

НОРА РОБЪРТС БЕЗ СЛЕДА

Част 4 от „Сестрите О’Хърли“

Превод от английски: Красимира Абаджиева, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Хайде, Трейси, по-живо, бавиш темпото!

Франк О'Хърли бе застанал в пълна готовност. Трите спектакъла в Тер От не бяха върхът на кариерата му, нито пък мечтата на мечтите му, но публиката в никакъв случай не биваше да съжалява за парите, които бе дала. Всяко представление беше генерална репетиция за голямото шоу.

Той коригира ритъма и започна новия номер с ентузиазъм — Франк беше на четирийсет, ала краката му бяха пъргави като на шестнайсетгодишно момче.

Беше измислил номера сам и горещо се надяваше, че ще се прочуе като „Номера на О'Хърли“. На пианото най-голямото му дете и единствен син опитваше да вдъхне живот на мелодията, която беше свирил вече безброй пъти, мислейки си за други места и за други неща.

Майка му също излезе на сцената. Колко представления бяха изиграли, колко театри бяха обиколили и въпреки това Трейс винаги им се радваше. Но и изпитваше едно особено чувство на раздвоение...

Винаги ли щеше да свири второкласни мелодийки на това второкачествено пиано, за да угоди на големите, ала нереални мечти на баща си?

Както бе правила винаги, Моли влезе в тон със стъпките на съпруга си. Но мислите ѝ не бяха толкова заети с номера — можеше да танцува дори със завързани очи — колкото със сина ѝ.

Момчето не беше щастливо... Пък и вече не беше дете. Възмъжаваше и скоро щеше да поеме своя път. Франк се плашеше от този факт дотолкова, че дори избягваше да го споменава.

Двамата спореха все по-разгорещено и някой ден, мислеше си майката, надали би могла да спре бурята, която щеше да последва.

Подскок, завъртане и трите им дъщери излязоха на сцената. Мери чувстваше как Франк сияе от гордост. В никакъв случай не би искала той да загуби гордостта или надеждите си, които го поддържаха

все така млад и изпълнен с мечти, какъвто беше, когато се влюби в него.

Моли и Франк се въртяха на сцената и скоро дойде ред за първата песен. Трите сестри близначки О'Хърли — Шантел, Аби и Мади — запяха в унисон, сякаш се бяха родили с песен на уста.

Моли си мислеше, че и те като Треиси вече не са деца. Шантел използваше остроумието и хубостта си и очароваше младите мъже от публиката. Аби беше по-уравновесена и спокойна. А Мади се променяше с всеки изминал ден. Жалко, тя имаше толкова талант, за да го погубва в обикаляща трупа артисти.

И все пак майката се тревожеше най-много за Трейс. Той седеше на очуканото пиано в невзрачния клуб, а мислите му се рееха надалеч. Беше видяла брошурите, които събираше — за Занзибар, Нова Гвинея, Мазалтан. Той все говореше за джамиите, пещерите и планините, които мечтаеше да види.

Ала заговореше ли, Франк го отрязваше — той си знаеше своето.

— Браво, милички — прегърна Франк дъщерите си. — Трейс, умът ти не е в нотите! Дай малко живот!

— В тази песен отдавна няма никакъв живот.

Преди няколко месеца Франк сигурно щеше да се засмее и да го погали по главата, но сега долови критичния тон на сина си — забележка, отправена от мъж към мъж.

— Екстра си е песента — вирна брадичка той. — Ама ти не свириш както трябва. Само се цупиш над клавишите.

Аби реши да се намеси. Вече няколко седмици всички в семейството бяха доста изнервени.

— Хайде да починем малко — предложи тя.

— Аби, нямам нужда от адвокат — срязва я Трейс. — Освен това не се цупя.

— Тъй ли! — Франк отмести ръката на Моли и пристъпи. Колко е висок, помисли той, когато синът му се изправи до него. — Откакто ти заявих, че моят син няма работа в Хонконг или не знам къде другаде по света, само се мръщиш! Твоето място е при семейството ти! Имаш задължения към нашата трупа!

— Ами! Задължения!

Франк присви очи.

— Внимавай с какъв тон ми говориш! Не се мисли за толкова голям.

— Някога някой все трябва да ти заговори с този тон. Докога ще пеем тия посредствени песнички в някакви си мизерни клубчета, а!

— Трейс, недей — умоляващо промълви Моли.

— Защо да не му кажа истината? Вие трите и ти, мамо, само мълчите и му я спестявате!

— Ама че мразя разправиите — заяви Шантел, без да дава воля на раздразнението си. — Хайде да сложим точка.

— Не! Искам да чуя какво имате да ми кажете! — избухна Франк.

— Омръзна ми този автобус, с който ни мъкнеш от град на град, година подир година.

— Мъкна ви?! Така ли?

— Не — намеси се Моли. — Ние никога не сме имали нищо против пътуванията. А ако някой има, нека го каже, обаче не така грубо.

— Но той не чува! — викна Трейс. — Не го интересува какво искам или какво не искам! Всеки път ми опява едно и също — че семейството трябва да е единно, че съвсем скоро ще направим големия удар, ала това скоро все не идва!

— Ти си неблагодарен егоист! Цял живот работя за вас. За да имате един ден повече възможности. Ама все не е достатъчно.

— Не, не е достатъчно, защото твоите „възможности“ мен не ме вълнуват. Колкото повече ме караш да преследвам твоите мечти, толкова повече те намразвам.

— Тогавата си свободен да гониш собствените си мечти — с треперещ глас рече Франк. — Но не се връщай. Не се връщай, когато се разочароваш.

Бащата излезе, а Аби хвана Трейс за ръката.

— Той не искаше да го каже, нали разбираш...

— И двамата ги наговориха едни — промълви Мади и погледна безпомощно майка си.

— Трябва малко да се поуспокоим — реши Шантел, която имаше склонност към драмите, ала все пак ѝ дойде твърде много. — Хайде, Трейс, отиваме на разходка.

— Не, вие, момичета, отидете да се разходите, а аз ще поговоря с Трейс — възрази Моли.

Тя седна до него пред пианото и подзе:

— Знам, че не си щастлив и че едва се въздържаш да не излееш яда си. Трябваше да се намеся, но...

— Ти нямаш вина.

— Колкото има той, толкова имам и аз. Твоите думи много го засегнаха. В тях имаше и много истина. Така е, ще го намразиш, ако не те пусне да заминеш.

— Мамо...

— Знам колко много искаш да заминеш.

— Трябва да замина.

— Тогава замини! — тя стана и постави ръце на раменете му. — И то веднага. Защото може да ти стане съвестно или той да те придума да останеш. Тръгни по своя път. Винаги можеш да ни намериш, нали така...

— Обичам те!

— Знам. И искам винаги да бъде така.

Моли целуна сина си и бързо се отдалечи, за да прикрие сълзите си.

Същата вечер Трейс приготви багажа си — дрехи, хармоника, брошури. Остави бележка:

„Ще ви пиша.“

С триста дваайсет и седем долара в джоба той застана на шосето пред мотела и вдигна ръка за автостоп.

ПЪРВА ГЛАВА

Уискито беше евтино и остро като език на разгневена жена. Трейс пое дъх и си наля втора чаша, вперил поглед в Мексиканския залив. Малката кръчмичка, където беше седнал, кипеше от живот. От кухничката се носеше мирис на пържен лук и сос чили. Отвсякъде долиташе забързана испанска реч. Той разбираше всичко, ала не се заслушваше.

Слънцето беше червено и огромно, а облаците — обточени с розово и златисто. Уискито стопли приятно стомаха му. Трейс О'Хърли си почиваше и нищо не бе в състояние да развали приятния миг.

Щатите бяха на една крачка. Вече години наред не мислеше за тях като за родната си страна. Напусна Сан Франциско преди дванайсет години — млад идеалист, разяждан от угризения, но и въодушевен от мечтите си. Видя Хонконг. И Сингапур. Цяла година обикаля Ориента. Живееше благодарение на наследения талант, свиреше в хотели и кабарета и се наслаждаваше на непознатите гледки и ухания. После замина за Токио. Там свиреше в невзрачен малък клуб.

Всъщност изобщо не бе мислил, че ще спаси живота на Чарли Фористър. А и не знаеше, че той е американски агент.

Съдба, мислеше си Трейс, загледан в слънцето над Мексиканския залив. Съдбата се намеси и той спаси Чарли от ножа, предназначен да го убие. Пак съдбата го забърка волю-неволю в сложния лабиринт на шпионажа. Трейс прекоси Азия, стигна и по-далеч, финансиран от Международната система за сигурност.

Чарли беше мъртъв. Трейс си наля още една чаша и пи в памет на своя приятел и покровител. Не куршум и не нож го настигнаха в някоя тъмна улица... Той умря от удар. Тялото му се предаде.

Погребението беше в Чикаго. Ала Трейс щеше да остане в Мексико и да пие за приятеля си, размишлявайки над живота. Чарли би го разбрал, защото и той не обичаше церемониите. Вършеше работата си, пийваше и така — до следващата задача.

Трейс извади цигарите и потърси кибрита в джоба си. Пръстите му бяха дълги и фини. На десет години бе мечтал да стане пианист. Всъщност бе мечтал да стане какъв ли не. Поовехтялата шапка с периферия засенчи лицето му, когато се наведе, за да запали цигара.

Беше загорял, защото работата му бе все навън. Не обичаше да се подстригва и несресаната му гъста руса коса се показваше под шапката. Лицето му беше потно от горещината. В левия ъгъл на брадичката му се открояваше малък светъл белег — спомен от строшена бутилка. Едва личеше, че носът му някога е бил чупен — беше на шестнайсет и се беше сбил за честта, или, кой знае, липсата на чест, на едно момиче.

Беше доста слаб поради дългия болничен престой. Последният куршум едва не го уби. Сега наистина беше пийнал и тъгуваше, но и да не беше така, видът му пак не беше на спокоен и доволен човек — изпъкнали скули, напрегнат поглед, който дори сега, когато нямаше никаква причина, от време на време обикаляше масите.

Не се беше бръснал от три дни и наболата му брада придаваше тъжен израз на лицето му. Сервитьорът с облекчение го остави сам с бутилката уиски на масата.

Видя я в мига, в който влезе. По стар навик не изпускаше вратата от очи. Веднага прецени, че е туристка, която явно бе сгрешила заведението. Кожа с цвят на слонова кост, лунички и червена коса. Жалко, сигурно щеше да си тръгне — това място едва ли бе подходящо за нея. Ала тя отиде на бара. Въпреки прашните улици, по белия ѝ панталон нямаше петънце, а червената ѝ блуза бе пусната свободно заради нетърпимата горещина. Въпреки широката дреха, Трейс забеляза, че е слаба, но с приятни форми и панталонът ѝ стоеше много добре. Косата ѝ бе с цвета на залязващото слънце и прибрана в плитка на тила. Виждаше само профила ѝ — класически, като на брошка камей, установи Трейс без особен интерес.

Той гаврътна поредната чаша и реши да се напие, беше му много мъчно за Чарли.

В същия миг жената се обърна и го погледна. Трейс наля уиски в чашата си, докато тя се приближаваше към масата му.

— Господин О'Хърли?

Акцентът ѝ беше ирландски — същият акцент, с който говореше баща му, когато се ядосаше или когато беше много радостен. Не

отговори.

— Вие сте Трейс О'Хърли, нали?

Гласът ѝ прозвуча тревожно. Под красивите ѝ зелени очи имаше сенки. Тя стискаше брезентова чанта, метната през рамо. Трейс остави чашата, осъзнавайки, че бе пил твърде много, за да се дразни, от каквото и да е.

— Може би. Защо?

— Казаха ми, че сте в Мерида. От два дни ви търся — ако не беше така отчаяна, сигурно щеше веднага да си тръгне. Дрехите му бяха мръсни, миришеше на уиски и тя имаше чувството, че спокойно би ти одрал кожата, без да му мигне окото.

— Може ли да седна?

Той подритна стола до масата към нея.

— Може.

Тя го погледна и се запита защо баща ѝ смяташе, че този пияница бе разрешение на въпроса. Ала тъй като усети, че краката ѝ се подгъват, седна и промълви:

— Искам да поговорим. Насае.

Трейс погледна зад гърба ѝ. Кръчмата ставаше все по-шумна, прииждаха хора.

— Добре. Но първо трябва да чуя кой ви е казал, че съм в Мерида, коя сте вие и какво, по дяволите, искате?

— Аз съм доктор Фицпатрик. Джилиан Фицпатрик. Знам от Чарлс Фористър как да ви намеря. Искам да спасите брат ми.

Трейс взе бутилката и заяви:

— Чарли е мъртъв.

— Знам... — тя като че ли забеляза някаква мигновена искра на човечност в очите му и затова добави: — Съжалявам. Били сте много близки...

— Защо трябва да ви вярвам, че Чарли ви е казал къде да ме намерите?

Джилиан избърса влажната си длан в панталона, отвори чантата и му подаде един плик.

Нещо му подсказа, че би било по-добре да не взима писмото. Трябваше да стане и да излезе навън, в топлата мексиканска нощ. Обаче тя спомена Чарли. Той отвори писмото и зачете.

Чарли бе използвал последния им код. Както винаги, писмото бе кратко:

„Изслушай госпожицата. Засега никакво обвързване с организацията. Свържи се с мен.“

Уви, нямаше начин да се свърже с него, но ето че дори мъртъв, Чарли продължаваше да го напътства.

— Обяснете случая.

— Господин Фористър беше приятел на татко. Аз не го познавах много добре, защото често отсъствах от къщи. Преди петнайсетина години двамата работеха над един проект — „Хоризонт“.

Трейс премести бутилката в далечния ъгъл на масата. Почивка или не, повече не можеше да замъглява мозъка си.

— Как се казва баща ви?

— Шон. Доктор Шон Брейди Фицпатрик.

Той знаеше за него. Знаеше и за проекта. Преди петнайсет години най-известни световни учени бяха обединили усилията си, за да изобретят серум, с който хората да се имунизират против пораженията от йонната радиация — едно от най-ужасните странични явления на ядрената война. Международната система за сигурност отговаряше за охраната и подкрепяше проекта. Струваше стотици милиони, но се оказа пълен провал.

— Тогава сте били дете.

— Бях на дванайсет. На времето, разбира се, не знаех за проекта, ала по-късно, когато той бе изоставен, баща ми продължи да се занимава и да прави опити.

— Защо?

— Защото вярваше в „Хоризонт“. Като отговор на безумието, което всички знаем, че съществува. Колкото до средствата, той можеше да си ги позволи.

Значи не само учен, но и богат учен, помисли си Трейси. А дъщеричката сигурно бе завършила девически колеж в Швейцария. Издаваше я стойката. Само една монахиня може да те научи на такава стойка.

— Преди пет години, след тежка сърдечна криза, татко даде на брат ми всичките си изследвания — продължи Джилиан. — Вече нямаше сили да продължи да работи. Ала сега... — тя притвори очи. Знаеше, че се нуждае от почивка и от храна, но дългът на дъщеря и сестра я крепеше. — Господин О'Хърли, бих искала да пийна нещо...

Той побутна бутилката и чашата пред нея.

Джилиан би предпочела чаша кафе или най-много глътка коняк. Тъкмо се нагани да откаже уискито и улови погледа му. Той я изпитваше. Тя бе свикнала да бъде подлагана на изпитания. Изправи рамене и си наля няколко пръста. Изпи ги наведнъж.

Едва си пое дъх и промълви с насълзени от силното питие очи:

— Благодаря.

В погледа му за пръв път заблещука весело пламъче.

— Няма защо.

— Баща ми е много болен. Обади се на господин Фористър и аз се срещнах с него. А той ме изпрати при вас. Каза ми, че вие сте най-добрият професионалист.

Трейс запали цигара и си помисли, че надали беше най-добрият, след като се бе оставил да лежи на улицата с куршум на два сантиметра до сърцето...

— Преди седмица организацията „Чук“ отвлече брат ми.

— Чувал съм за тях.

Благодарение на тренинга лицето му не потрепна, макар да изпита и гняв, и ужас. Именно тази организация бе причина за почти смъртоносното му раняване.

— Отвлекли са го от дома му в Ирландия, където работеше над вече почти завършения проект. Смятат да го държат, докато усъвършенства серума. Представяте ли си какви биха били последствията, ако тези хора притежават формулата?

— Казвали са ми, че съм сравнително интелигентен.

Тя сграбчи ръката му.

— Не можем да се шегуваме, разбирате ли?

— Защо говорите в множествено число? — тя пусна ръката му.
— Брат ви умен ли е?

— Гений.

— Имам предвид в практически смисъл?

— Флин е талантлив учен и смятам, че се справя добре с живота.

— Защото би трябвало да е глупав, за да вярва, че ще остане жив, след като даде формулата на „Чук“. Те се наричат терористи, бунтовници, освободители. А всъщност са сбирщина от фанатици, оглавявани от богат луд. Убиват повече хора по погрешка, отколкото по поръчка. Имат купища пари, обаче са идиоти. Няма нищо по-опасно от сбирщина фанатизирани идиоти. Съветът ми е да ги зареже и толкова.

Джилиан побледня като платно.

— Отвлякоха и дъщеря му. Шестгодишната му дъщеря.

Тя стана и бързо излезе.

Трейс си повтори и потрети, че това не го засяга. Той беше на почивка. И щеше да ѝ се наслаждава, тъй като се беше върнал от мъртвите. След миг остави ядосано бутилката, която отново беше сграбчил, и я последва.

Джилиан чу, че я вика, ала не спря. Как можеше да повярва, че такъв човек би помогнал! Той я хвана за лакътя.

— Защо не спрете, като ви викам?

— Защото чух съвета ви и няма какво повече да разговаряме. Чудя се защо господин Фористър ме изпрати при вас. Седите и пиете, вместо да спасявате хората. Очаквах да срещна смел и състрадателен мъж, а намерих отегчен пияница, който не дава пет пари за никого.

Заболя го повече, отколкото предполагаше.

— Свършихте ли със скандала? Хората ни гледат.

— Брат ми и племенницата ми са отвлечени от терористи и хората не ме интересуват.

— Мен също. Но мое правило е да не привличам вниманието върху себе си. Хайде да повървим и да поговорим.

Тя го последва по пътеката към водата. Пясъкът се белееше на фона на тъмното море и още по-тъмното небе. От кръчмата долиташе музика. Някой пееше за невярната си любима.

— Доктор Фицпатрик, улучихте лош момент. Не знам защо Чарли ви е изпратил при мен.

— И аз не знам.

— Това е работа на Международната система за сигурност.

— Ала те също искат да научат формулата. Как да им поверя живота на брат ми и племенницата ми?

— Защото те са добрите.

— В момента ме интересува само моето семейство. Вие имате ли семейство, господин О'Хърли?

— Да.

Не ги беше виждал от седем години. Или от осем? Вече не помнеше. Шантел беше в Лос Анжелис и снимаше филм. Мади беше в Ню Йорк и играеше поредната си роля. Аби се занимаваше с отглеждане на коне и деца във Вирджиния. Родителите му изнасяха представления в Бъфало. Дори да губеше представа за времето, той винаги знаеше къде са и какво правят.

— Бихте ли поверили живота на семейството си на една организация? Която ако реши, че е за нейно добро, би пожертвала живота на вашите близки? Господин Фористър разбра, че брат ми и племенницата ми могат да бъдат спасени само от човек, който милее повече за живота им, отколкото за формулата. И реши, че този човек сте вие.

— Ясно. Чарли знаеше, че искам да се оттегля. Но по този начин иска отново да ме вкара в играта.

— Наистина ли сте толкова добър, както ме увери той?

Трейс се засмя.

— Вероятно съм и по-добър. Чарли не беше по комплиментите.

Джилиан го погледна. Никак не й приличаше на герой — с тези мръсни дрехи и набола брада. Ала когато я хвана за лакътя, усети силата на ръката му и напирещата енергия. Този мъж би се отнесъл с жар и страст към всичко, което желаше — било някаква цел, мечта или пък жена. Тя предпочиташе търпеливите и хладнокръвни мъже с логичен и аналитичен ум, но сега такъв не й трябваше.

— Вижте какво, ще се свържа с МСС, най-близкият офис е в Сан Диего. Ще им подадете цялата информация, която знаете. След двайсет и четири часа най-добрите разузнавачи в света ще търсят брат ви.

— Мога да ви дам сто хиляди долара. Това е всичко, което имам. Намерете брат ми и племенницата ми и със сто хиляди долара можете достойно да се оттеглите.

Трейс я погледна и тръгна към водата. Тази жена беше луда. Той й предлагаше най-добрите разузнавачи в света, а тя му даваше пари... Всъщност сто хиляди беше доста различно от няколкото хиляди, които обикновено бе взимал досега — такъв си беше по природа и не можеше да се промени. Сто хиляди обаче означаваше точно разликата

между истинското оттегляне и приказките, че смята да се оттегли. Всъщност изобщо не искаше да се замесва във всичко това. Искаше да се прибере в хотела, да си поръча обилна вечеря и да заспи преял. Боже, как искаше малко спокойствие!

— Ако смятате да наемате човек, ще ви дам няколко имена.

— Не искам никой друг. Искам вас.

Стомахът му се сви от решителния ѝ тон. Не, ще ѝ откаже.

— Девет месеца почти ме нямаше на този свят. Много съм уморен, доктор Фицпатрик, а на вас ви трябва някой, който е и млад, и ентузиазизиран.

Косата ѝ се развяваше около бледото ѝ като мрамор на лунната светлина лице. Ядосана и отчаяна, тя беше най-красивата жена, която бе виждал.

— Значи не искате да помогнете на двама невинни? Не искате да се замесвате? Господин Фористър смяташе, че сте с благородно рицарско сърце. Явно е грешал. Вие сте един егоист и не заслужавате приятел като него. Той бе готов да помогне, да се отзове на всяка молба. И умря верен на себе си.

— Какво искате да кажете? — възкликна Трейс с блестящи очи. — Чарли умря от удар.

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Трейс изгледаше така, сякаш всеки миг бе готов да убие човек.

— Искаше да ми помогне. Да ме спаси от тримата, които ме преследваха.

— Кой бяха те?

— Не знам. Терористи, агенти. Влязоха в къщата му, когато бях у тях. Господин Фористър ме скри в тайна ниша зад библиотеката. Търсеха мен. Той ги убеждаваше, че съм си тръгнала. Заплашиха го, но той не се предаваше. Накрая като че ли му повярваха. После стана много тихо. Тишината ме разтревожи и се опитах да изляза и да му помогна.

— Механизмът за отваряне е на два пръста под тавана.

— Цял час го търсих... — Джилиан не спомена, че я бе обзела истерия и че бе удряла по стената и крещяла, обезумяла в непрогледната тъмнина. — Когато се измъкнах, той беше мъртъв. Ако бях излязла по-рано, сигурно щях да му помогна. Знаем ли...

— Казаха, че получил удар.

— Такава беше диагнозата. Ала подобен удар може да е предизвикан от инжекция. Във всеки случай те причиниха този удар и то докато търсеха мен. Мисълта не ми дава мира. Не трябва да дава и на вас. Ако не ми помогнете от състрадание или за пари, то поне го направете като отмъщение.

Беше приел някак смъртта на Чарли. Удар, бомба в мозъка, която изведнъж се възпламенява. Съдба... Чарли поживя шейсет и три години и пет месеца, и то достойно, и сега — сбогом.

Но ето, че научаваше нещо ново. Значи това не беше работа на съдбата, а на трима мъже! Той беше ирландец и някак се примиряваше със съдбата. Ала враговете трябваше да бъдат наказани. Ще изпие едно силно кафе и ще се залови за работа.

— Ще ви изпратя до хотела. Ще пием кафе и ще ми разкажете всичко, което ви е казал Чарли и което знаете. После ще преценя дали ще ви помогна.

— Взех си стая във вашия хотел. По-удобно е...

Трейс я хвана под ръка, защото тя се олюляваше.

— Откога не сте яли?

— От вчера.

— По какво сте доктор?

— По физика.

— Дори физиците трябва да знаят нещо за храненето, нали? Ядеш — живееш. Не ядеш — загиваш — той я прихвана през кръста, но тя не възрази, защото едва пристъпяше. — От коя част на Ирландия, значи?

— Какво? — попита уморено тя.

— От коя част на Ирландия сте?

— От Корк.

— Светът е малък. Баща ми е оттам. Коя е вашата стая?

— Двеста двамайсет и първа.

— До моята!

— Дадох хиляда песо на администраторката.

— Доктор Фицпатрик, вие сте доста предприемчива жена.

— Като повечето жени в този свят на мъже.

Изкачиха се по стълбите, защото асансьорите бяха тесни и горещи. Трейс отключи вратата ѝ и тутакси извади джобно ножче.

— Какво правите? — учуди се тя.

Не беше взел никакво оръжие. Нали беше на почивка. В стаята цареше пълен безпорядък.

— О, Боже! Какво са направили!

Куфарът ѝ бе счупен, дрехите — разхвърляни. Матракът и възглавниците бяха разпрани, чекмеджетата извадени и обърнати. Трейс огледа банята и надникна през прозорците. Претърсването на стаята не им бе отнело повече от двамайсет минути.

— Още са по петите ви — обърна се той към Джилиан. — Съберете каквото можете, ще говорим в моята стая.

Джилиан вдигна няколко поли, панталони и блузи.

— В банята имам някои козметични...

— Вече нямате — прекъсна я Трейс. — Изхвърлили са ги в тоалетната.

Той я хвана за ръка, огледа коридорчето и двамата влязоха един след друг в стаята му. Винаги оставяше следи, по които проверяваше влизал ли е някой. Книгата на нощното шкафче се показваше сантиметър над ръба, косъмът на завивката на леглото бе непокътнат. Дръпна пердетата, вдигна телефона и поръча на съвършен испански, с който я слиса, вечеря и кафе за двама.

— Поръчах ви пържола. Обаче това е Мексико, така че ще има да чакаме поне час. Сядайте.

Стиснала дрехите си в ръце, тя седна. Трейс се настани на леглото и кръстоса крака.

— И така, какво искат те?

— Моля?

— Отвлекли са брат ви. А вие за какво сте им?

— Аз обикновено работя с Флин. Преди шест месеца бях в Ирландия и работихме върху проекта. Направихме интересно откритие — начин да се имунизира отделната клетка. При йонната радиация най-много се засягат клетките. Енергийните лъчи атакуват тъканта като куршуми и поразяват клетките...

— Много интересно, доктор Фицпатрик, но бихте ли ми казали защо ви преследват?

— Взех записките ни и ги занесох в института. Без тях Флин ще трябва да работи повече от година, за да възстанови всичко.

— Значи вие сте липсващата част от мозайката, така ли?

— Информацията е в мен — очите ѝ се затваряха от умора.

— И всичко това у вас ли е?! Намерили ли са го?

— Не. Не са. В мен е. О, извинявайте — промърмори Джилиан и заспа.

Беше смъртно бледа от умора. Косата ѝ бе като огнен обръч, който подсказваше за силен характер и за страст. Чантата беше притисната между бедрото ѝ и облегалката на стола. Той я взе и изсипа съдържанието ѝ на леглото. Четка за коса, старинна сребърна пудриера, малък англо-испански разговорник, защото тя не знаеше испански и използван самолетен билет. Чекова книжка. Шестстотин и двайсет и осем долара и осемдесет и три цента. За разлика от повечето паспортни снимки, нейната бе хубава, ала не отразяваше присъщата ѝ упоритост. Косата ѝ беше пусната, гъсти къдри под раменете. Винаги бе харесвал буйните дълги женски коси.

Родена в Корк преди двайсет и седем години, през май, ирландска поданичка, адрес — в Ню Йорк.

Трейс разгледа портфейла ѝ. Беше доста стар и износен по ъглите. Срокът на шофьорската ѝ книжка скоро изтичаше. На снимката беше също така сериозна, както беше и на снимката в паспорта. Триста долара и малко монети. И две хиляди долара в чекове. Листче с покупки, сгънато на четири, глоба за неправилно паркиране.

Джилиан носеше и няколко снимки. Едната беше черно-бяла — мъж и жена, по чиито дрехи можеше да се прецени, че са снимани през петдесетте години. Жената беше грижливо сресана, с колосана якичка и маншети на блузата, но се усмихваше от сърце. Мъжът — едър и с пълно лице — бе прегърнал жената, ала изглеждаше някак смутен.

На една от снимките Джилиан беше с фланелка и гащеризон и прегръщаше същия мъж. Разликата им беше двайсетина години. Тя се смееше и изобщо не приличаше на физик.

Следващата снимка беше на брат ѝ. Приликата ѝ с него бе доста по изявена, отколкото с възрастните мъж и жена, които вероятно бяха родителите ѝ. Неговата коса не беше толкова рижа, а по-скоро с махагонов цвят, но очите бяха същите — огромни и зелени, а устните — пълни.

Трейс прибра всичко в чантата. Не научи кой знае какво и се налагаше да чака до сутринта, за да чуе от нея подробностите.

На вратата се почука. Тя не се събуди. Сервитьорът нареди масата за вечеря. Трейс разтърси Джилиан няколко пъти, ала тя само

промърмори в съня си. Той събу сандалите ѝ и я вдигна на ръце.
Настани я на леглото. Наля си кафе и седна да вечеря.

ВТОРА ГЛАВА

Джилиан се събуди след дванайсет часа непробуден сън. В стаята цареше полумрак. Тя лежеше и постепенно се връщаше към действителността.

Дългият път от Мексико до Мерида. Страхът и умората. Изнервящото търсене от хотел в хотел. Малката кръчмичка, където беше намерила мъжа, на когото разчиташе да спаси брат ѝ и племенницата ѝ.

Това бе неговата стая. Неговото легло. Тя обърна глава и едва сподави вика си. Той спеше до нея, при това гол. Чаршафът се беше смъкнал до кръста му. Лицето му имаше малко по-меки черти в съня и беше само на педя от нейното. Помисли си онова, което си бе помислила в първия миг, когато го видя — с такъв мъж никоя жена не може да се чувства спокойна.

Но ето че тя бе прекарала нощта до него и нищо не ѝ се беше случило. Дори се чувстваше по-спокойна от вчера. Може би с нежелание, ала той щеше да ѝ помогне.

Джилиан въздъхна и се надигна, за да стане. Трейс отвори очи и хвана ръката ѝ. А може би не трябваше да е толкова спокойна?

Очите му я пронизваха. Ръката му я стискаше здраво. Той усети учестения ѝ пулс.

— Спахте, без да помръднете — тихо рече Трейс.

— Бях изморена от пътуването... — сърцето ѝ тупкаше, сякаш бе изкачила три етажа тичешком. Не смееше да го погледне. Беше толкова близо до нея. Кой знае, сигурно още не се беше разсънила, за да изпитва това смътно влечение...

Погледът ѝ се плъзна по гърдите му и застина на огромния белег вдясно от сърцето му. Сякаш го бях разпорили и зашили. И то съвсем скоро.

— Изглежда... ужасно.

— Белег като белег. Страх ли ви е от белези?

— Не.

Тя вдигна поглед към очите му. Гледаха я така хладно, както хладно звучеше и гласът му. Стана от леглото и каза:

— Благодаря, че ме оставихте да спя в стаята ви. Но можехме да помолим за походно легло.

— Споделянето на общо легло никога не ми е пречело. По-добре ли сте?

— Да. Благодаря ви... — Джилиан приглади смутено коси.

— Защото днес имаме много работа — той отметна чаршафа и тя неволно трепна. Трейс стана без никакво смущение и й се усмихна. Хареса му това, че Джилиан не извърна поглед. Стоеше и го гледаше невъзмутимо. — Поръчайте закуска, докато взема душ — каза кратко.

— Господин О'Хърли...

— Казвай ми Трейс, мила — засмя се той. — Та нали вече спяхме заедно!

Джалиан въздъхна дълбоко. Нарочно го направи, помисли си тя. Като всеки самец — паунът пери опашка, лъвът вее грива, за да направят впечатление на самките. И все пак не можеше да отрече, че тялото му беше страхотно.

Трейс се изкъпа със студена вода, за да се разсъни — беше спал само три часа. Насапуниса лицето си и започна да се бръсне. Не можеше да устои на дама в беда. Тази негова слабост за малко не отне живота му в Санто Доминго и за малко не го ожени в Стокхолм. Не беше сигурен кое от двете щеше да е по-лошо.

Красотата на Джилиан едва ли щеше да му помогне. Въпреки модерните философии за интелекта на жената, все пак друго си е, когато е и красива. Той се възхищаваше на умниците, обаче гледаше и да са хубавици.

Вместо да се разхожда и да плува, ето че тази красавица го вкарваше в ужасна международна каша.

„Чук“. Защо точно те! Смяташе, че бе приключил с тия разбойници. Шест месеца му трябваша, за да се инфилтрира в организацията. Напредваше бавно, имитирайки славянски акцент. Косата му беше боядисана черна, беше си пуснал и брада.

На петнайсет километра от Кайро разбра, че египтянинът, с когото работеше по една оръжейна сделка, печели тайно, зад гърба му. Трейс опита да му обясни, че страничната му дейност не го

интересува. Но онзи изпадна в паника да не докладва за него и докато Трейс се осъзнае, го гръмна в гърдите.

За малко не го уби и то за нищо, помисли си той с горчивина. Месеци работа, внимателно планиране до най-малката подробност и накрая — нищо, само защото един паникьосан арабин загуби контрол и стреля в него.

Срещна се очи в очи със смъртта и затова искаше да поживее. Да се напива, да преспи с някоя хубава жена, да лежи на пясъка и да съзерцава синевата. Дори смяташе да посети семейството си.

Ала ето че се появи тя.

Учените... Трейс прокара ръка по брадичката си, беше гладка и пусна водата. От времето на доктор Франкенщайн учените забъркваха само каша подир каша. Защо не измислят цяр срещу настинката например, защо не оставят разрухата на света на военните?

Той посегна към малките хавлиени кърпи. Двата телефонни разговора, които бе провел вечерта, му дадоха необходимата информация за Джилиан и Трейс беше спокоен. Бе сбъркал само в едно — швейцарския пансион. Ирландски монахини я бяха научили на тази изискана стойка. Беше следвала в Дъблин и работила за баща си до преместването си в световноизвестния институт „Рандъм-Фрай“ в Ню Йорк.

Беше имала връзка с доктор Артър Стюард, шефа на отдела за развитие в „Рандъм-Фрай“. Преди три месеца беше прекарала шест седмици в Ирландия, във фермата на брат си.

С други думи „работна почивка“, помисли си Трейс — щом като не беше почивала, а работила за проекта „Хоризонт“.

Нямаше причина да не ѝ вярва и да не ѝ помогне. Ще намери Флин Фицпатрик и красивото малко момиченце. А същевременно щеше да разбере и кои бяха мъжете, причинили смъртта на Чарли. Сто хиляди долара за едното и неизмеримо удовлетворение за второто.

Хавлиената кърпа прикриваше слабините му почти символично.

— Душът е твой, Джил!

— Джилиан — поправи го тя. През последните петнайсетина минути, докато той се къпеше, Джилиан успя да се покопити. Реши да си наложи да гледа на него само като на средство за постигане на целта, а не като на мъж.

— Приятно къпане!

— Благодаря. Нямам четка за зъби.

— Използвай моята... — Трейс отвори едно чекмедже, погледна в него и добави: — Извинявай, докторе, нямам резервна четка. Така че ти си решаваш.

— Не е хигиенично — с една четка...

— Тогава и целуването е нехигиенично, нали?

Джилиан влезе в банята, без да отговори. След душа се почувства много по-добре. Дрехите ѝ бяха омачкани, косата мокра, но тя забрави за тях, доловила приятния мирис на кафе. Той вече закусваше и четеше вестник. Не погледна към нея, когато седна на масата.

— Не знаех какво предпочиташ за закуска.

— Закуската е екстра — кимна Трейс с пълна уста.

— Радвам се — промълви Джилиан.

Той вдигна очи от вестника. Познаваше болката от удар в слънчевия сплит, спазъма, липсата на въздух, примаяването. За пръв път обаче му се случваше да изпита същото чувство при вида на жена.

Косата ѝ се спускаше на влажни огнени къдрици под раменете. Кожата ѝ беше с цвят на абанос, по страните ѝ се беше появила руменина. Над ръба на чашата дълбоките ѝ и зелени като полята на Ирландия очи го гледаха въпросително.

Приличаше на русалка, на сирена... Самото изкушение.

— Какво има? — попита тя, като едва се сдържаше да не протегне ръка, за да премери пулса му. Трейс я гледаше като замаян. — Добре ли си?

— Моля?

— Да не ти е лошо? — Джилиан протегна ръка, ала той тутакси се отдръпна.

— О, не... — какъв съм идиот, укори се Трейс, за него тя не беше жена, а само удобен случай да се оттегли от работа и да отмъсти за Чарли. — Имам няколко въпроса. Кога отвлякоха брат ти?

Джилиан въздъхна с нескрито облекчение.

— Значи ще ми помогнеш?

Той намаза масло на филията си.

— Сто хиляди, нали така?

Гласът ѝ стана по-сдържан, а погледът не така топъл. Трейс предпочиташе такива отношения.

— Парите бяха под попечителство до двайсет и пет годишнината ми. Сега са на мое име. Ще се обадя на адвокатата ми да ти ги прехвърли.

— Добре. Та кога отвлякоха брат ти?

— Преди шест дни.

— Ти откъде знаеш кой и защо го е отвлякъл?

— От един запис. Флин е записвал някои свои бележки, когато са дошли при него. Касетофонът е бил включен и те не са забелязали. На лентата всичко се чува. Брат ми се бори с тях, докато не опират нож в гърлото на Кейтлин. Дъщеря му. Мисля, че е нож, защото Флин казва да не я наранят. И че ще тръгне с тях, ала да не посягат на Кейтлин.

Тя преглъщаше развълнувано. Закуската, която бе изляла с такова удоволствие, бе станала на топка в стомаха ѝ.

— Един от похитителите заявява, че ще я убие, ако брат ми не им сътрудничи. Той ги пита какво искат, а те отговарят, че са от организацията „Чук“, че трябва да им даде всички проучвания по проекта „Хоризонт“. Флин казва, че ще тръгне с тях и всичко ще им даде само да оставят детето. Един от мъжете саркастично подхвърля, че няма да ги разделят, не били толкова жестоки, и че ще ги вземат и двамата.

Трейс я съжали, толкова бе развълнувана, но тъй като и за двамата щеше да е по-добре, не я утеши.

— Къде е записът?

— По това време прислужницата била на пазар. Когато се върнала, видяла хаоса в лабораторията и се обадила в полицията. Те пък се обадиха на мен. Не са взели лентата. Взех я аз. Занесох я на господин Фористър. Обаче, когато излязох от скривалището и го намерих мъртъв, тя бе изчезнала.

— Как си обясняваш факта, че знаят за теб?

— Ами стига им да са прочели бележките на Флин. Там е отбелязано, че и аз работя с него и че част от проекта е в мен.

— Онези на записа... На английски ли говорят?

— Да, с акцент. Средиземноморски акцент. С изключение на онзи, саркастичния тип, той имаше славянски акцент.

— Някакво име?

— Не. Слушах записа десетки пъти с надеждата, че ще уловя нещо по-конкретно. Но — не. Не споменаха мястото, където ще ги

държат. А само защо.

— Ясно! — Трейс издуха дима от цигарата си към тавана. — Ще привлечем вниманието им.

— Как?

— Те искат да се докопат до теб. Или проекта в теб. Всъщност къде са бележките? Не ги открих в чантата ти.

— Защо си пипал чантата ми? — възмути си Джилиан.

— Работа, няма как.

Тя стана и се приближи до прозореца. Сякаш вече нямаше нищо лично!

— Господин Фористър ги унищожи.

— Нали ми каза, че са у теб!

— Да. Ето тук са... — Джилиан посочи челото си. — Наложил ли се, мога да възпроизведа всичко.

— Трябва да го направиш, докторе, с малки промени. А инак куражлия ли си?

— Никога не ми се е налагало да проявявам голяма смелост. Ала ако с това ще помогна на Флин и Кейтлин — готова съм на всичко.

— Не се налага да правиш кой знае какво. Важното е да ми имаш доверие.

Тя го погледна на фона на ярката ослепителна светлина на Мексиканския залив. Макар да бе окъпан и избръснат, видът му не беше по-малко опасен, отколкото преди.

— Не знам... — промълви Джилиан.

— Помисли си добре. Защото ако искаш да останеш жива, трябва напълно да ми се довериш.

До Уксмал пътуваха в мълчание. Трейс разгласи в хотела къде отиват. Поиска брошури, пита за пътя на английски и на испански, отби се в сувенирното магазинче и купи туристически справочници и фотолента. Разговаря с администратора за точното разстояние, ресторантите по пътя, за опасността от насекоми. Изобщо изигра ролята на запален турист.

Всеки, който решише да го намери, щеше тутакси да узнае, че разглежда старините в Уксмал.

Шосето бе обградено от гъсти гори и храсталаци. Джипът беше без климатична инсталация. Джилиан пиеше лимонада и се молеше да издържи обратния път.

— Дали нямаше нещо по-близо за разглеждане?

— Уксмал е туристически център... — той гледаше в огледалото. Пътят беше тесен и прав. — Там винаги има посетители, но те едва ли ще стреснат нашите хора. Аз и без това имах намерение да разгледам старините — ако ги следвах, то явно си ги биваше — досега изобщо не ги беше забелязал.

— Човек като теб — да се интересува от пирамиди и древни цивилизации!

— И аз си имам тайни... — всъщност Трейс винаги се бе интересувал от история. В началото на кариерата си бе прекарал две години в Израел и Египет под прикритието, че е антрополог, който подготвя дипломната си работа. — Ще се потопим в атмосферата и ще слушаш всичко, което ти казвам.

— Нали вече се съгласих? — беше ѝ ужасно горещо, макар да бе облечена само с широки панталони и пусната кремава блуза. — Ами ако са въоръжени?

Той отмести очи от пътя и я погледна с усмивка.

— Остави това на мен, а? Нали затова ми плащаш.

Джилиан замълча. „Сигурно съм луда, мислеше тя, да поверявам собствения си живот и живота на брат ми и племенницата ми в ръцете на човек, който се интересува повече от пари, отколкото от човечност!“ Пи глътка лимонада и се успокои с мисълта, че Чарлс Фористър бе гарантирал за него. Беше ѝ казал:

— Пада си малко ренегат и е по-добър, когато действа самостоятелно. Ако не беше такъв, досега да е станал шеф на МСС. Защото си го бива. Ако търсиш сламка в купа сено и искаш купата да си остане като недокосната, той е идеалният човек за тази работа.

— Обаче тук става дума за живота на брат ми и дъщеричката му, да не говорим за заплахата от ядрена катастрофа!

— От всички агенти, с които съм работил, единственият, комуто бих поверил живота си, е Трейс О'Хърли.

А сега тя му поверяваше живота си — един мъж, когото познаваше по-малко от двайсет и четири часа. Държеше се сдържано и съвсем не се церемонеше. Откакто се запознаха, не бе обелил нито

една дума на съчувствие към съдбата на близките ѝ, нито пък бе проявил интерес към формулата, толкова важна за цялото човечество.

И все пак... начинът, по който обви с ръка кръста ѝ, когато залитна от изтощение, бе някак особено трогателен.

Кой беше той? Паника стисна гърлото ѝ. Кой беше този мъж, на когото залагаше всичко?

— Дълго ли си бил шпионин?

Трейс отново я погледна, после извърна очи към пътя и се засмя. За пръв път го чуваше да се смее. Силен смях и много по-приятен, отколкото очакваше.

— Скъпа, аз не съм Джеймс Бонд. Просто работя към разузнаването, нали разбираш.

Стори ѝ се, че в гласа му долови нотка на горчивина.

— И все пак не отговори на въпроса ми.

— Около десет години.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо се занимаваш с това?

Той щракна запалката и чу гласчето в главата си, което му припомни, че пуши твърде много.

— И аз си задавам един подобен въпрос. Защо физика, а?

Тя не беше толкова глупава да си въобразява, че това го интересува. Така Трейс я отклоняваше от темата.

— Семейна традиция. Едва ли не съм родена в лаборатория.

— Значи не живееш в Ирландия?

— Не. Предложиха ми работа в „Рандъм-Фрай“. Това беше чудесна възможност да се измъкна най-сетне от сянката на баща си.

— Харесва ли ти в Щатите?

— Да, много. Отначало ми се стори, че всичко се движи по-бързо, отколкото трябва, ала после свикнах. Ти откъде си?

Той хвърли цигарата през прозореца.

— От никъде.

— Всеки е отнякъде.

Устните му се разтегнаха в многозначителна усмивка.

— Не е така. Ето че почти стигнахме. Някакви желания?

Джилиан въздъхна дълбоко. Времето за приказки бе свършило.

— Не.

Половината паркинг беше вече зает. Затоплеше ли се историческите забележителности, които бяха на по-малко от два часа път с кола от Канкун, привличаха туристи. Трейс метна камерата през рамо, хвана Джилиан за ръката и когато тя леко се дръпна, я стисна още по-силно.

— Придай си малко романтичен вид. Трябва да приличаме на влюбена двойка.

— Ще ме извиниш, ако не те гледам с премрежен поглед, нали?

— Да видим какво пише тук... — той извади туристическия справочник от задния си джоб. — Исторически находки от шести и седми век.

— Много вълнуващо!

— Вълнуващо ли?

— Изминали са над хиляда години и не сме успели да ги разрушим. Ще се покатерим ли?

Тя го погледна, но очите му не се виждаха зад черните очила.

— Защо не?

С хванати ръце те се заизкачваха по Пирамидата на магьосника. Джилиан изпита вълнение. По гърба ѝ се стичаше пот, сърцето ѝ туптеше смутено и тя гледаше наоколо с интерес. Древни камъни, носени от древни ръце в прослава на древните богове. От върха се разкриваше гледка към равнината, някога населявана от местните племена.

Джилиан сякаш застина на върха. Ученият в нея би погледнал скептично на всичко това, ала дедите ѝ бяха вярвали в елфи... Тя притвори очи и се пренесе в онези далечни времена.

— Чувстваш ли? — промълви тихо.

Уловените спомени и вечните витаещи чувства го привличаха към определени места. Трейс винаги щеше да си остане много повече романтик, отколкото реалист.

— Какво да чувствам? — попита той, макар да знаеше за какво го пита.

— Вечността, присъствието на древните души около нас. Животът и смъртта. Кръвта и сълзите.

— Ти ме изненадваш!

Джилиан отвори очи — бяха станали яркозелени от силното ѝ вълнение.

— Не разваляй мига. Места като това притежават огромна притегателна сила. Можеш да махнеш всички тия камъни и да издигнеш на тяхно място небостъргач, обаче то ще си остане свято място.

— Това научно обяснение ли е, докторе?

— Предупредих те, не разваляй мига!

Трейс се предаде, макар да съзнаваше, че и за двамата щеше да бъде по-добре, ако спазваше необходимата дистанция.

— Била ли си в Стоунхендж?

— Да — усмихна се тя и ръката ѝ се отпусна в неговата.

— Затвориш ли очи и застанеш ли в сянката на онези големи камъни, ще чуеш тиха песен — пръстите му се преплетоха с нейните, но и двамата като че ли не го забелязаха. — А в Египет можеш да погалиш с ръка камъка на една пирамида и да усетиш мириса на робска кръв и на царски ухания. А покрай бреговете на остров Ман се гмуркат русалки с коси като твоята.

Той долепи длан до меката ѝ копринена коса. Тя сякаш стопли кожата му като огън на магьосник, запален като по чудо, без кибрит.

Джилиан не откъсваше очи от него. Очите му бяха скрити зад очилата, ала гласът му беше нежен и омайващ. Ръката на косата ѝ като че ли докосваше всяко кътче на тялото ѝ — бавно и изкусително. Онова особено желание, което бе доловила сутринта, се превърна в болезнен копнеж.

Тя се наведе към него и телата им се докоснаха.

— Хари, надявам си, че гледката си заслужава. Изпотила съм се като прасе.

Джилиан рязко трепна, сякаш я бяха уловили в кражба. Двойка на средна възраст се катереше към върха.

— Само камънаци — заяви жената с пламнало лице и свали сламената шапка, за да си повее. — Защо ли бихме толкова път до Мексико? За да се покатерим на върха на куп камъни.

Магията на мястото сякаш отлетя. Джилиан се обърна и се загледа над развалините.

— Извинете, младежо, бихте ли ни снимали? — попита мъжът.

Трейс взе фотоапарата от възпълничкия господин с оклахомски акцент. Това беше най-малкото, което можеше да направи за тях, тъй като те бяха причина да не постъпи лекомислено само преди миг. Ако

се беше отклонил от целта и беше задълбочил отношенията си с Джилиан, това надали щеше да му помогне да осъществи своето отмъщение, нито пък да спаси брат ѝ и племенницата ѝ.

— Малко по-близо — каза той и щракна фотоапарата, когато мъжът и жената се усмихнаха широко и неестествено.

— Благодаря ви — рече мъжът и взе фотоапарата. — Искате ли да ви снимам с госпожата?

— Защо не? — типични туристически отношения. Трейс подаде фотоапарата, обви с ръка кръста на Джилиан, тя замръзна, а той добави: — Усмихни се, скъпа!

Не беше сигурен, но му се стори, че я чу да го нарича нещо не особено любезно под носа си.

На слизане Трейс вървеше така, че чантата на Джилиан беше помежду им. От върха на пирамидата беше видял трима мъже, които дойдоха заедно, а после се разделиха.

— Стой до мен — нареди ѝ той.

Тя стисна зъби и го следваше неотклонно, макар никак да не ѝ се искаше да е толкова близо до него. Вероятно причината бе горещината, ала съвсем се беше отпуснала и замаяла. Надали състоянието ѝ се дължеше на някакви чувства. Явно бе от слънцето, пък и тази нейна свръхчувствителност към атмосферното налягане... Сигурно заради тях за малко не го целуна, а и все така изпитваше желание да го целуне, сякаш това бе неизбежно.

Сега не е моментът да се размечтаваш — продължи Трейс, прегърна я през раменете и двамата влязоха под една арка във вътрешния монашески двор. Мястото беше добро прикритие, заобиколено от четирите страни със сгради, които всъщност представляваха редици от стаи. Хем не бяха на закрито, хем имаха прикритие, ако се наложеше да не бъдат забелязани. Той предпочиташе да се разправи с „приятелчетата“ един по един.

— Би трябвало да се възхищаваш на онова, което е издълбано на камъните...

Джилиан преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Издълбаните арки и фасади са класически архитектурни паметници на маите. Пукският стил личи в изящно издялания камък.

— Много добре — промърмори Трейс. Той видя един от мъжете да влиза в двора. Сигурно се бяха разпръснали, за да я търсят.

Изведнъж се обърна и я притисна до една от колоните, като прокара ръка по тялото ѝ.

— Какво правиш?!

— Явен намек — прошепна в ухото ѝ. — Нали разбираш?

— Да... — тя не трябваше да стои така, но пък и не можеше да помръдне. Тялото му беше твърдо и горещо и кой знае защо — не искаше да мисли за това, — я караше да се чувства сигурна.

— Доста похотлив, нали? — промълви той. — Какво ще кажеш — аз и ти, голи, в огромна вана със сметана?

— Ти надмина всички граници! — Джилиан пое дълбоко въздух. — Що за долни помисли! — възмути се тя, замахна малко по-силно, отколкото се налагаше и му удари плесница. После го отблъсна и си оправя косата. — Това, че се съгласих да дойдем заедно дотук, не означава, че ще прекараме нощта в палави игри!

Трейс докосна лицето си с присвити очи.

— Всичко е ясно, скъпа. Хайде сега да видим как ще се прибереш сама в Мерида! Имам да върша много по-интересни неща, отколкото да си губя времето с някаква кльоца без никакво въображение.

Той се обърна и си тръгна, като подмина мъжа, който бе съсредоточил вниманието си върху арката.

Джилиан прехапа устни, за да не извика подир Трейс. Беше я попитал дали е готова на всичко, а ето че се предаде при първото изпитание. Ръцете ѝ трепереха.

— Добре ли сте, госпожице?

Тя се вцепени — същият глас от лентата! Обърна се, като се надяваше, че насълзените ѝ очи и треперещият ѝ глас ще бъдат изтълкувани като възмущение, а не страх.

— Да, благодаря.

Мъжът беше мургав, висок колкото нея и за нейно учудване лицето му имаше доста добродушен вид. Джилиан се насили да се усмихне.

— Оказа се, че приятелят ми не се интересува чак толкова от архитектурата на майте...

— Мога да ви закарам до хотела ви.

— Благодаря, но... — тя замълча, защото усети, че непознатият опира нож в гърба ѝ.

— Постъпете разумно, доктор Фицпатрик.

Обзе я ужас, имаше чувството, че изобщо не може да мисли, ала в този миг си спомни инструкциите на Трейс. Да се бави нарочно и да протака разговора, за да му даде време да прецени положението и да действа.

— Не разбирам...

— Ще ви стане ясно. Брат ви ви поздравява.

— Флин! — Джилиан забрави за ножа, протегна ръка и сграбчи ризата на мъжа. — Къде са Флин и Кейтлин? Кажете ми, моля ви!

— Брат ви и племенницата ви са добре. Ще бъдат все така добре, ако се разберем — той я прегърна през рамо и двамата тръгнаха.

— Ще ви дам каквото поискате. Само не ги измъчвайте. Имам пари. Колко...?

— Парите не ни интересуват — ножът я принуждаваше да върви по-бързо. Въпреки добродушното изражение на лицето си, непознатият не отместваше ножа между ребрата ѝ. — Интересуват ни липсващите изследвания.

— Ще ви ги дам. Ето, тук са... — тя понечи да свали чантата от рамото си. — Моля ви, оставете ни на мира.

— Вашето предимство е, че не сте така упорита като брат си.

— Къде е Флин? Къде сте ги затворили?

— Скоро ще бъдете с него.

Трейс намери втория мъж зад големия палат. Както се разхождаше и щракаше с фотоапарата, той се обърна към него и неочаквано притисна лицето му към един от двайсетте хиляди красиво издялани камъни.

— Страхотни са, нали? — ръката му бе праметната през врата на непознатия, сякаш го прегръщаше приятелски. Обаче и двамата знаеха, че вратът може да бъде пречупен само с едно рязко движение. — Ако искаш да останеш със здрава дясна ръка, хич и не прави опит да се оглеждаш! Отговаряй веднага, докато сме насаме. Къде е Флин Фицпатрик?

— Не съм чувал за него.

Трейс изви ръката му. Чу се тихо припукване на стави.

— Не ми губи времето! — Трейс бързо извади ловджийския си нож и го опря в сгъвката на ухото на мъжа. — Дали си чувал за Ван

Гог? Ухото ти ще отхвърчи само за секунда. Е, няма да умреш. Освен ако не ти изтече кръвта. Казвай — къде е Флин Фицпатрик?

— Не ни съобщиха къде ще го заведат — ножът се заби в кожата. — Кълна се! Нарездането беше да го закараме заедно с детето до летището. После ни изпратиха по следите на жената, сестра му.

— И какви нареждания имаш за нея?

— Да я заведем на летището в Канкун. Там ще чака частен самолет.

— Кой уби Фористър?

— Абдул.

Времето минаваше и Трейс реши да не измъчва повече мъжа.

— Лека нощ! — процеди той и блъсна главата му в камъка.

Къде беше Трейс, трескаво мислеше Джилиан, когато приближиха малката бяла кола. Ако не дойдеше веднага, кой знае къде щяха да я откарат заедно с променените бележки в чантата.

— Къде отиваме? — тя залитна и ножът срязва блузата ѝ. — Вие ми се свят. Трябва да спра за миг... — Джилиан се облегна на колата и мъжът отмести ножа.

— Ще си почиваш в колата.

— Повръща ми се...

Той издаде звук на отвращение, хвана я рязко за косата и я накара да се изправи. От удара на Трейс мъжът се завъртя и политна.

— Виж какво, тя може да е всякаква, но не обичам да се отнасят грубо с жените, ясно ли е? Скъпа, аз само исках да те съблека, нищо лошо не съм ти мислил.

Джилиан остави чантата си на земята и хукна.

— Тъкмо жена за теб, нали? — Трейс се захили на непознатия, който плюеше кръв. — Дано в бъдеще повече ти върви.

Мъжът го изруга. Трейс знаеше достатъчно арабски, за да го разбере. Зърна ножа и тогава се изкуши да извади своя нож и да приключи с убиеца на най-близкия си приятел. Ала това не беше нито подходящото време, нито място. Не му трябваше само изпълнителя, а и онзи, който бе издал заповедта за убийството. Без да откъсва очи от острието на ножа, Трейс вдигна ръце и отстъпи назад.

— Щом я искаш толкова много, твоя е. Ако питаш мен, всички жени са еднакви — непознатият плю в краката му и Трейс се наведе, уж да си изтрие обувката. Когато се изправи, държеше в ръката си

никелиран пистолет. — Абдул, нали не греша? — погледът му беше страшен. — Погрижих се за приятелите ти. Но на теб няма да ти продупча главата само защото искам да съобщиш нещо на шефа си. Кажу ми, че „Ил Гато“ ще го посети — Трейс забеляза как тъмните очи на мъжа изведнъж се разшириха и се усмихна. — Значи чувал си това име, а? Добре, добре, защото искам да знаеш кой те е убил. Хайде, Абдул, предай съобщението и си подреди нещата, защото не ти остава много...

Абдул все още държеше ножа в ръка, обаче си даваше сметка, че куршумът е много по-бърз. Освен това знаеше, че Ил Гато бе от най-бързите сред най-бързите.

— И късметът на Ил Гато не е вечен, както се оказа, че не е вечен и на шефа му.

Трейс опря дулото под брадичката му.

— Да, но на твоя късмет вече му се вижда опашката. Нещо пръстът ми се приплъзва, затова — изчезвай по-бързо!

Изчака Абдул да потегли с колата и чак тогава пъкна пистолета в кобура на прасеца си. Едва се бе въздържал да не отмъсти за приятеля си. Ала когато бе спокоен и разсъдлив, удоволствието от отмъщението щеше да е по-голямо.

Обърна се рязко, защото дочу стъпки зад гърба си.

Джилиан бе виждала този негов поглед — очите му гледаха по същия начин, когато разбра, че Фористър е бил убит. И като че ли още веднъж — когато оня я дръпна за косата. Всъщност тя го улавяше да гледа така за трети път и въпреки това се вцепени от страх.

— Нали ти казах да не ходиш сама, а да си винаги сред хора!

— Ами видях какво става... — подхвана Джилиан и се наведе да вдигне чантата. Щеше да е глупаво да признае, че нарочно бе стояла наблизо, за да му помогне, ако се наложи. — Не знаех, че носиш пистолет.

— Да не би да си мислила, че ще освободя брат ти със сладки приказки и с омайна усмивка?

— Не... — когато видя за пръв път онзи отегчен и нелюбезен мъж, никак не го хареса, но го разбра. После почти хареса и отново разбра остроумния и самонадеян мъж, с когото закуси. Ала сега пред нея стоеше един непознат със стоманен поглед, в който се таеше смъртен гняв и тя не го разбираше. — Онези, другите двама...

— Дали съм ги убил ли? — непринудено попита той, хвана я за ръката и я поведе към джипа. Очите ѝ излъчваха и отвращение, и страх. — Не, понякога е по-добре да останат живи. Особено когато знаеш какво ги очаква. Не научих много от тях. Оставили брат ти и дъщеря му на летището и тръгнали след теб. Не знаят къде ги държат.

— А ти откъде знаеш, че не те лъжат?

— Тези типове са последните брънки на веригата. Няма достатъчно ум, за да лъжат, особено когато знаят, че всеки миг могат да бъдат нарязани на малки късчета.

Джилиан усети, че ѝ прималява.

— Но как тогава ще ги намерим?

— Имам няколко следи. Аз! А не ние! Ще ти намеря някоя сигурна къща и ти ще стоиш там!

— Няма да стане! — тя стоеше до джипа и не помръдваше. Лицето ѝ беше мокро от пот, ала вече не толкова бледо.

— По-късно ще говорим. Сега искам да пийна нещо.

— Докато работиш за мен, ще пиеш умерено.

Трейс изруга, но за нейно учудване, с доста добронамерен тон.

— Можеш ли да ми изброиш поне десетима ирландци, които да пият умерено, а!

— Ето те теб, например! — Джилиан се обърна и се запъти към вратата на колата, ала той я сграбчи за ръката и отново изруга. Тъкмо щеше да избухне, когато Трейс издърпа блузата от панталоните ѝ. — Какво правиш?

— Кървиш... — преди да успее да се дръпне, той успя да свали панталоните ѝ до тазовата кост — раната не беше дълбока, но доста дълга. Кръвта бе обагрила блузата ѝ. Трейс усети, че гневът замъглява съзнанието му и попита: — Защо не ми каза, че те е наранил?

— Не съм разбрала... — наведе се към раната. — Исках нарочно да го бавя и се престорих, че се спъвам. Той ме побутна с ножа, за да побързам. Няма страшно, ето, спря да кърви.

— Мълчи! — срязва я Трейс. Та това беше нейната кожа, нейната кръв. Той почти я вдигна на ръце и я настани в джипа, после отвори жабката и добави: — Няма да мърдаш! Казах ти да не рискуваш, нали?

— Ама аз... Ох, виж сега ме заболя! Хайде, стига.

— Само почиствам раната, млъкни най-сетне! — Трейс бързо и делово почисти раната и я превърза.

— Благодаря, докторе — усмихна се тя и погледна сърдитото му лице. — Не предполагам, че мъж като теб ще се притесни толкова много от малко кръв. Дори бих се басирала, че...

Най-неочаквано устните му се долепиха до нейните. Джилиан не помръдна, а ръката му се плъзна по шията към косата ѝ. Жадните му твърди устни не молеха, а настояваха за ответ. Може би трябваше да негодува, накърнено бе чувството ѝ за независимост, ала желанието, копнежът и насладата взеха връх и тя се предаде.

Трейс не осъзнаваше какво прави — сам не разбра как устните му притиснаха нейните. Уплаши се, когато видя кръвта ѝ. А той едва ли не бе забравил какво бе да изпитваш страх. Особено за някой друг. Искаше да я погали и да я успокои, а прикри желанието си с остри думи и движения.

Ала защо я целуваше? Устните ѝ се разтвориха и той престана да си задава този въпрос.

Цялата ухаеше на диви цветя и поляни и на ранно утро със слънчева роса. Нищо екзотично. Всичко беше толкова нежно и реално. По някакъв начин му напомняше за дома... Колкото копнееше за нея, толкова копнееше да си бъде у дома.

Усети онова чувство, завладяло го на върха на пирамидата, но много по-силно, много по-осезаемо. Очарование, привличане, забрава... А сега и понятната необузdana страст.

Джилиан не се отдръпна, а погали лицето му. Тупкането на сърцето ѝ отекваше толкова силно в главата ѝ, че тя не чуваше друго. Целувката му бе така обсебваща, че Джилиан не чувстваше нищо друго. Когато Трейс откъсна устните си от нейните така рязко, както ги бе прилепил преди миг, тя премигна сепнато.

Той пъхна ръце в джобовете си и си помисли, че трябва тутакси да преустанови тези отношения.

— Нали ти казах да мълчиш — рече рязко и заобиколи джипа.

Джилиан отвори уста, ала не продума. Може би наистина трябваше да го послуша...

ТРЕТА ГЛАВА

Трейс пиеше бира. Ако Абдул беше разумен, щеше да предаде съобщението още преди да се свечери. След час Трейс смяташе да е вече въвн от Мексико. Замисли се за топлите карибски плажове, приятното плуване под вода и вдигна телефона.

— Скъпа, пригответи багажа, моля те.

Тя се обърна и каза:

— Името ми е Джилиан.

— Добре. И все пак, пригответи багажа. Тръгваме веднага, щом... Рори? Как си? Колин е.

Джалиан го погледна учудено — провлеченото му американско произношение изведнъж бе придобило типичния напевен ирландски акцент. Значи Колин, скръсти ръце тя.

— Да, добре съм. Чувствам се идеално! Как е Бриджет? Пак?! Ама вие двамата ще увеличите значително населението на Ирландия! — Трейс я погледна и кимна към чекмеджето. Джилиан шумно го отвори и започна да измъква дрехите му. — Радвам се. Не, не знам кога ще си дойда. Нямам никакви неприятности, но ще те помоля за една услуга — гледаше как Джилиан приготвя багажа и пийваше по глътка от бирата.

— Става дума за един самолет, вероятно частен, който е заминал преди десет дни от Корк. Не ме интересува кой е бил в него и защо. Нали разбираш? Само искам да знам закъде е отпътувал. Ако не можеш, разбери колко гориво е заредил и къде би кацнал, за да презареди. За да мога да преценя къде е отишъл. Важно ми е, ала... не поемай крайни рискове — Трейс се засмя. — Няма общо с ИРА. По-скоро личен случай. Не, не, непрекъснато пътувам, затова аз ще ти се обадя. Целуни Бриджет от мен, но спри дотам. Не искам да съм причината за следващото бебе.

Той затвори телефона и погледна нахвърляните в куфара дрехи.

— Браво на теб!

— Можеш ли да ми кажеш що за разговор бе това... Колин?

— Опитвам се да разбера къде е брат ти. Сложи си и твоите неща в моя куфар. По-късно ще ти купим и на теб — Трейс напъха шнорхела си в отделна торба.

— Защо говори с ирландски акцент и използва друго име? Човекът, с когото разговаря, ти е приятел, нали?

— Да.

— Щом ти е приятел, защо не знае кой си ти?

Той се запъти към банята. Погледна се в огледалото. Неговото лице, неговите очи. Ала защо толкова често сам не можеше да се познае? Прибра пастата за зъби и шишенцето с аспирин в тоалетната чантичка.

— Не използвам името си, когато работя.

— В хотела си се регистрирал като Трейс О'Хърли.

— Тук съм на почивка.

— Ако този човек ти е приятел, защо го лъжеш?

Трейс взе бръсначката и огледа острието, преди да я пусне в чантичката.

— Преди няколко години беше съвсем млад и се беше забъркал в една сериозна история. С оръжие.

— Затова ли спомена ИРА?

— Знаеш ли какво, докторе, задаваш много въпроси.

— Поверила съм ти най-скъпите си хора. И затова ще задавам въпроси.

Той рязко дръпна ципа на тоалетната чантичка.

— Когато се запознах с него, изпълнявах задача. Под името Колин Суини.

— Сигурно ти е много близък, за да ти направи такава услуга, без да задава никакви въпроси.

Трейс бе спасил живота му, но не му се мислеше за това. Беше и спасявал, и отнемал не един и два живота. Ала в момента не искаше да се замисля.

— Точно така — кимна той. — А сега да приключваме с багажа и да изчезваме, преди да са ни открили.

— Имам още един въпрос.

Трейс се засмя.

— Не съм изненадан!

— Що за име спомена пред мъжа сред развалините?

— Преди време го използвах в Италия.
— И защо го спомена?
— Защото искам шефовете му да разберат от кого е съобщението
— той я отмести от пътя си, сложи чантичката в куфара и го затвори.
— Хайде, тръгваме.
— И какво означава?
Трейс отвори вратата и се обърна към нея. Погледът му беше и смразяващ, и очароващ.
— Котка. Означава котка.

Знаеше, че някой ден ще се върне в Щатите. Мечтаеше си го в джунглите, в пустините, в съмнителни хотелски стаи — блудният син се завръща, оркестърът свири туш... Но тези мисли се дължаха на вродената му артистичност.

Представяше си и друго — как незабелязано се завръща така, както бе напуснал страната преди милион години.

Често мислеше за сестрите си. И понякога дори си запазваше самолетен билет. В последния миг се отказваше от полета. Те бяха пораснали, вече жени, всяка със своя собствен живот и все пак си ги представяше така, както ги бе видял за пръв път. Три мънички бебета в кувьози зад стъклената стена в родилния дом.

Трите бяха много привързани, което беше естествено за близначки, ала Трейс никога не се беше чувствал пренебрегнат. Винаги бяха заедно до мига, когато той застана на онова шосе и вдигна ръка на автостоп.

Оттогава се бяха виждали само веднъж, но Трейс поддържаше връзка с тях. Поддържаше връзка и с родителите си.

Семейството не можа да се замогне, както мечтаеше баща му, обаче се справяха добре. Поне седем-осем месеца годишно имаха ангажименти и финансовото им положение беше добро. Благодарение на майка му. Тя успяваше да направи от петте долара десет.

Той беше сигурен, че преди повече от десет години именно Моли бе натъпкала сто долара в банкноти по пет и десет в джоба на куфара му. Тя знаеше за намеренията му, но не плака, не му се кара, нито пък го моли да остане. Направи само онова, с което щеше да му помогне. Такава си беше тя.

Ала баща му... Трейс притвори очи, а самолетът леко се разтресе. Баща му никога, никога не му прости. Не защото си тръгна, без да се сбогува, а защото изобщо си тръгна.

Той така и не можа да разбере стремежа на Трейс да открие нещо свое и да не се задоволява само със следващото представление. Вероятно така и не бе разбрал сина си или ако го беше разбрал, все пак не можеше да приеме решението му.

Единственият път, когато Трейс се върна, Франк го поздрави със стиснати устни.

— Значи върна се — ледено рече баща му в тясната стаичка, която му служеше за гримьорна. Синът не знаеше, че появяването му накара изведнъж Франк да види гримьорната такава, каквато всъщност бе — малка неугледна стаичка във второкласен клуб. — Три години откакто замина и оттогава само няколко писма! Казах ти, че никой не те чака в широкия свят.

— Не съм и очаквал... — въпреки всичко Трейс се надяваше на съпричастно отношение. Тогава беше с брада — заради поредната задача, която изпълняваше. Връщаше се от Париж, където бе участвал в успешното разкриване на измама в международна търговия с предмети на изкуството. — Ама нали мама има рожден ден... Дойдох да я видя — искаше да добави: „Да видя и теб“, обаче си замълча.

— И пак да изчезнеш, за да плаче още повече ли?

— Тя разбира защо заминах — тихо каза Трейс.

— Толкова я наскърби. Наскърби и мен. Няма да ти позволя пак да го направиш. Или си й син, или не.

— Или съм синът, който искаш да бъда, или не съм ти син, нали? — поправи го Трейс. — Теб никога не те е интересувало какво искам или какво чувствам, или какъв съм!

— Много знаеш ти какво ме интересува и какво не — преглътна Франк. Изпитваше както горчивина, така и неудобство. — Когато се разделихме, ти ми каза, че не съм направил достатъчно за теб. И че нищо не мога да ти дам. Такива думи от син не се забравят никога.

Трейс беше на двацет и три. Беше спал с проститутка в Банкок, беше се напивал с узо в Атина, имаше осем шева на дясното си рамо от нож, забит от мъжа, когото бе убил, докато служеше на страната си. И въпреки това в този миг се чувстваше като мъмрено без вина дете.

— Това е единственото нещо, което вероятно си чул от мен. Тук наистина никога нищо няма да се промени.

— Трейс, ти избра своя път... — в този миг синът не знаеше, че Франк иска да разтвори ръце и да прегърне онова, което смяташе, че вече е загубил завинаги. Страхуваше се, че синът му ще се отдръпне. — Живей, както смяташ за добре. Поне спази приличието и този път се сбогувай с майка си и със сестрите си.

Франк се обърна с насълзени очи. Трейс излезе от гримьорната и повече не се върна.

Отвори очи и видя, че Джилиан бе втренчила поглед в лицето му. Беше я накарал да си сложи перука — къса черна коса — и тя почти не приличаше на себе си. Отначало Джилиан недоволстваше и от перуката, и от очилата с дебели рогови рамки, и от грозната кафеникава рокля, която я бе накарал да облече, но вече се беше примирила. Целта беше да се преобрази и да има невзрачен вид, ала Трейс не можеше да спре да мисли за тялото ѝ под дрехите.

Никой не би предположил, че жената до него е очарователната доктор Джилиан Фицпатрик.

Бяха сменили самолета в Сан Диего, като купуваха билетите с кредитна карта на едно от фалшивите му имена. В Далас бе купил сакото и спортното кепе, с които беше сега, така че двамата изглеждаха като двойка съвсем обикновени, уморени и непривличащи погледа туристи.

Дълбоките ѝ зелени очи се взираха в него през очилата.

— Какъв е проблемът? — попита той.

— Тъкмо се канех да ти задам същия въпрос. Толкова дълбоко се беше замислил.

Трейс взе цигара и попита:

— Не знам за какво говориш.

— Говоря за това, че сигурно би ми откъснал главата, ако те помоля да подадеш солницата. Гадната перука нося аз. А също и отвратителната рокля.

— Изглеждаш страхотно.

— Е, щом не си потиснат от външния ми вид, тогава какво ти е?

— Нищо ми няма. Остави ме на мира — процеди той.

Тя запази самообладание и отпи от бялото вино. Може би си въобразяваше, ала стюардесата като че ли я изгледа със съжаление,

докато ѝ го поднасяше.

— Виждам, че нещо те тревожи. А всъщност аз трябва да се безпокоя. Аз обаче не се безпокоя, защото сме се захванали да направим нещо... Но ако има проблем, който ме засяга, бих искала да ми кажеш.

Трейс заби пръст в облегалката помежду им.

— Винаги ли така досаждаш, а?

— Винаги, когато става дума за нещо важно. Животът на най-близките ми хора е в опасност. Ако нещо те смущава, аз трябва да знам!

— Съвсем лично е — заяви той, като се надяваше, че с това разговорът ще приключи. Облегна се и притвори очи.

— Сега няма нищо лично. Чувствата ще попречат на работата ти. Трейс отвори едното си око.

— Ти ще си първата оплакала се дама.

Джилиан почервеня, ала не се предаде.

— Смятам, че съм те наела, затова не трябва да имаш тайни от мен.

Той тихичко изруга.

— Виж какво, отдавна не съм се връщал. Дори и аз имам спомени и те са си моя работа.

— Извинявай... — тя пое дълбоко дъх. — Не мога да мисля за друго, освен за Флин и Кейтлин. Не ми дойде на ум, че и на теб може да ти е тежко — Трейс нямаше вид на чувствителен мъж, но Джилиан си спомни мъката, която съзря в очите му, когато разбра за убийството на Фористър. — Чикаго сигурно е специално място за теб...

— Свирих в Чикаго, когато бях на дванайсет, после на шестнайсет.

— Свирих?

— Както и да е... — той поклати глава и опита да се отпусне. — Преди няколко години с Чарли прекарахме няколко дни в Чикаго. Последният ми спомен от Щатите е летището „ОХеър“.

— А сега първо ще видиш него. Не съм пътувала много в Щатите. Познавам добре само Ню Йорк. Все се каня да обиколя страната. Флин доведе Кейтлин преди няколко години. След като майка ѝ почина. И двамата бяха като загубени деца — тя въздъхна. — Разгледахме Импейър Стейт Билдинг, Рокфелеровия център, пихме чай

в „Плаза“. От един уличен продавач Флин ѝ купи куче с пружинка и ключе. Всяка вечер спеше с него — тъгата изведнъж я сграбчи за гърлото. — О, Боже! Кейтлин е само на шест години! О, Боже!

Години наред не му се беше случвало да утешава жена, ала Трейс не беше забравил какво трябва да прави.

— Успокой се... — гласът му беше нежен. Той я прегърна. — Нищо лошо няма да ѝ направят. Не биха рискували, защото имат нужда от сведенията, които брат ти би им дал.

— Горката, как ли се чувства? Толкова се бои от тъмното, не може дори да спи на тъмно. Мислиш ли, че я държат на светло?

— Сигурно... — ръката му галеше косата ѝ така, както думите му успокояваха страха ѝ. — Всичко ще бъде наред, Джилиан.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, не успяваше да се овладее.

— Извинявай. Не искам да се държа така.

— Няма нищо... — ръката му галеше раменете ѝ. — Само се успокой.

Тя потърси кърпичка и опита да се засмее.

— Старая се да не мисля толкова често за нея. Ами за Флин. Защото той е много умен и силен.

— И е с нея. Грижи се за нея.

— Да, грижат се един за друг — Господи, дано беше така! Дано скоро ги видеше живи и здрави. — Ще ги спасим, нали?

В тази игра такива обещания бяха невъзможни. Но тя го гледаше с насълзени очи и с такова отчаяние, че Трейс отвърна:

— Разбира се. Чарли нали ти каза, че аз съм най-добрият?

— Да... — Джилиан въздъхна. Вече се владееше, ала въпреки това бе много развълнувана. Трябваше да мисли за нещо друго, защото имаше чувството, че времето пълзи. — Разкажи ми за семейството си. Имаш ли братя?

— Не — той отдръпна ръката си от рамене ѝ. — Само сестри.

— Колко?

— Три.

— Сигурно е забавно с три сестри.

— Не е лошо. Шантел беше нашата глезла — Трейс запали цигара.

— Всяко семейство си има по един глезльо... — тя изведнъж се изправи на стола. — Шантел О'Хърли ти е сестра?! О, гледала съм

филмите ѝ. Прекрасна е!

Обзе го неочаквано силна гордост.

— Бива си я. Тя е по силните чувства.

— Най-красивата жена, която някога съм виждала!

— И го съзнава!

— Тогава Мади О'Хърли ти е също сестра! — Джилиан възхитено поклати глава. — Преди няколко месеца я гледах на Бродуей. Много е талантива! Когато се появи на сцената, сякаш я озарява!

Такава си беше Мади, помисли Трейс.

— Номинирана е за наградата „Тони“.

— Заслужава я. Залата щеше да се срути от ръкопляскания след изпълнението ѝ в края на първо действие. Да я беше видял само... — думите ѝ замряха, защото той наистина трябваше да я е гледал, но по неизвестни причини не бе имал тази възможност. — А третата ти сестра? — попита тя, за да не го натъжи.

— Аби отглежда коне във Вирджиния — Трейс загаси цигарата и се запита защо изобщо ѝ разказваше за семейството си.

— Май съм чела нещо за нея. Омъжена е отскоро за писателя Дилън Крозби, нали? Писаха в „Таймс“. Значи имаш три сестри-близначки.

— Учуден съм, че на учените им остава време да четат клюкарските хроники.

Джилиан сбърчи вежди, ала реши да не се обижда. Нали вече беше научила всичко, което я интересуваше.

— Аз не живея само с епруветките. В съобщението се споменава, че близначките са израснали в артистично семейство, че обикаляли страната, за да дават представления. Родителите ти още играят, нали? За теб обаче не пишеше нищо.

— Няма ме от дълго време, казах ти.

— Ти не пътуваше ли с тях? — тя любопитно го погледна и се усмихна. — Какво правеше? Пееше? Танцуваше? И живееше в каравана?

— Ти май виждаш само блясъка на този начин на живот — той усети лекото снижаване на самолета. Скоро щяха да кацнат. — Все едно да отидеш на цирк и да забелязваш само ярките светлини и пайети. А зад завесата газиш до глезени в мръсотииите на слоновете.

— Значи си пътувал с тях — усмихна се Джилиан. — Какъв беше твоят номер?

— Боже, спаси ме от пътуване в самолет с любопитни жени! Дванайсет години вече не се занимавам с това. Предпочитам да мисля за днешния ден.

Двамата разкопчаха коланите на седалките си.

— Когато бях малка, исках да стана певица. Все си представях как пея на сцената. Но преди да се усетя, изведнъж се озовах като лаборантка на баща ми. Не е ли странно, че родителите ни предначертават нашия път дори преди да сме се родили?

Къщата на Чарли беше опасана с висока каменна ограда и имаше доста сложна алармена система. Доколкото знаеше Трейс, единствените роднини на Чарли бяха възрастната му сестра, която живееше в Палм Бийч, и племенникът му, който имаше брокерска фирма някъде в Средния запад.

Джилиан седеше във взетата под наем кола. Трейс натисна няколко цифри на таблото до високата входна порта, която се отвори безшумно. По пътя от летището до дома на Чарли не беше продумал нито дума. Тя мълчеше. Разбираше тъгата му и знаеше, че трябва да изтърпи, докато му премине.

Къщата не изглеждаше запусната. Сякаш чакаше отново някой да я обитава. Джилиан се замисли за мъжа, който я бе изслушал внимателно, беше я почерпил с коняк и ѝ бе дал искрица надежда.

— Толкова обичаше дома си — промълви Трейс. Седеше в колата и гледаше двуетажната тухлена къща. — Все мечтаеше да се върне у дома си. Предполагам, искал е да умре тук — след миг отвори вратата и продума: — Хайде, ела.

Имаше ключове. Чарли му ги беше дал.

— Можеш да ги използваш винаги, когато решиш. Всеки трябва да си има дом — така му беше казал.

Не ги беше използвал досега. Ключалката тихо изщрака.

В коридора беше тъмно, но Трейс не запали лампата. Спомняше си къщата много добре, пък и още не беше готов да погледне мястото, свързано толкова много с Чарли.

Влязоха в библиотеката, която ухаеше на лимон и на кожа. Отоплението беше спряно.

— Чакай ме тук.

— Къде отиваш?

— Казах ти, че ще дойдем тук, защото се опитвам да разбера къде са откарали брат ти. Затова чакай ме тук и не задавай непрекъснато въпроси.

— Аз пък ти казах, че всичко, което засяга Флин, засяга и мен. Може да помогна с нещо.

— Ако имам нужда от физик, ще те уведомя. Вземи някоя книга и чети.

— Няма да стоя тук.

Тя го последва. Той се обърна на прага на стаята и процеди:

— Виж какво, има неща като национална сигурност. Вече нарушавам правилата, защото Чарли смяташе, че понякога си заслужава да го правиш.

— Ами наруши ги още малко... — Джилиан хвана ръката му. — Мен не ме интересуват държавните тайни и международните афери. Искам само да знам къде е брат ми. Работила съм по специални проекти и имам право на достъп до секретна информация.

— Ако ми пречиш, ще ни отнеме доста повече време.

— Не смятам.

— Добре. Тогава поне мълчи.

Трейс се заизкачва по стълбите, като се опитваше да си внуши, че не прави грешка.

Той забеляза, че килимът беше нов, ала тапетите не бяха сменявани от последното му идване. Същата беше и стаята, която Чарли използваше за кабинет. Трейс натисна копчето до второто чекмедже на бюрото. Част от стената бавно се отмести.

— Към тунел ли води? — попита тя. Куражът ѝ съвсем се беше изпарил.

— Не. Това е работната му стая.

Той запали лампата и веднага забеляза, че Чарли беше оборудвал стаята с нова техника.

В горния ъгъл на едната стена бяха наредени часовници, които показваха времето по света. Компютърната система под часовниците минаваше във формата на буквата „Г“ и на другата стена.

Радиотехниката предоставяше възможност да се свържеш както с дисководещия на местната станция, така и с Кремъл.

— Докторе, седни. Няма да свърша бързо.

Джилиан трепна, когато стената зад тях се затвори.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще се свържа с МСС.

— Дали знаят къде е Флин?

— Може би... — Трейс включи терминала и седна. — Но сигурно знаят къде е новият „щаб“ на „Чук“ — натисна няколко клавиша и даде кода на Чарли. — Така... Да видим с какво можеш да ни помогнеш.

Той мълчеше и работеше. Чуваше се само натискането на клавишите и писукането на машината. Мина през един секретен блок и влезе в следващия.

Тя с изненада забеляза огромното му търпение, докато черпеше сведения. На екрана непрекъснато се появяваха цифри и символи, после изгасваха и се появяваха нови.

— Малко остава — промърмори Трейс. — Обаче има толкова много варианти, че може да ми отнеме и седмица.

— Ами ако...

— Работя сам.

— Исках само да кажа, че...

— Защо не отидеш в кухнята, мила? Направи кафе!

Джилиан присви очи и за малко да избухне, раздразнена от тона му.

— Добре! — тя се обърна и застана през подвижната стена. — Не знам как да изляза.

— Копчето е отляво. Натисни го.

Типичен егоцентричен мъж, помисли си вбесена, докато слизаше по стълбите към кухнята. Ако още веднъж ѝ кажеше „мила“, щеше да си получи заслуженото. „Направи кафе!“

Как си позволяваше да ѝ нарежда какво да прави! И да я целува така! Сякаш я погълна... Но ето че още беше цяла. Като че ли бе погълнала наркотик. Ала чувствата ѝ бяха изострени и умът — бистър.

И все пак промяната беше налице. Джилиан беше твърде практична, за да се самозаблуждава. Не ѝ се искаше толкова често да се засяга и да е толкова уязвима. Бе изпитала удоволствие от целувката

му все пак... Дълго щеше да я помни. Но не биваше да се поддава на чувствата си и нямаше да позволи отново да я целуне.

Тя влезе в тайната стая. Трейс все още работеше. Рязко остави кафето на бюрото до него. В знак на благодарност той само изсумтя. Джилиан пхна ръце в джобовете си и си напомни, че трябва да мълчи.

— Номер 38537/Бейкър Код 5. Серия А 14 Ч 28 — промълви тя, без да си поема дъх. — Ако не проявиш инат и опиташ, може и да успееш. Ако не стане, размени първия номер с втория.

Трейс отпи глътка кафе, доволен, че не му беше сложила мляко и че го беше направила по негов вкус.

— Защо си толкова сигурна в кода към един от най-сложните компютри в света?

— Нали те гледах цял час. Обичам да запомням тайни шифри.

— Тайни шифри, значи. Справяш ли се с швейцарските банки тогава?

Джалиан прекоси бавно стаята.

— Ако си спомняш, тук става дума за моите близки. Освен това ти плащам и няма защо да се подиграваш.

— Добре.

Той изпълни указанията ѝ и на екрана се появи текст:

„Няма достъп“

Кимна към надписа и зачака.

— Размени цифрите! — тя се наведе над него и сама натисна клавишите. Единственото, което Трейс забеляза, бе, че шампоанът му, с който се бе окъпала, ухаеше съвсем различно.

„Посочете файл“

— Ето, получи се! — Джилиан се наведе още по-близо. — Подобно е на блекджек. Миналия семестър играехме на тази игра с един от професорите.

— Напомни ме да те взема, когато тръгна за Монте Карло.

Тя се приближи още повече и го погледна усмихнато.

— После какво?

Очите ѝ бяха яркозелени и блестяха. Той забеляза промяната им — гледаха го замислено и многозначително.

— За компютъра ли ме питаш?

Джилиан преглътна смутено.

— Естествено!

— Искан да съм сигурен.

Трейс се обърна и започна да пише. И двамата въздъхнаха. Данните се появиха на екрана.

Той вече знаеше доста факти за „Чук“. Беше научил доста, докато действаше под прикритието на доставчик. Така информираше МСС за имена, местонахождения и дати. Стреляха и го улучиха тъкмо когато щяха да го прехвърлят в главната база. Трейс присви очи пред екрана и потърка белега си.

Дни наред беше между живота и смъртта. Възстановява се цели два месеца. Беше разконспириран, задачата се провали и той се отпрати на дълга — и надяваше се да е спокойна — почивка.

За два-три месеца едва ли бяха настъпили големи промени. А Чарли сигурно ги беше отбелязал.

Прегледа основните данни. В началото на седемдесетте организацията „Чук“ се бе подвизавала в Близкия Изток. Без да дават пет пари за човешкия живот, хората ѝ поставяха бомби и отвличаха заложници. Последният им удар беше да вдигнат във въздуха осемдесет и пет невинни хора и шестима терористи.

Типично за стила им. Малко губиш, много печелиш.

— Хусад — промълви Джилиан, докато данните се сменяха на екрана. — Това не е ли шефът?

— Той е паралията. Ямар Хусад, бивш политик, самопровъзгласил се генерал и напълно откачен. Хайде, Чарли — приказваше си Трейс с компютъра, — хайде, дай ми факти.

— Ти почти не поглеждаш към монитора!

— Защото всичкото това го знам.

— Откъде?

— Шест месеца работих за тях.

— Какво?! — тя направи крачка назад.

Той я погледна с раздражение.

— Спокойно, мила, всичко в името на каузата. Инфилтрирах се, нали разбираш?

— Щом си работил за тях, сигурно знаеш къде са Флин и Кейтлин. Тогава защо се мотаем с този компютър?

— Защото организацията им се премести тъкмо когато излязох от строя.

— Това какво ще рече? Стреляли са по теб?

— Вече част от досието.

— Едва си оживял, нали? Такъв огромен белег... — Джилиан сложи ръка на рамото му. — Почти са те убили...

Трейс отмести ръката ѝ. Не биваше да ѝ позволява да се разчувства. А така му се искаше...

— Заинтересован съм лично. Сто хиляди са това! Пропуск към рая.

Тя сви пръсти в юмрук и рече:

— Искаш да ти повярвам, че го правиш само за пари?

— Вярвай, в каквото си щещ, то си е твоя работа. Само престани да ми задаваш въпроси. Опитвам се да се съсредоточа. Ох, знам, знам, че са били в Кайро, стара история... — промърмори той с очи, вперени в екрана. После изведнъж възкликна: — Знаех си, че мога да разчитам на Чарли! Нова база — Мароко!

— Мароко ли? Може ли Флин и Кейтлин да са чак там?

— Там е доста сигурно място... — Трейс стигна до края на файла. — Дотук не намирам нищо за брат ти — той маркира страниците и добави: — Един телефонен разговор и от МСС ще разрешат проблема. Помисли си добре.

Джалиан беше вече мислила и премислила.

— А защо господин Фористър не постъпи така?

— Имам няколко предположения.

— Обаче няма да ми ги кажеш, знам.

— Засега не. Но както вече спомена, става дума за твоето семейство, ти решаващ.

Тя се замисли. Беше по-логично да се обади на МСС. Те бяха организация със съвършена техника, персонал и с политически авторитет. И все пак... Инстинктът ѝ подсказваше да действа с Трейс, с човека, наречен от Чарлс Фористър ренегат. Обърна се към него със

скръстени ръце. Не ѝ приличаше на герой. И все пак реши да послуша инстинкта си.

— Вече съм решила, господин О'Хърли. Освен това ще вървя с теб до края.

— Казах ти, че работя сам.

— Още не си виждал на какво съм способна, а аз съм много силна и много способна жена. Ако се наложи, ще отида сама в Мароко.

— Ама за много кратко, повярвай ми.

— Не се знае. Хората на „Чук“ са по петите ми. Ако ме хванат, ще ме заведат при брат ми. Тогава поне ще разбере дали той и племенницата ми са живи и здрави. Ала по-добре ще бъде да стигна дотам по друг начин.

Трейс закри из стаята. Джилиан го бавеше, но не много. Пък и ако бяха заедно, щеше да я държи под око и да бъде спокоен за сигурността ѝ. В Мексико дори му помогна. Можеше да я използва по някакъв начин.

— Ако сме заедно, това не означава, че си мой партньор. Ще се подчиняваш на заповедите ми.

Тя поклати глава, без да продума.

— Обаче, когато трябва наистина да действам, стой настрана. Няма да мога да се грижа за теб.

— За мен не се грижи. Какво ще правим сега?

— Първо ще видя какво е разбрал Рори. И после продължаваме.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Казабланка. Богарт и Бергман. Пирати и интриги. Летища, мъгла и слънчеви плажове. Името говореше за романтика и за опасности. Джилиан бе решила да избегне първото и да приеме второто.

Трейс бе запазил две съседни свързани стаи в скъп хотел близо до Площада на Обединените нации. Тя мълчеше, а той разговаряше с администраторката на чудесен френски, представяйки се като господин Кабо.

Андре Кабо пишеше и в паспорта, който използваше сега. Беше облечен в строг костюм, а обувките му блестяха като огледало. Косата му беше боядисана в кафяво и малко разрошена от отворения прозорец на колата. Беше гладко избръснат. Дори стойката му беше различна — стегната и изправена, сякаш беше завършил военна академия. Цялата му личност се беше променила. Изведнъж бе възприел маниерите на делови и малко нетърпелив френски бизнесмен. Джилиан имаше чувството, че някъде по пътя бе загубила Трейс О'Хърли и сега до нея стоеше друг човек.

За втори път имаше усещането, че бе оставила живота си в ръцете на един непознат.

Само очите му бяха същите. Тя се сепна, когато той внезапно се обърна и я погледна с онази изразителна настойчивост, с която постепенно започваше да свиква.

Джилиан мълчеше и когато Трейс я хвана под ръка и я поведе към асансьорите. Все още носеше перука, но вече не беше с онази грозна рокля, а с елегантен копринен костюм, който подхождаше повече на любовницата на господин Кабо. Стаите бяха на двадесетия етаж. Той мълчеше. Подаде няколко банкноти на момчето с багажа — направи го бавно, като човек, който знае и брой франковете си.

Тя очакваше, че щом затворят вратата, Кабо щеше да се изпари, ала Трейс заговори на английски със слаб френски акцент.

— На тази цена чаршафите трябва да са със златна нишка.

— Моля?

— Cherie, виж дали барът е зареден... — той обикаляше стаята, оглеждаше лампите, сваляше картините от стената и проверяваше зад тях. Само веднъж я погледна предупредително. — Преди да съблека прекрасното ти тяло, бих пийнал един вермут — Трейс вдигна телефона, отвъртя микрофона, бързо го огледа и пак го постави на мястото му. — Ти ще пийнеш ли?

Джилиан разбра, че играта продължаваше. Той искаше да се убеди, че не ги подслушват. Не й беше приятно, но прие да играе ролята на негова любовница. Тя отвори вратичката на шкафа с напитки.

— С удоволствие ще ти приготвя питието, скъпи. Обаче колкото до останалото, доста съм уморена след полета.

— Тогава ще се постарая да възвърна енергията ти.

Трейс бе доволен, че първата стая беше „чиста“. Приблужи до Джилиан, помълча и взе чашата от ръцете й.

— Да отидем в другата стая — промълви той. — Може би не си толкова уморена, колкото мислиш.

Трейс започна да оглежда стаята, а тя седна на леглото.

— Пътувахме дълго.

— Тогава трябва да си починеш. Нека да ти помогна. Съблечи се, така ще ти бъде по-приятно.

Той прокара дългите си пръсти по рамката и гърба на картината над леглото.

Джилиан събу обувките и заразтрива ходилата си.

— Ти все за това мислиш.

— Насаме с теб всеки мъж би бил глупак, ако мисли за друго.

Тя се усмихна. Дали пък да не хареса този Андре Кабо? Бавно отпи глътка от неговата чаша.

— Така ли? Защо?

Трейс се беше приближил да огледа рамката на кревата. Джилиан му се усмихна предизвикателно, сякаш искаш да каже: „Хайде да те видя сега!“. Ала само след миг съжали.

— Защото кожата ти е като на бяла роза и когато те докосвам, става още по-нежна... — ръката му се плъзна по бедрото й и тя подскочи. — Защото косата ти е огнена и когато те целувам, *ma belle*, устните ти са също от пламък.

Джилиан затаи дъх — ръката му галеше шията ѝ. Той се наведе и тя почувства дъха му на устните си.

— Защото когато те докосвам, чувствам колко силно ме желаеш. И когато те погледна, виждам, че се страхуваш.

Джилиан не можеше да отмести очи настрани, нито да се помръдне.

— Не се страхувам от теб.

Ала Трейс я очароваше. Който и да беше, той беше очарователен.

— Така ли? А трябва да се страхуваш.

Тя не забеляза, че гласът му се бе променил, това отново беше предишният Трейс. Устните му се сляха с нейните със същата жар и копнеж, както и в Мексико. Само веднъж ли се бяха целували преди? Тялото ѝ стана сякаш безтегловно и се отпусна под него на леглото. Без да мисли за последствията, Джилиан го обгърна с ръце.

Устните му бяха твърди и горещи, а ръцете му съвсем не се колебаеха. И въпреки това всичко стана съвсем естествено. Като че ли и уханието, и тялото му ѝ бяха добре познати от преди.

Познаваше го само от няколко дни. Но имаше чувството, че го бе познавала през целия си живот.

Той се запита за миг какво всъщност прави. Сякаш тя винаги го бе чакала и винаги щеше да го чака. Това тяло под неговото като че ли не беше тялото, на която и да е друга жена, а на единствената жена. Още преди да чуе въздишката ѝ, сякаш вече я беше чувал, сякаш и пръстите му вече бяха галили лицето му...

И въпреки това познато усещане, Трейс бе като замаян.

Чувстваше пулса си все по-силен и по-силен. Мълвеше името ѝ и покриваше с целувки лицето и шията ѝ. Обзе го толкова силно желание да я има, каквото никога досега не бе изпитвал с друга жена.

Искаше я цялата — ум, душа, тяло, всичко. Сега и завинаги.

Ето тази шокираща мисъл го спря. Какво значеше завинаги? В неговата професия животът беше изложен на непрекъснат риск. Беше се научил да живее за момента. Утрото беше под въпрос.

Трябваше някак да сложи край на онова, което изпитваше към нея. Ако искаше да вземе стоте хиляди долара.

С неимоверно усилие той рязко се претърколи и легна до нея. Джилиан сякаш онемя.

— Стаята е „чиста“ — заяви Трейс и изпи вермута на един дъх. Искаше му се да не бе вермут, а уиски.

Тя дишаше неравномерно и нямаше сили да стане. Желанието още владееше тялото ѝ. С нескрита омраза процеди:

— Ти си един отвратителен тип!

— Сама си го търсеше, мила... — той взе цигара и опита да се съсредоточи върху онова, което го очакваше, а не върху онова, което току-що се беше случило. — Имам да свърша някои неща. Защо не си подремнеш?

Джалиан бавно се надигна и го погледна. Трейс беше виждал този поглед и преди. Добре, че пистолетът му не беше наблизко.

И преди я бяха унижавали. И преди я бяха отблъсквали. Ала повече никога нямаше да позволи да я докосне.

— Само да си ме пипнал! Ще изтърпя някак грубите ти маниери, защото нямам избор, но да не си посмял повече да ме докосваш!

Той не знаеше какво го накара да се пресегне и въпреки че тя се дърпаше, да я целуне отново. Вероятно гневът бе причина за действието му. Този път Джалиан беше огън и жупел, дори беше опасна. За миг му хрумна да я притисне в прегръдките си на леглото и да укроти буйството ѝ. Ала преди да направи тази поредна грешка, Трейс я пусна.

— Джалиан, аз не се подчинявам на заповеди. Запомни го веднъж завинаги.

Тя сви ръцете си в юмруци. Знаеше, че ще загуби и затова успя някак да се овладее.

— Ще дойде време, когато ще си платиш за това!

— Сигурно. А сега излизам. Ти стой тук!

Той затвори вратата след себе си и Джалиан си достави малкото удоволствие да го изругае.

Нямаше го само час. Казабланка си беше същата, каквато я помнеше. Малките магазинчета покрай булевард „Ханзали“, пристанището с кораби от Европа. Трейс мина през някогашния стар арабски град, все така заобиколен от крепостни стени. Но той не беше излязъл да разглежда забележителностите. Неговият човек в бедния квартал близо до търговския център се зарадва, когато го видя. След

като получи малка сума, мъжът му разказа за слуховете за отвлечен американски самолет с боеприпаси.

Трейс се върна в хотела, доволен от полученото сведение. В стаята нямаше никого. В първия миг не се уплаши. Беше трениран да използва светкавично ума си така, както използваше ръцете си при изпълнение на задача.

Откопча пистолета от кобура, извади го и бавно обиколи стаята и баните. Балконските врати бяха заключени отвътре, ала пердетата бяха дръпнати. Беше извадила дрехите си от куфара му и ги беше наредила в чекмеджетата и гардероба. Гримовете, които беше купила, бяха пред огледалото в банята. Също кутия с бледосин шампоан за вана и къса хавлия в по-тъмносин цвят на закачалката на вратата.

Чантата я нямаше, както и бележките в нея. Туптенето в тила му се засили.

Нямаше следи от борба. Не можеше да си представи, че Джилиан би се подчинила на някого без борба. Но също не можеше да си представи, че някой ги беше открил толкова бързо.

Къде, по дяволите, беше тази жена? Той усети, че го обзема паника. Прокара ръка по косата си и опита да мисли спокойно. Ако я бяха отвлекли...

Не можеше да мисли спокойно, защото бе видял как Абдул я дърпа за косата. А после кръвта ѝ обагри ръцете му.

Когато чу, че се отключва, Трейс светкавично застана зад вратата с насочен пистолет, целият нащрек. Вратата се отвори и той сграбчи китката ѝ на дръжката. Дръпна я рязко и след миг Джилиан бе на сред стаята. Прегърна я, но и двамата не бяха на себе си.

— Къде беше? Къде? Добре ли си?

Тя едва бе сдържала вика си. Успя да кимне, ала усети колко бе напрегнат и побърза да го успокои.

— Добре съм... — погали го по гърба. — Нямаше ме само няколко минути.

А за тези няколко минути въображението му беше къде ли не. Трейс се ядоса и на себе си, и на нея.

— Нали ти казах да не мърдаш отгук! Защо ми правиш такива номера? — той я отблъсна от прегръдката си. — Да не съм ти бавачка! Наредя ли нещо, трябва да го изпълняваш!

Джилиан бе трогната от загрижеността му. Но само след миг чувството я напусна и тя заяви:

— Наех те да намериш брат ми, а не да ми крещиш!

— Ако се държиш разумно, няма да се налага да крещя. Веднъж вече те нараниха, мила — надяваше се, че като ѝ го припомни, ще я сплаши. — Не забравяй! А също не забравяй, че следващия път може и да не съм наблизо, за да ти помогна.

— Ти не си ми бодигард. Освен това не ми каза къде отиваш и колко ще се бавиш.

Трейс не искаше да си спомня защо се наложи да излезе толкова внезапно.

— Виж какво, ти си с мен тук, за да ми помогнеш да намерим брат ти. Ако те хванат, от теб няма да има никаква полза.

— Никой не ме притежава, ясно ли е! — Джилиан хвърли чантата си на леглото. — Пък и ето ме, тук съм!

Той не обичаше да спори с логиката.

— Казах ти никъде да не излизаш. Ако не изпълняваш нарежданията ми, ще те кача на първия самолет за Ню Йорк.

— Ходя, където и когато си поискам! — тя седна на леглото. Почти се надяваше, че отново ще я прегърне. — За твое сведение не съм излизала навън.

— Така ли? А защо тогава преди малко те вкарах в стаята?

— Да, наистина ме вкара и почти ми извади рамото от ставата — Джилиан извади шишенце от чантата си. — Аспирин, господине. От фоайето в хотела. Боли ме главата и слязох да си купя. Извинявай, ала се налага да отида до банята, за да глътна няколко хапчета.

Тя затръшна вратата на банята. Жени, въздъхна Трейс и закрочи из стаята. Рядко му се случваше да се пита дали си заслужава да се вживява в някоя жена, но Джилиан беше изключение.

След дванайсет години активна дейност беше чудо, че бе още жив. Ето защо му се искаше да се оттегли. Той вярваше в съдбата и в късмета си. А те рано или късно ни изоставят. Както се случи с Чарли.

Запали цигара и се загледа през прозореца към Казабланка. Последния път, когато беше тук, преследваше контрабандисти. За малко да му прережат гърлото, ала късметът не му изневери. Тогава също беше Кабо френски бизнесмен, който нямаше нищо против съмнителните сделки, стига да бяха изгодни.

В МСС бяха изпипали до най-малката подробност действията му под прикритие и Трейс беше спокоен. Щеше всякак да издържи, стига да помнеше едно — че жената в съседната стая не беше нищо повече от средство за постигане на целта му.

Чу водата в банята ѝ и погледна часовника си. Даваше ѝ един час. А после ги чакаше работа.

Ядосаше ли се, на Джилиан не ѝ минаваше бързо. Иначе знаеше как да сдържа гнева си и да се владее. В момента беше на ръба на търпението, но това състояние я зареждаше с огромна енергия и блокираше страха ѝ.

Повтори си, че изобщо не я интересува какво става в съседната стая и облече пола и блуза.

Той вероятно смяташе да я заключи в стаята и да ѝ поръча вечеря. Обаче тя нямаше да позволи да я заключват като в клетка. Не знаеше какво би могла да направи, за да помогне за освобождаването на Флин и Кейтлин, ала от нея сигурно би имало някаква полза. Трейс трябваше да приеме факта, че тя бе част от цялата тази история.

Джалиан откряна вратата между двете стаи и почти се блъсна в него.

— Тъкмо идвах, за да видя дали още се цупиш.

— Аз никога не се цупя.

— О, цупиш се, но вече май ти е минало. Хайде, тръгваме.

Тя отвори уста и веднага я затвори.

— Къде отиваме?

— Да видим един приятел — той направи крачка назад и присви очи. — Така ли ще излезеш?

Джалиан погледна блузата и широката си набрана пола.

— Защо? Какво ми е на дрехите?

— Нищо. Обаче ако си тръгнала на чай в университета... — Трейс се наведе и бързо разкопча две копчета на блузата ѝ, а тя успя да плесне ръката му. Той я погледна и кимна. — Така си по-добре.

— Нямам намерение да се разголям пред теб!

— На мен ми е безразлично с какво си облечена, но не забравяй за ролята си. Нямах ли някакви по-големи обици?

— Не.

— Ще ти купим. И по-тъмно червило — погледна я още веднъж и добави: — А нещо с очите си не можеш ли да направиш?

— Какво им е на очите ми? — женската суета надделя.

Той я последва в банята.

— Любовницата на Кабо не идва от манастир.

— Какво трябва да направя?

— Гримирай се повече, разкопчай блузата и стига с тази порядъчност — Трейс взе зелените сенки, огледа ги и каза: — Опитай се да заприличаш на лека жена, а?

— На лека жена?! — ирландката Джилиан бе потресена. — Добре ли чух? Допускаш, че ще се гримирам, за да ме показваш като някаква...

— Нямах пред вид точно това. Имах пред вид — мацка. Трябва да изглеждаш като лекомислена мацка — той пръсна малко от парфюма ѝ — миризмата му беше по-приятна на кожата ѝ. Побърза да се отдръпне на крачка-две от нея и забеляза: — Доста е дискретен. Друг парфюм нямаш ли?

— Нямам! — процеди тя през стиснатите си устни.

— Е, тогава ще минем с него.

Напръска я и погледна критично перуката.

— Какво ще правим с косата?

— Какво ѝ е на косата?

— Придай ѝ малко по-небрежен вид. Този, с когото ще се срещна, очаква да види една хубава, глуповата и много сексапилна жена. Такъв е вкусът на Кабо.

Този път Джилиан присви очи.

— Така ли?

— Така. Трябва да изпълняваш ролята си. Нямаш ли някакъв по-елегантен тоалет?

— Не, нямам. Не съм имала пред вид, че ще ходя по гости.

— Не може да нямаш нещо по-така...

Ако погледите можеха да убиват, Трейс сигурно щеше да е вече мъртъв.

— Като казвам, че нямам, значи нямам!

Той отново посегна към блузата ѝ.

— Ами тогава да разкопчеем още едно копче, а?

— Не! — тя сложи ръка на гърдите си. — Няма да се показвам полугола, за да допълвам образа ти — Джилиан грабна сенките от ръката му и добави: — Хайде, изчезвай, не обичам да ме гледат.

— Давам ти пет минути — заяви Трейс и излезе от банята с ръце в джобовете на панталоните.

Тя се бави десет минути, ала той реши да не я притеснява. На бузите си беше сложила руж, на клепачите — сенки, а около тях — очна линия с молив, така че очите ѝ изглеждаха огромни и гледаха премерено.

— Достатъчно ли съм лекомислена, мосю Кабо?

— Горещо-долу. Хайде, тръгваме.

Джилиан се чувстваше — а вероятно и изглеждаше — като глупачка. Но тя не можеше да стои настрана, докато Трейс полагаше усилия да намери Флин. Пое дъх и си каза, че щом трябва да изпълнява тази роля, по-добре ще бъде да я изпълнява както трябва.

Излязоха от хотела и Джилиан го хвана под ръка. Облегна се на него, а той я погледна въпросително. Тя се усмихна.

— Нали трябва да съм луда по теб?

— Поне по парите ми.

— Богат ли си?

— Много богат.

Докато седеше в колата, Джилиан го погледна през рамо.

— Тогава защо нямам никакви бижута?

Умно, умно, каза си Трейс и плъзна ръка по ханша ѝ.

— Още не си ги заслужила, мила моя.

Гримът не можа да скрие възмущението ѝ. Той каза адреса на шофьора и се обърна към нея.

— Знаеш ли малко френски?

— Колкото да си поръчам телешки мозък или пиле в ресторанта.

— Добре. Остави на мен да говоря, ти мълчи. Предполага се, че не си особено умна.

Много често ѝ повтаряше, че трябва да мълчи и това я дразнеше.

— Вече разбрах, че предпочиташ лъскавите жени с две измерения от списанията за мъже.

— Стига да не приказват много. Живяла си достатъчно дълго в Ню Йорк, за да преодолееш ирландското у себе си, нали?

Излязоха от търговския център и от района с хотелите. Приближаваха стария арабски град, заобиколен със стени — истински лабиринт от тесни улички. При други обстоятелства тя би го разгледала с любопитство, ала сега гледаше на него само като на източник на информация.

Трейс — или по-скоро Кабо — плати на таксиметровия шофьор. Джилиан слезе от колата и се загледа в малките магазинчета, около които се разхождаха тълпи туристи.

Арабската екзотика бе запазена. Миризмите, цветовете, пазарите, мъжете в дълги роби. Централната улица бе сенчеста, а витрините — претъпкани със сувенири и коприни. Повечето жени бяха облечени по европейски, с панталони и не носеха було. Вятърът носеше мирис на подправки и на престояли отпадъци.

— Колко е различно... — тя се оглеждаше, хванала Трейс под ръка. — Искам да кажа от описанията в книгите. Няма сравнение с онова, което виждаш.

Той си помисли за бедния квартал, където беше ходил следобеда. Бараките и мизерията само на няколко крачки от луксозните магазини и бляскави улици. Бордеят си е бордей навсякъде по света.

— Стигнахме — обяви Трейс и спря пред бижутерийния магазин със златни и сребърни накити на витрините и с искрящи скъпоценни камъни. — Усмхни се и се постарай да изглеждаш глупаво.

Джилиан вдигна вежди.

— Не съм сигурна, че съм толкова талантива, но ще се постарая.

Камбанките на вратата звъннаха. Зад тезгяха стоеше мъж с мургаво лице и стърчаща, побеляваща на кичури коса. Той ги погледна, ала без да се издава, че позна влезлия мъж, отново заговори с клиентите, които избираха гривна. Трейс скръсти ръце на гърба си и спокойно заоглежда витрините.

Магазинчето беше малко, а задната му част бе преградена със завеса от мъниста. Дочуваше се музика — флейта, може би кавал, мелодия, която напомняше за овчари и стада. Ухаеше екзотично — на джинджифил и карамфил, а вентилаторът се въртеше бавно и мързеливо.

Подът беше стар и дървен. Накитите блестяха, но не и стъклата на витрините, по които личаха множество отпечатъци от пръсти. Тя си

спомни за ролята си и се спря пред пъстрите огърлици в червено и синьо. Въздъхна, защото си представи колко много би се зарадвала Кейтлин на такъв гердан.

— Bon soir! — продавачът бе приключил с клиентите. — Отдавна не съм те виждал, приятелю — продължи той на френски. — Не те очаквах.

— Не бих могъл да дойда в Казабланка и да не посетя скъпия си стар приятел ал-Азис.

Чудейки се дали от тази среща би имал някаква изгода, продавачът услужливо кимна и попита:

— По работа ли си тук?

— Да, нещо такова... — Трейс махна с ръка към Джилиан и добави: — Малко работа, малко удоволствие.

— Както винаги, проявяваш отличен вкус.

— Хубава е нали? И не особено умна, за да задава излишни въпроси.

— Ще й вземеш ли някое бижу?

— Ще видим. Имам и друга задача.

Джилиан се дразнеше, че бе изключена от разговора и се приближи към двамата мъже. Обви врата му с ръка, като се надяваше, че жестът е напълно подходящ. Заговори с нюйоркския акцент на секретарката си в института.

— Ако ще говорите на френски, по-добре да си бях останала в хотела...

— Хиляди извинения, мадмоазел — превключи ал-Азис на чудесен английски.

— Няма нужда да се извиняваш — рече Трейс с лек ирландски акцент, който никой друг не би забелязал и потупа Джилиан по бузата. — Cherie, избери си нещо хубаво.

Идеше й да го заплюе в лицето, ала попита кокетно:

— Каквото и да е то?

— Разбира се. Важното е да ти харесва.

Тя се наведе над витрината и си каза, че на всяка цена ще избере скъпо и красиво бижу.

— Можем да говорим спокойно — обърна се Трейс към мъжа. — Приятелката ми не разбира френски. Предполагам... връзката е още налице?

— Да.

— Преди няколко години направихме взаимноизгодна сделка. Сега съм дошъл за следващата.

— Винаги с удоволствие разговарям за бизнес.

— Разполагам с подобна пратка. От нашите приятели капиталисти. Бих предпочел да не я държа дълго на склад. Чувам, че една организация се е преместила в Мароко. Тя вероятно ще прояви интерес — разбира се, на пазарната цена.

— Предполагам знаеш, че организацията, за която става дума, е също така опасна, както и доставката, която имаш предвид.

— Ако има изгода, това не ме засяга. Ще ми бъдеш ли посредник?

— За стандартните десет процента комисионна?

— Естествено.

— Може би ще ти помогна. Дай ми два дни. Къде да те намеря?

— Аз ще мина — Трейс прокара пръст по брадичката си, което бе типичен жест на Кабо. — Чух нещо интересно. Организацията отвлякла известен учен... Ако се сдобия с информация по случая, процентът може да стане и двайсет.

Ал-Азис отвърна с равен тон и непроницаемо изражение:

— Слуховете са често само празни приказки.

— Ала лесно могат да придобият друга форма... — Трейс извади пачка банкноти и му подаде няколко. Те изчезнаха като с магическа пръчка в диплите на арабското наметало.

— Това не е невъзможно.

— Скъпи, какво ще кажеш? — Джилиан дръпна Трейс за ръкава и му посочи огромни златни обици с червени камъни. — Рубини — въздъхна тя, макар чудесно да знаеше, че бяха боядисани камъни. — Всички ще ми завиждат. Ще ми ги вземеш ли?

— За госпожицата ще направя отстъпка.

— Моля те, скъпи, толкова ми харесват!

Трейс си беше скроил сам тази клопка и кимна на ал-Азис.

— Веднага ще си ги сложа! — възкликна Джилиан, а Трейс даде още няколко банкноти на ал-Азис.

— Ще се видим след два дни — приключи Трейс на френски.

— Доведи и дамата. Има добър вкус.

Когато излязоха на улицата, той процеди:

— Можеше да си избереш стъклен гердан.

Тя докосна едната обица и я залюля.

— Жена като мен никога не би носила стъклен гердан, но пък е съвсем естествено да се заблуди, като вземе боядисаните камъчета за рубини. Искях да съм непринудена.

— И успя.

Джилиан тутакси спря.

— Чакай да си поема дъх след този комплимент!

— Чакам...

— Е, сега съм малко по-добре. Ще ми кажеш ли за какво разговаря с бижутера?

— Хайде да се поразходим.

ПЕТА ГЛАВА

Поне не се налагаше да стои в хотелската стая, успокои се Джилиан и огледа шумния задимен нощен клуб, който се тресеше от силната музика. Пиеше вино и разглеждаше посетителите — млади хора, повечето европейци. Макар да пътуваше само по работа, тя реши, че подобно заведение можеше да се намери и в Лондон, и в Париж.

Струваше ѝ се, че през последните две седмици бе видяла много повече, отколкото при всичките си пътувания досега. При други обстоятелства шумният клуб би ѝ допаднал, но сега се наведе към Трейс и повтори:

— Искам да знам за какво разговаряхте.

Той бе избрал този клуб, защото беше много шумен и посетителите се забавляваха, без да обръщат внимание на хората около себе си. Така никой не би могъл да ги подслушва. Пък и гледаше да отложи прибирането в хотела и оставането насаме с нея.

— Ал-Азис е бизнесмен. Кабо — също. Предложих му нещо, свързано с бизнеса.

— Какво общо има Флин с този бизнес?

— Заинтригувах ал-Азис. Ако всичко е наред, той пък ще заинтересува онези от „Чук“. Ще се срещнем и аз ще науча много повече, отколкото знам сега.

— Ще се срещнеш с онези хора?! — кой знае защо, кръвта ѝ замръзна от ужас. Само след миг разбра защо — беше я страх за него. Боеше се за него. — Ала те знаят кой си ти.

Трейс отпи глътка уиски.

— Абдул знае кой съм. Обаче такива като него рядко се забъркват в сделки с оръжие.

— С оръжие? — Джилиан се наведе към него и учудено пошепна: — Оръжие ли ще им продаваш?

— Трябва да си мислят, че е така.

— Но това е лудост! Да лъжеш терористи, че ще им продадеш оръжие. Няма ли друг по-разумен начин?

— Има. Можех да вляза при ал-Азис и да му съобщя, че ти си доктор Джилиан Фицпатрик, че брат ти е отвлечен от „Чук“ и че разчитам на човечността му. И още преди да се зазори, ти също щеше да бъдеш отвлечена. Аз пък — покойник.

Тя го погледна замислено.

— Доста сложен начин си избрал...

— Ти, докторе, си гледай твоите уравнения, аз ще си гледам моите. Само след няколко дни ще разговарям лично с генерала. Имам чувството, че брат ти се намира недалеч от него.

— Наистина ли мислиш така? — Джилиан сграбчи ръката му. — Дано да си прав, дано да е така.

— Компютърът каза „Мароко“. Рори потвърди, че самолетът е отлетял за Казабланка. Едно е сигурно — ако не е тук сега, то той е бил тук. Затова тръгваме оттук.

Трейс изглеждаше напълно убеден в своя план. Толкова много й се искаше да му повярва...

— С ал-Азис се познавате отдавна, нали?

— Да, така е.

— Посредничил ти е за търговия с оръжие ли?

— МСС го използваше. Преди време помогна да се осъществи един преврат — действаше анонимно. Кабо спечели, ал-Азис взе комисионна и демокрацията направи нова крачка напред.

Тя знаеше, че такива неща стават в света. Беше израснала в страна, разделена от непрестанна война. Беше живяла в страна, разкъсвана от тайни сделки и политически машинации.

— Но това ужасно!

— Такъв е светът — ужасен.

— Ти с такива неща ли се занимаваш? Оправяш света, а?

Преди време — сега му се струваше, че оттогава бе изминала вечност — той беше идеалист и вярваше, че светът може наистина да се оправи. Вече не си спомняше кога и как загуби надежда.

— Джилиан, аз си върша работата и толкова. Не се опитвай да ме изкараш герой.

— Не ми е и идвало на ум — отвърна тя с преднамерено рязък тон. — Само се мъча да те разбера.

— Едно трябва да разбереш. Опитвам се да спася брат ти и дъщеря му.

— И после? — какво друго ѝ оставаше, освен деликатно да го попита за бъдещите му планове? — После ще се оттеглиш ли?

— Това е идеята, мила... — виещият се дим около тях беше от скъпи цигари — френски, турски. Музиката гърмеше, уискито не беше лошо. Голяма част от досегашния му живот бе преминал в такива заведения.

— Трейс?

— Да?

Джилиан забеляза, че се бе замислил и въпреки това попита:

— Какво ще правиш, когато се оттеглиш?

— На Канарските острови има едно местенце, където човек може да си бере плодове от дърветата и да спи със знойни жени в хамак. Водата е кристална, рибата сама скача в ръцете ти — отпи дълга глътка и продължи: — Със сто хиляди долара на едно такова местенце ще се чувствам истински цар.

— Ако не умреш от скука.

— Достатъчно съм се забавлявал, за да предпочитам спокойния живот през следващите трийсет-четирийсет години. Мургани жени и плодова диета! — той чукна чашата си в нейната. — Ето това се казва живот!

— Андре!

Трейс се обърна в мига, в който някаква красавица се наведе и прилепи влажните си устни до неговите. Веднага се сети коя бе тя. Познаваше само една жена с мирис на парниково цвете и с целувки на вампир.

— Дезире! — той я погали по ръката, а тя седна в скута му. — Още ли си в Казабланка?

— Ами да! — засмя се хубавицата и отметна назад дългата си коса. — Съсобственичка съм на клуба.

— Значи — светски живот...

— Точно така! — кожата ѝ беше с цвят на магнолия, а сърцето ѝ туптеше твърде коварно. Въпреки всичко Трейс изпитваше особена слабост към нея. — Омъжих се за Амир. Сега е отзад, в кабинета си, иначе вече да ти е прерязал гърлото, задето ми пускаш ръка.

— Всичко си е постарому.

— И ти не си се променил — без да обръща никакво внимание на Джилиан, Дезире прокара пръсти по лицето му. — О, Андре,

седмици наред те чаках да се върнеш.

— Или часове?

— За дълго ли си тук?

— За няколко дни. Показвам на приятелката си красотите на Северна Африка.

Тя огледа Джилиан и забеляза:

— А едно време моята красота ти стигаше...

— Твоята красота ще стигне за цяла армия, Дезире... — той вдигна чашата си, без да откъсва очи от вратата, която водеше към задната част на клуба. Амир наистина не си поплюваше. — *Ma bella*, какво ще кажеш, би ли свършила една работа за мен? Все още ли подслушваш тук-там?

— За теб и за малко пари — винаги.

— Флин Фицпатрик. Учен. Ирландец. С малка дъщеря. Колко ще струва да разбере дали са в Казабланка?

— За такъв скъп стар приятел като теб — пет хиляди франка.

Трейс я повдигна от скута си и извади портфейла.

— Ето ти половината. В аванс.

Тя се наведе и пъкна парите в обувката си.

— Андре, срещите ми с теб са били винаги истинско удоволствие.

— Същото бих казал за срещите си с теб, *cherie* — той стана и леко докосна с устни кокалчетата на пръстите ѝ. — Можеш да не поздравяваш Амир от мен.

Дезире се засмя и изчезна в тълпата.

— Чудни приятелки имаш — подхвърли Джилиан.

— Да. Мисля да подновя приятелството ни. Да тръгваме.

Излязоха на улицата.

— За какво мислиш?

— За едно време.

— Сигурно е било славно време.

— Имаше и приятни моменти — усмихна се Трейс. — Да, Дезире беше жена-плам, с голямо въображение...

— Тя от твоя тип ли е? Предизвикателният?

Той едва потисна смеха си. Покашля се и отвърна:

— Да речем, че е особен тип...

— Така е. И надали е чак толкова привлекателна, ако свалиш трите слоя грим на лицето ѝ.

— Не ревнувай, скъпа. Това е стара история.

— Аз — да ревнувам?! — успя да се възмути доста убедително, ала после съжали. — Как бих могла да ревнувам от жена, която... която...

— Хайде, довърши си мисълта.

Джилиан отблъсна ръката, с която я бе прегърнал през рамо.

— Всъщност няма значение. За какво ѝ плати?

— За да ми събере някои сведения.

— Как би могла една такава жена да се добере до каквито и да е сведения?

Трейс я погледна, забеляза сериозното ѝ изражение и само поклати глава.

— Дипломация, скъпа.

Тя не можеше да заспи. Енергията, която я беше напуснала напълно преди няколко дни, отново се беше възвърнала. Ето че беше в Африка, за която само беше чела. Сахара беше на юг. Атлантическият океан беше само на няколко крачки, но тук той беше като че ли друг — дори звездите бяха различни.

Джилиан обичаше непознатите места. Като дете все мечтаеше да пътува в далечни страни, ала трябваше да се задоволява с книгите. Решението ѝ да замине за Америка бе свързано с копнежа към нещо ново и да бъде самостоятелна жена — ако останеше в Ирландия с баща си, тя не би могла да има такава самостоятелност. Обаче сега баща ѝ беше болен, а брат ѝ беше отвлечен.

Джилиан облече халата си и отвори вратата към терасата. Дано този мъж, с когото кой знае как се озова чак в Африка, и който сменяше самоличността си за минути, наистина ѝ помогне, и спаси близките ѝ.

Тя въздъхна, облегна се на перилата и се загледа в светлините на Казабланка. Трейс обаче ѝ беше казал, че единственото, в което вярва, е да си върши работата и толкова. Типично за него. Само че чувствата, които изпитваше към него, не бяха типични за нея и това я смущаваше.

Още в първия миг, когато го видя, почувства, че той същевременно я привлича и отблъсква. Нещо в погледа му подсказваше, че можеше да бъде и нежен, и състрадателен. Нямахше да забрави начина, по който я гледаше на върха на Пирамидата на магьосника. В него имаше нещо мечтателно, но и твърде реалистично. Невероятна комбинация.

Джилиан се смуцаваше от присъствието и поведението му. Цял живот бе вярвала в доброто и бе ненавиждала злото. Чак когато се запозна с него разбра, че те имат хиляди нюанси. Тогава разбра и че може да харесва мъж, който живее именно сред тези нюанси.

Нямахше съмнение, че го харесваше, че му вярваше и че се осланяше на него. Не можеше да вземе чувствата си и да ги подложи на лабораторен анализ. Може би за пръв се сблъскваше с проблем, който нито логиката, нито опитите биха могли да разрешат. Проблемът се казваше Трейс О'Хърли.

Изпита болезнена ревност, когато онази хубавица седна в скута му, зашепна му на френски и го прегърна. Идеше ѝ да я сграбчи за косата и да я изхвърли навън. Ала това не ѝ бе присъщо. Или поне така смяташе до този момент...

Понякога ревнуваше Флин, но така, както сестрите ревнуват братята си. Обичта ѝ към него винаги надделяваше.

Ревността, която изпита тази вечер, бе неудържима. Тя не ревнуваше заради екзотичния вид на жената или заради гъвкавото ѝ тяло, а заради факта, че се бе притиснала в скута на Трейс и го бе целунала с нескрита сладост.

А на него май му стана приятно...

Джилиан скръсти ръце, загледана в блещукащите светлини на града. Сепна се от някакъв шум и погледна към съседната тераса. Трейс палеше цигара. Кой знае откога стоеше в тъмното и я наблюдаваше.

— Не знаех, че си там. Трудно ми е да заспя — той замълча. — Мислех, че си си легнал.

— Разликата във времето действа отвратително.

— Вероятно затова не мога да спя — тя притисна длани в перилата и си каза, че едва ли само това бе причината за безсънието ѝ. — Ти не си ли свикнал?

— Обичам нощта... — това беше истина. Обаче всъщност Трейс бе на терасата, защото мислеше за нея и не можеше да заспи.

— Понякога излизам на покрива на сградата, в която живея. Само оттам можеш да видиш звездите на Ню Йорк. А в Ирландия са винаги над теб. Това не ти ли липсва?

— Кое?

— Имам предвид дома.

Той дръпна от цигарата и за миг лицето му се освети в червено.

— Нали ти казах, че нямам дом.

Джилиан се приближи към него.

— Значи Канарските острови? Колко дълго може да се живее само с плодове и риба?

— Достатъчно дълго.

Макар нощта да бе хладна, Трейс беше само с широки памучни панталони. Тя си спомни вълнението, което изпита, когато почувства тялото му за пръв път. И объркването, което я обзе, след като той я отблъсна...

— Не мога да си обясня от какво бягаш.

— Не „от“, а „към“. Бягам към охолния живот, скъпа. Кокосово мляко и полуголи жени.

— Съмнявам се доколко би ти допаднал. Дал си толкова много на страната си.

— Точно така! — Трейс потърка белега на гърдите си. — И остатъкът от живота ми си е само мой — ветрецът донесе уханието ѝ.

— Господин Фористър ми каза, че ако си спазвал правилата, сигурно си щял да ръководиш МСС.

— Чарли си въобразяваше какво ли не.

— Много се гордееше с теб.

— Нали той ме завербува. И обучи. Естествено е, че иска да вярва в добре свършената работа.

— Не е само това. Обичта и гордостта невинаги вървят ръка за ръка. Харесваше те като личност, а не само като човек, когото е обучил. Знам, че и ти го обичаш и че правиш всичко това колкото за парите, толкова и за него. Мен тези неща не би трябвало да ме интересуват, но не е така... Трейс?

Той умишлено отбягваше погледа ѝ. Луната я обливаше в лъчи, а уханието ѝ го обгръщаше и Трейс беше вперил очи в улицата.

— Да?

— Вярвам, че Флин и Кейтлин ще бъдат добре. Че ще бъдат спасени, защото ти си тук — да можеше да протегне ръка и да го докосне... — Цял живот не ще мога да ти се отплатя. Толкова съм ти благодарна, че не мога да го изразя с думи.

— За мен това е просто работа — процеди той, макар че нежният ѝ глас го караше да забравя този факт. — Не ме изкарвай рицар на бял кон.

— Не, не съм казала такова нещо, ала вече започвам да разбирам що за човек си — тя се обърна към вратата и добави: — Лека нощ — Трейс не отговори и Джилиан влезе в стаята.

— Как очакваш да зяпам по витрините като обикновена туристка?

Трейс я обърна към бляскавата витрина.

— Днес ти си точно такава и толкова! Хайде, постарай се, ако обичаш.

— Брат ми и племенницата ми са зложници, а ти ми говориш за старание!

— Северноафриканското изкуство заслужава вниманието на туристите.

— Губим си времето и се мотаем.

— Да не би да имаш някакво предложение? — двамата вървяха ръка за ръка покрай сергиите, покрити с ярко цветни навеси на райета. Изделия от кожа, от метал, далечен мирис на коне. — Сигурно искаш да нападна похитителите на брат ти под дъжд от куршуми, с нож между зъбите?

Държеше се така, че все я изкарваше глупава. Джилиан сви рамене.

— Струва ми се по-разумно, вместо да купуваме сувенирчета и да снимаме из улиците.

— Първо не знам къде го държат. Все пак трябва ми адресът. Второ, ако се втурна като герой от екшън, веднага ще се просна мъртъв, а брат ти ще си остане с онези приятелчета — той се запъти към близкото сенчесто кафене. — Какво те притеснява, кажи...

Тя намести слънчевите си очила.

— О, не знам. Вероятно мисълта, че Флин и Кейтлин са отвлечени... Или просто съм станала накриво.

— Сарказмът не ти подхожда — Трейс поръча две кафета и протегна крака. — Вчера се справи добре с ролята си.

Джилиан се загледа в отблясъците на слънчевите лъчи по златната верижка на часовника си.

— Не можах да заспя. Не ме остави чувството, че нещо не е както трябва и че не мога с нищо да помогна. С нищо.

Погледна го. Опасяваше се, че ще ѝ се присмее.

— Последните няколко дни преживя доста — рече спокойно той, като в тона му нямаше и следа от съчувствие, нито пък подигравка. — Не би могла да спиш като дете, нормално е.

— Да, но се тревожа, защото всъщност не правим нищо.

— Правим — Трейс я потупа по ръката. — Хайде, пий си кафето. Толкова бързо отдръпна ръката си, че тя долови смущението му.

— Не се чувстваш удобно, когато си внимателен, нали?

— Не съм внимателен — той запали цигара, защото съзнаваше, че ръцете му трябва да са заети.

— Внимателен си — Джилиан отпи глътка кафе. — Искаш да не си, ала не можеш да промениш характера си — кафето беше горещо и силно, точно такава кафе ѝ трябваше. — Можеш да се преобразяваш в други хора, но природата си едва ли можеш да промениш. Каквото и име да използваш, дълбоко в себе си ти винаги ще бъдеш мил.

— Изобщо не ме познаваш. Не знаеш нищо за мен.

— Работата ми на учен предполага способност да анализирам и наблюдавам, да категоризирам и да правя предположения. Искаш ли да чуеш мнението ми за теб?

— Не.

Тя усети, че напрежението, което я бе измъчвало през нощта, започваше да я напуска.

— Стремиш се към приключения и силни преживявания. Несъмнено си се сблъскал дори с повече, отколкото си очаквал. Вярвал си в свободата и в човешките права и затова си им посветил много години от живота си. Разочаровал си се и за малко не си се простил с живота. Не знам кое те тревожи повече. Не смятам, че си ме излъгал, когато ми каза, че си уморен. Обаче лъжеш всеки път, когато твърдиш, че вече нищо не те интересува.

Джилиан наистина бе прозряла много — много повече от всеки друг. Трейс бе установил, че животът е по-лесен, когато се спазва дистанция. Верен на принципа си, той рече сдържано:

— Аз съм един добре обучен лъжец, крадец, измамник и убиец. В това, което върша, няма нищо красиво. Просто изпълнявам заповеди.

— Въпросът не е толкова какво правиш, а защо го правиш. Но мотивът ти става все по-неясен и затова мечтаеш да се оттеглиш на остров, където няма да мислиш за това.

Трейс загаси цигарата.

— Ти да не си и психиатър?

— Не, ала мисля логично. Има и нещо друго. Държането ти към мен. Аз безспорно те привличам.

— Така ли?

Тя се усмихна. Чувстваше се по-сигурна, когато говореше открито.

— Глупаво е да отричаш наличието на физическо привличане. То е факт. И все пак поведението ти е противоречиво. Всеки път се отдръпваш, сякаш се дразниш или смуцаваш.

Не му беше приятно да слуша как правят дисекция на физическото му или каквото било там привличане. Сякаш беше опитна жаба. Изчака келнерът да напълни чашите им с кафе и се наведе към Джилиан.

— Бъди благодарна, че се отдръпвам.

Сърцето ѝ заби учестено, но чувството не бе неприятно.

— Защо, защото си опасен мъж ли?

— Аз съм най-опасният мъж, който някога би срещнала.

Не ѝ се искаше да спори.

— Вече ти казах, че мога да се грижа за себе си.

Тя протегна ръка към кафето и Трейс сграбчи китката ѝ. Заболя я и Джилиан присви очи.

— Докторе, с мен няма да знаеш откъде да започнеш и къде да свършиш. Радвай се на късмета си.

— Близките ми са отвлечени, видях как един мъж умира, нараниха ме с нож. Надали можеш да ме изплашиш — тя дръпна ръката си и с престорено спокойствие вдигна чашата към устните си. Сърцето биеше в гърлото ѝ.

— Грещиш — той се усмихна. — Реша ли да те имам, сама ще се увериш колко много грещиш.

Джалиан остави рязко чашата.

— Тръгвам си!

— Веднага седни! — гласът му не търпеше възражение и тя се подчини. — Пий си кафето и стой спокойно — добави Трейс вече повнимателно.

— Какво има?

— Някой дойде при ал-Азис... — фотоапаратът бе едно от нещата, които бе получил от МСС и на което много държеше. В обектива застана мъж, който слизаше от спрялата на около двайсетина метра кола. Позна лицето му и отново се усмихна. Кендеса беше дясната ръка на генерала, човек умен и с вкус, който успяваше да тушира фанатизма на шефа си.

— Познаваш ли го?

— Да — по навик направи две снимки.

— И това какво означава?

— Означава, че клъвнаха.

Джалиан навлажни устни и с усилие си наложи да седи спокойно.

— Какво ще правим сега?

Той запали цигара.

— Ще чакаме.

Посетителят стоя в магазинчето двайсетина минути. Когато излезе, Трейс се надигна и тръгна. Кендеса се качи в колата, а Джалиан и Трейс веднага се настаниха в спрялото наблизо такси. Той подаде няколко банкноти на шофьора и му нареди:

— Следвай колата отпред, но на прилично разстояние.

Шофьорът прибра парите и тогава потегли. Джалиан хвана ръката на Трейс.

— Той знае ли къде е Флин?

— Да, знае.

Тя притисна устни с пръстите на другата си ръка.

— Какво ще правиш?

— Не знам.

— Ами ако...

— Нека видим къде отива — ръката ѝ беше ледена и той не я пусна. Черната кола спря пред един скъп хотел в центъра на града. Кендеса влезе в хотела.

— Ти стой тук — рече Трейс.

— Но аз искам да...

— Стой тук — повтори той и изчезна в тълпата на тротоара. Минутите се нижеха и Джилиан започна да става нетърпелива. Тъкмо се канеше да слезе от колата, когато Трейс се приближи и отвори вратата.

— Къде си тръгнала? — попита той, влезе в таксито и каза на шофьора името на техния хотел.

— Какво стана?

— Тази сутрин е пристигнал. Не е споменал колко дни ще стои. Сигурно докато си свърши работата.

— Няма ли да го питаш къде е Флин?

Трейс я изгледа.

— Вярно бе, защо ли не се кача в стаята му и не го сбия заедно с тримата му бодигарда, та да ми кажат най-сетне истината! После ще отида там, където е брат ти, малко тупаник с охраната и — готово!

— Нали затова ти плащам?

— Плащаш ми да го спася — при това жив и здрав — таксито спря и той плати. — Нека играем по моите правила, а?

Тя съзнаваше, че може да избухне и затова си наложи да мълчи, докато не влязоха в стаята.

— Не е ли крайно време да ме включиш в плана си?

Трейс не ѝ отговори, а се приближи към някакъв специален апарат, който приличаше на портативна стереоуредба.

— Сега не е моментът да слушаме музика. Кажи какво възнамеряваш да правиш. Не ме дръж в изолация!

— Ако обичаш, млъкни! — той превъртя лентата. Дочу се арабски говор. — По дяволите! — Трейс напрегна слух.

— Какво говорят?

— Каквото и да е, много са далеч от микрофона, който поставих вчера.

— Изобщо не съм забелязала да поставяш микрофон.

— Приемам го за комплимент — той отново върна лентата.

— Къде сложи микрофон?

— На едно много видно място. По-лесно се намира онова, което си скрил. Не си ли чела По? Мълчи сега!

Гласовете почти не се чуваха. Трейс позна гласа на ал-Азис. Споменаха името Кабо, после нещо за пари.

— Какво говорят? — отново попита Джилиан.

— Не знам достатъчно арабски и не разбирам.

— О, о... — тя едва прикри разочарованието си. — Надяваше се да говорят на френски или на английски ли?

— Щеше да е по-добре — той взе касетката и я пхна в джоба си. — Трябва да намерим преводач.

— Познаваш ли някого?

— Срещу известна сума всеки би го превел — погледна часовника си. — По това време в клуба има малко посетители. Ще отида при Дезире.

— Ще дойда и аз.

Щеше да ѝ откаже, но размисли.

— Добре. Тъкмо ще те използвам за прикритие, ако Амир е наоколо. Да не си мисли, че закачам жена му.

— Радвам се, че ще помогна с нещо.

Дезире беше в апартамента над клуба. Макар да беше ранен следобед, тя бе силно гримирана и с разголена рокля, която се смъкваше на раменете. Очите ѝ заблестяха, когато видя Трейс.

— Андре! Каква приятна изненада! — тя погледна Джилиан и добави на френски, като ги покани с жест: — По-рано идваше сам.

— Ти също беше сама, chérie — той огледа огромния задимен хол с порцеланови статуетки и множество възглавници по диваните. Стаята беше претъпкана с мебели и какви ли не предмети. Дезире явно обичаше вещите.

— Такъв е животът — тя взе цигара и зачака Трейс да ѝ поднесе огънче. — Ако идваш за сведенията, подранил си.

— Всъщност идвам за друго. Мъжът ти тук ли е?

Дезире погледна учудено към Джилиан.

— Защо, ти никога не си бил по груповите игри...

— Нямах това предвид — той взе цигарата ѝ и смукна веднъж.

— Тук ли е Амир?

— Няма го. Обикновено е много зает.

— Дезире, твоят арабски винаги е бил съвършен — Трейс извади касетката. — Две хиляди франка за превода на тази касетка и моменталното забравяне на съдържанието ѝ!

Тя се усмихна.

— Две хиляди за превода и три отгоре за забравяне на съдържанието. Жените трябва да припечелват, която, с каквото може.

На времето би се пазарил за цената, ала сега нямаше желание.

— Добре.

— Парите на ръка, скъпи. Сега.

Той ѝ подаде банкнотите и Дезире пусна касетката. Изражението ѝ тутакси се промени и тя спря звука.

— Кендеса! Не ми спомена нищо за Кендеса.

— Не си ме питала. Хайде, скъпа, нали сключихме сделка? Твоето име никъде няма да се чуе.

— Лоша ти е компанията, Андре, много лоша... — Дезире прибра парите в джоба си и започна да превежда: — Кендеса поздравява онази свиня ал-Азис. Пита как е бизнесът. Говорят за теб, за французина Кабо, който има интересно предложение за организацията на Кендеса. Ал-Азис склонява да действа като посредник — тя прослуша няколко реплики и спря уредбата, за да преведе по-нататък. — Кендеса се интересува от твоето предложение. Източниците му потвърдили, че предлагаш изгодна сделка с американско оръжие, предназначена за съюзниците ни в Близкия Изток. Количеството и качеството на предлаганата стока удовлетворяват шефовете на Кендеса. Репутацията ти е добра, но Кендеса предпочита да бъде предпазлив. Разчита на ал-Азис да уреди среща. Обсъждат комисионната. Става по-интересно... Ал-Азис пита за Фицпатрик. Бил дочул някакъв слух. А онзи му отвръща да си гледа магазина и много-много да не приказва.

Дезире щракна копчето и извади касетката.

— Андре, ти от оръжието ли се интересуваш, или от ирландеца?

— Мен ме интересува изгодата. А ти забрави ли вече записа?

— Да, нищо не помня от тази касетка — тя плъзна ръка по гърдите му. — Защо не дойдеш довечера да пийнем? Но сам...

Трейс хвана брадичката ѝ в ръка и я целуна.

— Амир е опасен ревнивец и обича ножовете. Нека запазим спомена от хубавото минало.

— Не беше лошо, да — въздъхна Дезире и го проследи с поглед. Когато стигна до вратата, тя подхвърли: — Ирландецът е бил в Казабланка.

Той рязко спря и стисна ръката на Джилиан, за да ѝ попречи да каже нещо.

— А сега къде е?

— На изток. В планините.

— А детето?

— Момиченцето ли? С него е.

— Забрави и това — нареди ѝ Трейс и остави още няколко банкноти на масичката до вратата. — И приятно прекарване с прекрасния ти съпруг.

Когато излязоха, Дезире помисли миг-два и вдигна телефона.

— Значи бил е тук — рече Джилиан, обзета от ужас, ала и от някакво облекчение. — И двамата са били тук. Трябва да разберем къде са сега. О, Боже, толкова близо са били!

— Успокой се. Имай предвид, че фразата „планините на изток“ не означава нищо конкретно.

— Но все пак е крачка напред. Сега какво ще правим?

— Ще хапнем. И ще чакаме следващия ход на Кендеса.

ШЕСТА ГЛАВА

— Искам да дойда с теб.

Трейс затегна възела на омразната връзка.

— И дума да не става!

— Искам да знам защо не може да дойда... — Джилиан стоеше зад него и намръщаното ѝ лице се отразяваше в огледалото. Той беше толкова елегантен — нямаше нищо общо с онзи тип в кръчмата, когато се срещнаха за пръв път. Интересно, що за драматичен обрат бе претърпяла, та да хареса онзи небръснат и небрежен във всяко отношение мъж пред финия и ухаещ на одеколон Трейс, който стоеше пред нея.

— Няма защо да ти обяснявам. Теб те интересуват резултатите.

И все пак това си беше старият Трейс.

— Обясних ти още в началото, че и аз ще вървя с теб стъпка по стъпка.

— Е, тази стъпка ще я пропуснеш, скъпа — той провери на място ли са златните копчета за ръкавели и добави: — Ти стой тук и гледай лампата да свети — потупа я по бузата и тръгна.

— Приличаш на борсов посредник — промълви тя.

— Може ли да не ме обиждаш? — Трейс взе куфарчето с документи и бележки, които беше подреждал цяла нощ.

— След като имаш среща с Кендеса, аз също трябва да дойда!

— Срещата ни е по бизнес. Ако заведе жена на среща, на която преговаряме за сделка с оръжие, Кендеса има да се чуди защо и не само да се чуди, а и сигурно веднага ще провери коя си. Следователно ще разбере, че си сестрата на най-ценното притежание на „Чук“. Тъй че присъствието ти е изключено.

— Но аз нямам нищо общо с теб — ядосано отвърна Джилиан.

— Те трябва да си мислят, че имаш.

— По-скоро ще умра!

Той я погледна — беше побесняла.

— Ще го запомня. Обаче ти предлагам да напишеш списък с възможните по-добри решения, а? Това може да ти оправи настроението.

Трейс прекрачи прага и вместо да го наругае, тя промълви:

— И да внимаваш...

Как се мразеше за тези думи! Той спря.

— О, загриженост! Трогнат съм.

— Не точно за теб... — ръцете ѝ бяха влажни от пот. — Ако ти се случи нещо, трябва да започна отначало.

Трейс се засмя.

— Докторе, стой тук и не мърдай никъде!

Щом излезе от стаята, той забрави за Трейс О'Хърли. Обичаше своите превъплъщения. Инак щеше да му е трудно да се преобразява — особено за по-дълго време. Андре Кабо беше суетен, понякога превзет, ала притежаваше съвършен вкус и страхотен късмет с жените — доста приятен факт.

Джилиан като че ли не харесваше французите, мислеше си Трейс, докато се качваше в таксито. Май предпочиташе американските учени като Артър Стюард, с който прекарваше доста време в Ню Йорк. Той беше петнайсет години по-възрастен от нея и повече се интересуваше от белите мишки, отколкото от любов. Трейс бе разучил всичко това, защото такива бяха принципите на действие — във всеки случай искаше му се да вярва, че причината не беше друга. Да речем, лична.

Напомни си, че Кабо беше човек, който се интересуваше само от печалбата. Той не би хабил мислите си за Джилиан. Проблемът обаче беше, че Трейс О'Хърли мислеше твърде много за нея.

Тя продължаваше да е загадка за него. А Трейс разшифроваше всяка жена. Стаите им бяха свързани, но Джилиан не го допускаше до себе си. Беше чувствителна, уязвима и решителна. Мислеше логично, ала бе и мечтателка, която усети магията на старините, останали от майте. Говореше неприкрито и непринудено за това, че го привлича. Обаче, когато я целуна, той усети, че тя гори от плам и страст.

Джилиан беше права за едно — Трейс я желаше болезнено. Но тя не знаеше друго, а и той не можеше да си го обясни — онзи страх, който изпитваше от евентуалните последствия, ако се поддадеше на този свой копнеж.

Таксито спря. Внимателно преброи банкнотите като истински Кабо и ги подаде на шофьора. С подчертано колебание даде и минималния бакшиш. Оправи сакото си и влезе в хотела на Кендеса.

Забеляза единия бодигард, ала без да се колебае се отправи към асансьорите. Беше абсолютно точен. Точността бе присъща на Кабо. Апартаментът на Кендеса беше на последния етаж и обикновено се наемаше от издигнати личности и държавици.

Щом почука, вратата тутакси бе отворена от друг бодигард, облечен в неподходящ за недодялания му вид тъмен елегантен костюм.

— Оръжието ви, мосю — каза той на лош френски.

Трейс извади от вътрешния джоб на сакото си малък пистолет — Кабо носеше такива пистолети, за да не развалят линията на сакото му.

Бодигардът го взе и го покани в хола. На масата имаше отворена бутилка вино, а във вазата — букет рози. Прозорците и вратите бяха изолирани и не се чуваха никакви външни шумове. Трейс забеляза, че вратите към терасата бяха заключени и седна. Кендеса се появи след миг.

Каквито и чувства да го вълнуваха, Кендеса никога не ги показваше. Беше дребен и облечен в костюм с класическа кройка. За разлика от шефа си, той не носеше никакви накити, нито пък се обличаше в ярки цветове. Беше мургав, хубав мъж и приличаше на телевизионен говорител, а походката му беше стегната като на военен.

Кендеса вдъхваше доверие и сигурност, и през последните осемнайсет месеца бе отговорен за премахването на трима политически заложници. Той пипаше и държеше с много меки ръкавици крайните фанатици от „Чук“.

— Мосю Кабо, приятно ми е да ви видя.

— Бизнесът е удоволствие за мен, мосю.

Кендеса седна и погледна Трейс с приятна усмивка.

— Нашият общ приятел спомена, че разполагате със стока, която представлява интерес за мен. Вино? Мисля, че ще ви хареса — той наля две чаши. Трейс реши да изчака и да пие след него.

— Става дума за оръжейна доставка, която, вярвам, ще бъде полезна на вашата организация — отпи глътка вино — беше сухо и леко, по вкуса на Кабо. Кендеса се стараше.

— Разбрах, че доставката е предназначена за ционистите.

Трейс вдигна рамене доволен, че парите, които бе дал при посещението си в бедния квартал, бяха разумно инвестирани.

— Мосю, аз съм бизнесмен. Мен политиката не ме интересува. А печалбата. Стоката се изпраща там, където цената е най-изгодна, нали?

— Откровен сте. Щатите не са споменали, че тази стока е била... конфискувана. Всъщност би било трудно да се докаже, че тя изобщо е съществувала.

— Аз лично предпочитам да не се разчува за нея, докато сделката не се осъществи — Трейс отвори куфарчето. — Ще ви дам списъка на оръжията. Уверявам ви, че са първо качество. Лично съм проверил.

Кендеса взе документите, но не сваляше очи от Кабо.

— Вашата репутация в такива сделки е безупречна.

— Мерси, мосю.

Кендеса прегледа списъка с вдигнати вежди. Трейс го беше изготвил така, че да го слиса.

— Ами TS-35? Според моите източници това оръжие ще е готово след няколко месеца.

— Преди пет седмици беше готово и изпробвано. Съвършено оръжие. Леко и компактно. Американците си ги бива в някои области — Трейс подаде още няколко листа. — Това са цените. Транспортът също може да бъде организиран.

— Крайната цена е висока.

— Няма как, инфлация... — Трейс разпери ръце по френски маниер. — Разбирате, нали?

— А вие, вярвам, разбирате моята предпазливост. Преди да започнем същинските преговори, бих искал да огледам стоката.

— Естествено, разчитайте на мен. След няколко дни всичко ще бъде уредено. Предпочитам да се видим на препоръчано от вас място. В наши дни подобни сделки са доста деликатни.

— След седмица ще ни осигурите мострите — трябваше му седмица, за да проучи Кабо и доставката. — Генералът се установи в един район източно от Сефру, който нарече ел Хасад. Ще се срещнем в Сефру. Ние ще се погрижим за транспорта.

— Ще говоря с моите хора, ала смятам, че не би имало никакъв проблем. Значи ще се видим след седмица.

Трейс стана. Кендеса също се надигна.

— Още нещо, мосю. Интересували сте се за един учен, който скоро се присъедини към нашата организация. Мога ли да попитам защо?

— Към доктор Фицпатрик проявяват интерес от няколко места. Неговият проект „Хоризонт“ би донесъл огромни печалби.

— Ние не се интересуваме само от парите.

— Мен обаче те ме интересуват — отвърна Трейс с лека усмивка.
— Помислете колко би струвал този учен, ако го убедите да довърши проекта. Оръжието, за което преговаряме, може да се окаже просто играчка — той склучи ръце и златните копчета на ръкавелите му проблеснаха. — Ако организацията ви намери подходящ партньор, можете да бъдете не само богати, но и толкова силни политически, колкото всяка развита страна.

— Интересно предложение.

— Само идея, мосю. Е, ако убедите този учен да работи за вас, тогава...

Кендеса имаше опит в установяването на сътрудничество.

— Въпрос на време. Ще говоря с генерала. Вероятно ще можем да го обсъдим. А, и още нещо, господин Кабо. Внимавайте, повече в подбора на помощниците си.

— Моля?

— Става дума за францужойката Дезире. Опита се да спечели чрез изнудване. Ала сгреши.

Трейс вдигна едва забележимо едната си вежда, обаче усети ледена буца в стомаха си.

— Колкото е красива, толкова е и алчна.

— А сега е и мъртва. Приятен ден, мосю.

Трейс кимна. Престана да бъде Кабо чак когато се прибра в стаята си. Там изля гнева си в силен удар с юмрук по стената.

— Проклетата жена! — не ѝ ли стигнаха лесно спечелените пари, които ѝ бе дал! Сама си бе докарала смъртта. Той не беше виновен за това и все пак усещаше тягостното чувство на вина за още един изгубен живот.

Затвори очи и си представи така мечтаната гледка на своя остров — тих ветрец, южни плодове, топли жени. Веднъж да вземе тия пари и изчезваше завинаги.

Наля си голяма чаша с уиски и проми вкуса на виното. Не му стана по-леко. Остави чашата и отиде в съседната стая, за да съобщи на Джилиан, че бяха направили още една крачка напред.

Тя седеше на леглото със склучени в скута ръце. Погледът ѝ се рееше към късчето небе, което се виждаше от прозореца.

— Да не би още да се цупиш? — уискито не му помогна, но ако излееше част от яда си на нея, може би щеше да се почувства по-добре. — Не знам кое е по-досадно — да те слушам непрекъснато да говориш или да търпя мрачните ти настроения. Хайде, стига вече, защото няма да ти кажа какво разбрах за брат ти!

Джилиан го погледна. В очите ѝ нямаше и следа от гняв или упрек. Само тъга.

— Какво има?

— Обадох се на баща ми... — заговори тихо, толкова тихо, че Трейс се отказа да ѝ се скара, затова, че звъни по несигурна линия. — Искях да го успокоя, че напредваме с откриването на Флин. Искях да му вдъхна надежда. Чувстваше се толкова безпомощен, затова изпрати мен — тя затвори очи и едва намери сили да продължи: — Обади се сестрата, която се грижеше за него. Починал преди три дни... Три дни! А аз не знаех. И не бях там. Погребали го тази сутрин.

Той седна до нея и я прегърна. Джилиан се отпусна на рамото му. Не можеше да плаче. Сякаш цялата бе изтръпнала, без никакви чувства.

— Никой не е имало до него, когато е издъхнал. Никой не трябва да умира сам, Трейс.

— Много ли беше болен?

— Да, той умираше. Знаеше си го и не искаше да живее безпомощен, на легло. Умът, уви, не помага на болестта. Единственото, което искаше, бе да доведе Флин, преди да умре. Вече е късно.

— И все пак, повярвай ми, че ще го заведеш.

— Толкова го обичаше. Аз го разочаровах, ала Флин стана точно такъв, за какъвто татко си мечтаеше. Тревогата покрай него влоши състоянието му. А толкова исках поне да си отиде спокоен от този свят...

— Ти направи всичко, каквото можа. И изпълняваш заръката му.

— Никога не направих онова, което той искаше... — лицето ѝ пламтеше и цялото бе в сълзи, но тя като че ли не забелязваше. —

Никога не ми прости затова, че го оставих и заминах за Америка. Не разбра, че имах нужда от въздух, от нов, мой живот. Смяташе, че изоставям и него, и плановите му за мен. А толкова го обичах — Джилиан се разрида. — Не можах да му обясня и никога вече няма да мога! Дори не можах да го видя, преди да почине! Дори това!

Тя не се отдръпна, когато Трейс я залюля в прегръдките си. Той мълчеше, защото разбираше мъката ѝ и гнева от безпомощността, а думите не биха помогнали. Единственият лек беше времето. Придърпа я в обятията си и двамата се отпуснаха на леглото. Джилиан продължаваше да плаче неутешимо.

Трейс разбираше и чувството за вина. Защото неговият баща, който също бе имал планове за него, не го беше разбрал, а и не бе му простил. Чувството за вина подсилваше тъгата много повече, отколкото обичта.

Той докосна слепоочието ѝ с устни и я прегърна още по-силно.

Тя спря да плаче, но Трейс продължаваше да гали косата ѝ. Навън беше още светло. Той понечи да стане, за да дръпне пердетата, ала Джилиан не го пусна.

— Не искам да съм сама.

— Само ще пусна пердетата. За да поспиш.

— Стой до мен... — тя избърса влажното си лице. Едно от нещата, които баща ѝ също не разбираше, беше силно изявената ѝ емоционалност. — Баща ми беше твърд човек. Особено след смъртта на мама... — Джилиан пое дълбоко въздух и притвори отново очи. — Останаха ми само Флин и Кейтлин. Трябва да ги намеря, Трейс. Трябва да ги спасим.

— Вече знам къде са.

— Къде?

Той ѝ разказа за срещата си с Кендеса, но не спомена нищо за Дезире. Така или инак тя му тежеше на съвестта. Джилиан бе склонила глава на рамото му, а ръката ѝ лежеше на гърдите му. Странно, ала Трейс се чувстваше по-силен, когато я държеше в обятията си. Легнал до нея, усещайки косата ѝ до лицето си, той се чувстваше съвсем уверен за трудните моменти, които му предстояха през следващите дни.

— Значи Флин и Кейтлин са при генерал Хусад?

— Да.

— И ще се срещнеш с него след седмица?

— Такъв е планът.

— Но той ще очаква да му покажеш оръжието...

— Ще му го покажа.

Тя отдръпна глава и го погледна.

— Трейс, нищо не разбирам. Нали им съобщи, че ще им осигуриш доставка на американско оръжие, а всъщност не разполагаш със стоката. Как ще им покажеш мостри?

— Ще купя малко М-16 и там още каквото трябва.

— Едва ли ги продават в супермаркетите.

— Има и един друг, черен пазар — той помълча и добави: — Джилиан, време е да уведомя МСС.

— Защо?

— Защото вече действам под прикритие и съм установил контакти. Ще се вбесят, обаче няма да провалят акцията. Ако нещо се издъни, те трябва да имат информация, за да продължат.

— Искаш да кажеш, ако те убият — промълви тя след кратко мълчание.

— Ако изляза от играта, ще мине доста време, докато успеят да намерят брат ти. С помощта на МСС всичко ще бъде по-сигурно.

— Защо смяташ, че може да ти се случи нещо? Нали им продаваш оръжието, което искат...

— Оръжието е едно, а „Хоризонт“ съвсем друго. Тези хора не са бизнесмени, а и съвсем не са манхатънска улична банда, която си играе на чест. Решат ли, че знам много, или че посягам към тяхна територия, веднага ще се отърват от мен, защото така им е изгодно. Всичко е заложено на голям риск. А ти не би искала животът на брат ти да зависи от такъв риск, нали?

Но Джилиан не искаше и животът на Трейс да бъде изложен на опасност. Както лежах спокойно един до друг, тя изведнъж разбра, че колкото се притесняваше за брат си и племенницата си, толкова се притесняваше и за него. Той вече не представляваше само средство към постигане на целта, този мъж я вълнуваше, гневеше и възбуждаше.

— Добре тогава, щом трябва, уведоми МСС.

— Наистина ли мислиш така?

— Да — Джилиан седна. Толкова искаше да я прегърне, ала не само от съчувствие... — Колкото повече разсъждавам, толкова повече проумявам, че е лудост да продължаваш сам. С Флин, Кейтлин... и с теб може да се случи какво ли не.

— И преди ми се е налагало да работя сам и ето че съм жив и здрав.

— Но последния път, когато си работил срещу тях, за малко не са те убили.

— Джилиан, ти не вярваш ли в съдбата? — Трейс седна и я хвана за раменете. — Непрекъснато правим разни неща, предпазваме се от злини, ала в крайна сметка става онова, което ни е писано.

— Говориш за късмета в живота.

— Да. Имам ли късмет, ще се измъкна.

— Да не си фаталист?

— Зависи от настроението ми. Но винаги съм реалист. Тази работа е моя поради много причини. Ала здравият разум ми подсказва, че е време за подкрепление.

— Не искам да ти се случи нещо.

Той я погледна изпитателно и хвана брадичката ѝ с ръка.

— Защо?

— Защото... ще се чувствам отговорна.

Не беше разумно да настоява за отговор, но Трейс невинаги беше разумен.

— И още защо?

— Защото ще бъда самотна, а вече свикнах с теб — тя го погали по лицето и добави: — А и защото... — устните ѝ се долепиха до неговите.

Все още беше светло, но на Джилиан ѝ се стори, че изведнъж се смрачи и че предметите в стаята сякаш не бяха на фокус. Както и преди в прегръдките му, на нея ѝ премаля и тя се притисна в него, загубила контрол.

Джилиан беше топла и привлекателна като никоя друга жена. Беше истинска. Трейс винаги бе мечтал за свобода и богатство, но сега, повече от всичко на света искаше нея. Този път обаче разумът надделя и той се отдръпна. Да желаеш нещо толкова силно означава да рискуваш да го загубиш.

Ала ръцете ѝ бяха толкова нежни и успокояващи... Трейс прокара пръсти през косата ѝ и я притисна още по-силно, съзнавайки, че не трябва да го прави. Уханието ѝ го омайваше и обещаваше, че може да я има, и то не само за мига. Внезапно бе завладян от болезненото желание да усети тялото ѝ под ритъма на своето тяло.

Припомни си, че от нея обещание не бе получил, а и той не можеше да ѝ даде. Бе невъзможно...

Успя да се измъкне от прегръдката ѝ, но тя отново протегна ръце към него.

— Виж, Джилиан, не бива да го правим. Знаеш го.

— Не, не знам.

— Тогава не си наред.

Тя знаеше как да реагира на отказ.

— Не ме искаш, така ли?

— Разбира се, че те искам. Защо да не те искам? Ти си красива. Умна и смела. Винаги съм искал жена като теб...

— Тогава?

Трейс я хвана за ръцете и я накара да стане от леглото. Заведе я до огледалото.

— Виж се! Хубава и привлекателна жена. Физик! От богато семейство, учила в най-добрите училища и университети. А аз прекарах голяма част от живота си от един второкласен клуб в друг. Годишно може и да не ми се събира месец в училище. Така и не се научих да живея по правилата. Не съм имал кола, нито къща. Нито съм живял дълго с някоя жена. Искаш ли да знаеш колко хора съм убил за последните дванайсет години? И колко начини има да убиеш човек?

— Млъкни! — Джилиан се отдръпна и заяви: — Опитваш се да ме уплашиш. Няма да стане.

— Ама ти наистина не си наред!

— Може и да не съм. Ала съм честна. А ти защо не си признаеш, че не искаш да се обвържеш? Че не искаш да чувстваш нищо към мен?

Той взе цигара.

— Точно така!

— Обаче чувстваш! И се страхуваш, знам.

Трейс издиша дима. Никога нямаше да признае, че тя бе права, никога.

— Скъпа, хайде да действаме по същество. Не съм от онези, дето ще те затрупат с цветя и нежности. Имаме по-важна задача. В планината на изток от нас. Нека се съсредоточим върху по-важното.

— Не можеш вечно да препускаш, Трейс.

— Ако спра, хиляди пъти ще съжаляваш, че съм го сторил.

Той стана и излезе от стаята.

А Джилиан направи нещо, което не беше правила години наред. Сграбчи първия предмет, който ѝ попадна и го хвърли с всички сили към вратата.

СЕДМА ГЛАВА

— Агент О'Хърли, вие сте служили вече доста години и вероятно знаете реда.

Капитан Адисън, оплешивяващ англичанин и изявено праволинеен служител на МСС, седеше в стаята на Трейс и пиеше кафе с доста ядосано изражение. Неговата длъжност се състоеше в ръководене и координация на действията в тази част на света. След петнайсет години практика капитан Адисън с удоволствие бе приел работата зад бюро. Но при сегашните обстоятелства се наложи да проведе среща на четири очи. А той не обичаше да нарушават навиците му.

Тъкмо се готвеше да замине в отпуск в Лондон, когато се обади в кабинета му в Мадрид. И ето че се озова в обратна посока, в Мароко, а случаят бе такъв, че кой знае кога щеше да има възможност да осъществи почивката си и да похапне любимите си английски пайове.

— Може би имате някакво обяснение?

— Господин капитан, аз бях на почивка... — Трейс всмукна бавно от цигарата си. Типове като Адисън не го дразнеха толкова, колкото го забавляваха. Винаги беше бягал от чиновническата работа, защото се боеше, че ще заприлича на такъв изпълнителен скучняр като Адисън. — Ала въпреки това реших, че МСС може да се заинтересува от онова, на което случайно се натъкнах.

— Случайно ли? — повтори Адисън. Той намести на носа очилата си без рамки и изгледа Трейс. — И двамата знаем, че не е било случайно. Действали сте на своя глава. Без съгласието на МСС.

— Жената дойде при мен — каза Трейс със спокоен тон, защото знаеше, че такива като Адисън обичаха да притесняват агентите. — Историята беше интересна и така постепенно научих и още някои други неща. За мен няма значение дали искате моите сведения, имам цяла седмица, докато се заема със задачата.

— След като доктор Фицпатрик се е свързала с вас, вие трябваше веднага да уведомите МСС.

— Въпрос на преценка, господин капитан.

Адисън скръсти ръце. Макар разведен от пет години, той все още носеше брачната халка. Беше свикнал с пръстена на ръката си.

— Досието ви показва доста нарушения.

— Уволнен ли съм?

Адисън беше човек на реда и на навика и арогантността на Трейс го подразни. Но и той изпълняваше заповеди. Затова каза:

— За щастие — или за нещастие — там са отразени и много сполучливо изпълнени задачи. Откровено казано, аз не обичам такива самодейни решения, ала проектът „Хоризонт“, доктор Фицпатрик и дъщеря му са по-важни от моето лично мнение.

Трейс и не очакваше друг отговор.

— Значи не съм уволнен, така ли?

— Продължавате да действате като Андре Кабо, но оттук нататък ще спазваме правилата. Ще поддържате постоянна връзка с базата в Мадрид. Ще докладвате директно на мен — това също не радваше Адисън. Непокорните агенти бяха трудни за работа. — Уредихме да получите пратка с американско оръжие. Ще пристигне след четири дни в Сефру. Там ще се свържете с агента Брайнц. След като потвърдите местонахождението на доктор Фицпатрик, ще получите следващите нареждания. Ако попаднете в капан, изходът е синия код.

Трейс бе сигурен и в това. Синият код означаваше, че бъде ли разкрит, МСС унищожаваше всичко, свързано с него — всички досиета, цялата му идентичност. Все едно Трейс О'Хърли никога не бе съществувал.

— В пратката трябва да има TS-35.

— Казали сте им за TS-35?

— Руснаците и без това ще научат след седмица, а може и вече да са научили. Всички ще знаят преди края на месеца. Ако обаче им го покажа, Хусад сигурно ще реши, че съм полезен съюзник. Може и съвсем да се трогне, особено ако му подметна, че моите съдружници са склонни да финансират „Хоризонт“.

— Те може да са манияци, обаче не са глупаци. Имат ли прототипа, трябва им съвсем малко време, за да изработят оръжието.

— TS-35 не е нещо повече от обикновено пушкало. Трябва да измъкнем Фицпатрик и да спасим „Хоризонт“.

Адисън стана и отиде до прозореца. Цялата работа не беше по вкуса му. О'Хърли също не му харесваше. Никак не обичаше да объркват плановете му.

Но той знаеше как и кога да играе картите си, затова беше стигнал и до този пост.

— Ще имам грижата. Ала оръжието трябва или да се унищожи, или да се върне.

— Ясно.

— А сега за жената — Адисън погледна към стаята на Джилиан. — Агент Фористър ѝ е разказал за вас и тя знае за нашата операция. Затова трябва да я изолираме в безопасност.

Трейс си наля кафе.

— Желая ви късмет.

— Не разбирам хумора ви. Искам да говоря с нея.

Трейс вдигна рамене и се запъти към стаята на Джилиан. Отвори вратата и надникна. Тя спря да крачи и го погледна.

— Твой ред е.

Джилиан преглътна, избърса длани в панталоните си и влезе в стаята на Трейс.

— Доктор Фицпатрик, заповядайте. Аз съм капитан Адисън — подзе англичанинът с любезна усмивка, която Трейс виждаше за пръв път.

— Здравейте.

— Седнете, моля. Кафе?

— Да, благодаря — тя седна с изправен гръб и вирната брадичка. Трейс се настани на стола до нея.

— Мляко?

— Не, благодаря.

Адисън ѝ подаде чашата, взе своята и се облегна. Джилиан се страхуваше да не заговори за времето.

— Доктор Фицпатрик, в МСС сме много загрижени за вашето семейство. Нашата организация се грижи за свободата и за човешките права на хората по света. Брат ви е от голямо значение за нас.

— А за мен той несъмнено означава много повече.

— Сигурен съм — Адисън отново се усмихна, почти мило. — Макар да сме убедени, че с агент О'Хърли сте действали импулсивно, ние ще се опитаме да обърнем тези импулси в наша полза.

Джилиан погледна Трейс, но той само повдигна рамене и тя разбра, че едва ли ще се намеси. Затова каза:

— Господин капитан, постъпих така, както смятах, че е най-добре за брат ми и племенницата ми. Те са моята голяма тревога.

— Разбирам ви. И ви уверявам, че дори при тези обстоятелства МСС полага усилия да освободи брат ви. Вярвам скоро да се справим. Вие обаче трябва да дойдете с мен в Мадрид, където ще бъдете под наша закрила.

— Изключено!

— Моля?

— Благодаря за предложението, обаче ще остана с господин О'Хърли.

Адисън склочи ръце пред чашата с кафе.

— Доктор Фицпатрик, настоявам да дойдете в Мадрид. Правим го за вашата сигурност и за сигурността на операцията.

— Брат ми и дъщеря му са в планините на изток оттук. Нямам намерение да заминавам за Мадрид и да стоя там. Сигурна съм, че агент О'Хърли може да ме защитава, щом това се налага за сигурността на операцията.

— Имам заповед да ви заведа в Мадрид.

— Вашите заповеди не ме засягат — заяви Джилиан с онзи тон, който ѝ бе помогнал да се издигне в института. — Не се чувствам задължена към никой друг, освен към семейството си. Генерал Хусад ме следи. Стига да помогна на брат ми, аз бих рискувала да се срещна с него.

— Доктор Фицпатрик, разбирам и оценявам емоционалното ви отношение, но това не е възможно.

— Възможно е. Не можете да ме отвлечете насила, нали?

Адисън помисли и реши да пробва друга тактика.

— Агент О'Хърли е един от най-добрите ни служители — Трейс едва забележимо вдигна вежди — знаеше колко много му струваше на Адисън да изрече тези думи. — Ала той ще бъде изцяло зает.

— Аз ще му помогна.

— Ние не използваме цивилни граждани.

— Джилиан, отиди в Мадрид — тихо каза Трейс и наруши наскоро взетото си решение да не я докосва, като хвана ръката ѝ. По дяволите правилата, важното беше тя да бъде на сигурно място.

— Оставам с теб — тя стисна ръката му. — Нали така се разбрахме?

— Глупаво е, разбери. Оттук нататък може да стане много опасно.

— Няма значение.

Той я разбираше. Измъкна ръката си, стана и запали цигара. Какво толкова беше направил, та заслужи доверието ѝ?

— Казах ти и преди, че няма да имам време да се грижа и за теб.

— Аз пък ти отговорих, че аз ще се грижа сама за себе си — Джилиан отпусна в скута си топлата от докосването на пръстите му ръка и се обърна към Адисън: — Вече се знае, че съм компаньонка на Кабо. Затова няма да направи впечатление, ако го придружа до Сефру. Ако се наложи, ще го чакам да свърши каквото трябва. Не се опитвайте да ме задържите насила, защото няма да се поколебая да уведомя пресата.

Адисън не очакваше такава съпротива. В досието ѝ пишеше, че е посветена на науката, че води спокоен и разумен живот.

— Нямам намерение да ви задържам насила, но какво ще стане, ако ви закарат при Хусад?

— Ще опитам да намеря начин да го убия — спокойно отвърна Джилиан. Призори беше стигнала до това решение. Спокойният ѝ тон накара Трейс да се обърне и да я погледне. — Няма да позволя да използва знанията и уменията ми срещу мен самата. „Хоризонт“ не е за човек като него! Единият от нас трябва да умре.

Адисън свали очилата си и започна да ги трие с бяла носна кърпа.

— Доктор Фицпатрик, възхищавам се на вашата решителност. Обаче имайте предвид, че агент О'Хърли няма да има никакво време за вас.

— Тя ще се грижи за себе си — обади се Трейс.

Адисън сложи очилата си.

— Тя е обикновена гражданка. И е под прицела им.

— Сама ще се грижи за себе си — повтори Трейс и я погледна.

— Ще я използвам. Кабо е винаги с дама. По-добре да остане с мен.

— Ще изпратим агентка.

— Джилиан е вече вътре в нещата. Ще се справи по-добре.

Адисън се ядоса не толкова на това, че не успя да наложи взетото решение — и преди му се беше случвало. Проблемът беше, че така цялата операция ставаше твърде рискована. Джилиан Фицпатрик не беше от техните хора, но щом настояваше да рискува живота си, МСС можеше да я използва.

— Доктор Фицпатрик, аз не мога да ви спра, ала и не одобрявам решението ви. Дано не съжалявате.

— Няма да съжалявам.

— Но трябва да ми дадете всички бележки по проекта. Щом няма да идвате с мен в Мадрид, аз трябва да ги прибера на сигурно място.

— Разбира се. Написала съм ги...

— Написала ги е с технически символи — прекъсна я Трейс и ѝ хвърли бърз поглед, с който я накара да замълчи. — Надали ще разберете какво означават.

— Нашите учени ще ги разберат. Ако ми ги дадете.

— Да, ще ви ги дам.

— Отговорността за нея е ваша — тихо каза Адисън на Трейс, когато тя излезе от стаята. — Не искам жертви.

— Ще се погрижа за нея.

— Налага се — Адисън стана и приглади оредялата си коса. — Да се надяваме, че като бележките не са в нея, поне няма да влоши повече нещата.

Джалиан влезе в стаята с бележките.

— Ето, това е всичко.

— Благодаря — Адисън ги прибра в куфарчето си. Завъртя шифъра на ключалката и добави: — Ако промените решението си, уведомете О'Хърли.

— Няма да го променя.

— Довиждане, доктор Фицпатрик. Надявам се скоро и на спокойствие да продължите работата по проекта заедно с брат си — Адисън се обърна към Трейс. — Докладвайте на шест часа.

Джалиан седна на ръба на леглото, щом Адисън затвори вратата след себе си.

— Какъв човек! Често ли работиш с него?

— Слава Богу, не. Ала не всички шефове в МСС са като него.
— Това е добра новина. Трейс, имам няколко въпроса.
— Не ме изненадваш.
— Би ли седнал? — тя посочи стола в ъгъла на стаята. — Ето там. Няма никаква опасност случайно да ме докоснеш.
— Никога не докосвам случайно.
— Добре. Искам да те попитам защо промени решението си и каза, че ще ме вземеш със себе си?
— Не обичам да се съгласявам с Адисън.
Джилиан скръсти ръце и заяви с тон на учителка:
— Заслужавам да чуя истината.
— Това е истината. Пък и смятам, че ще се справиш.
— Комплиментът ме трогва.
— Виж какво, аз прецених, че вероятно ще има полза от това, да останеш с мен — Трейс я погледна и запали цигара.
— А защо ме прекъсна, когато споменах за бележките?
— Защото истинските бележки са в главата ти. И трябва да останат там.
— Той ти е шеф. Не трябва ли да не го лъжеш?
— Първо рискувам, после спазвам правилата.
Джилиан му се възхищаваше за смелостта. А може би и затова му се доверяваше.
— Беше споменал, че знаеш защо господин Фористър не се е свързал директно с МСС. Ще ми кажеш ли защо?
Трейс загаси цигарата. Слънцето бе залязло и в стаята постепенно се здрачаваше. Когато се видяха за пръв път пак беше по това време — малко след залеза. Може би така беше предопределено, да мисли за нея с идването на нощта.
— Защо не искаш онези от „Чук“ да знаят формулата?
— Как може да питаш такова нещо! Те са терористи начело с един луд. Имат ли серума, ядрената война е почти сигурна. Целта на МСС е да осигури международен ред, да спасява хората и да защитава демокрацията. Аз съм един от тях. И както ти спомена, някои от хората в организацията са добри, други лоши.
— Да, така казах — тя се чувстваше доста неспокойна. Светлината в стаята бе приглушена и приятна. — Но все още вярвам, че ако още в началото бях уведомила МСС, проектът щеше да бъде на

първо място, а брат ми и племенницата ми на второ. Срещата с Адисън не промени мнението ми. Баща ми вярваше в системата и веднъж довършен, проектът щеше да бъде предаден на тях.

— А ти какво мислиш?

— За мен семейството е на първо място. Когато се убедя, че са на сигурно място, тогава ще мисля за останалото.

— Ще завършиш проекта и ще го дадеш на МСС?

— Да — Джилиан леко побледня и го погледна. — Защо, какво те смущава?

— Намеренията на МСС са едно нещо, а евентуалните резултати — друго. Серум, който предпазва от пагубния ефект на ядрената война... Джилиан, това е едно чудо, както и да погледнеш на откритието. Веднъж готово, колко му е на някой луд да натисне копчето?

— „Хоризонт“ е само защитно средство. И може да спаси милиони хора. Баща ми, а и всички, работили по проекта, не са мислили той да бъде използван с разрушителна цел.

— Смяташ ли, че учените, работили по проекта „Манхатън“ са си представяли Хирошима? Всъщност кой знае...

— Проектът „Хоризонт“ не е оръжие, Трейс.

— А преди петдесетина години немските учени са правели опити и не знам дали щяха да продължат с тях, ако са знаели, че създават основата на оръжие, което има силата да унищожи планетата.

— Трейс, оръжието е налице. Не можем да се върнем назад и да предотвратим изобретяването му. А благодарение на „Хоризонт“ животът ще продължи дори ако някой натисне фаталното копче. Проектът не е заплахата, а обещание за спасение на света.

— Джилиан, кой ще вземе този серум?

— Не те разбирам.

— Всички ли ще знаят за него? Това не е практично, може би дори не е разумно. За него трябва да знаят само страните членки на Обединените нации. Дори ще е по-добре да знаят само страните, чиито интереси се преплитат с нашите. Ще бъде ли използван на старци и на безнадеждно болни? Ще го прилагаме ли на масовите убийци?

— Нещата не са замислени така.

— Не са, обаче често те и не стават така, както сме ги замислили. Светът не е съвършен, докторе. И никога няма да бъде.

— Баща ми посвети по-голямата част от живота си на „Хоризонт“. Брат ми може да загуби живота си заради проекта. Как да постъпя, кажи?

— Не искам да те съветвам. Само разсъждавам.

Тя се приближи до него.

— Трейс, каква е причината за голямото ти разочарование? Какво те е накарало да не вярваш, че нещо може да се промени?

— Нищо не може да се промени. Дори тук-там да настъпят промени, в крайна сметка всичко ще си остане същото. Не се срамувам от онова, което съм направил, но това и не означава, че се гордея. Просто съм уморен.

Джилиан седеше и го гледаше, и вече не бе толкова сигурна в идеите и целите си.

— Трейс, аз съм учен, а не политик. Приносът ми към „Хоризонт“ не е толкова голям. Баща ми не споделяше много с мен. Ала той се надяваше, че работата му ще се увенчае с успех и ще даде много на всички хора. Може би мира, за който всички мечтаем, но за който правим твърде малко.

— Докторе, един серум не подсигурява мира.

— Вероятно не. И аз съм си задавала този въпрос. Сигурно още не съм стигнала фазата на голямото разочарование — тя притвори очи. — Може би си по-голям мечтател, отколкото си склонен да признаеш, а и оттам голямото ти разочарование. Не можем да променим целия свят, а само малки части от него. Трейс, тези няколко дни с теб ме промениха.

Той искаше да ѝ повярва, ала това желание му причиняваше болка.

— Докторе, пак ставаш романтична.

— Само съм откровена. И мисля логично. Ти промени начина, по който мисля, по който чувствам, по който реагирам — Джилиан се покашля. Беше ѝ трудно да разкрива душата си пред него — Никога не съм се увисвала на врата на мъж.

— Сега това ли правиш? — Трейс отново взе цигара, но не я запали. Стараеше се да се държи естествено, непринудено, ала му беше много трудно.

— Всеки би го разбрал, но не и ти — тя стана. Защо винаги трябваше да моли за обич? — Не искам обвързване — а всъщност

искаше! — Не съм настоявала за любов или за вярност — ала ако той ѝ поискаше такива обещания, Джилиан щеше да му ги даде. — Само исках да си искрен и да...

— И да спя с теб? — цигарата, която държеше, се счупи и той я хвърли в пепелника. — Нали вече ти обясних, че това не влиза в плана.

— Наговори ми какво ли не за това, че сме ужасно различни. Обаче аз не искам да сме близнаци — тя пое дълбоко дъх и промълви: — Искам да бъдеш мой любовник.

Желание и копнеж болезнено го пронизаха и той стана. Приблужи се до нея. Трябваше да бъде груб, само така щеше да я отблъсне и да спаси и двамата.

— Бърз секс без никакво обвързване? Само секс в мълчание, без никакви мили думи, така ли?

Джилиан пламна.

— Не съм очаквала мили думи от теб!

— И добре, защото не разполагам с любезности — плъзна ръка към деколтето ѝ и я придърпа. Тя трепереше. — Защо изневеряваш на себе си? Една случайна любовна нощ не е в стила ти, знам.

— Какво значение има? Нали каза, че ме желаеш...

— Така е, и може би трябва да ти покажа всъщност какво представлява животът, но ти, скъпа, не си за такива връзки. Ако започна да мечтая за улегнал живот, ще ти звънна. Засега ти просто не си мой тип.

Стана това, което очакваше. Получи силна плесница. Джилиан се обърна и тръгна към стаята си. На прага спря. Чу, че Трейс си налива уиски.

Цял живот беше търпяла какви ли не упреци. Ала вече беше зряла жена. Крайно време беше да не се затваря в себе си и да не си тръгва обидена, а да поеме риска и да опита да се наложи.

Той пиеше бавно от топлото питие и очакваше развихрянето на скандала. Когато вдигна чашата за втори път, едва не се задави.

— Какво правиш?!

Тя бавно разкопчаваше блузата си.

— Доказвам, че не си прав.

— Стига, Джилиан — тя свали блузата си и я хвърли на пода. Посегна към колана на панталона. — Облечи се и излез от стаята.

След като свали и панталона, го попита:

— Нервен ли си?

— Бельото ѝ беше бяло, без дантелки и панделки. Бедрата ѝ бяха стройни и дълги. Трейс усети, че гърлото му пресъхва. Пресегна се за цигара. Ръцете му бяха влажни.

— Нямам настроение за твоите експерименти.

— Нервен си, виждам — Джилиан отметна коса. Едната презрамка се смъкна от рамото ѝ и тя пристъпи към него.

— Правиш грешка.

— Твърде вероятно. Но грешката ще бъде моя.

Последните лъчи на деня струяха от косите и лицето ѝ. Той си каза, че никога преди не беше виждал нещо по-красиво. А ако някога беше искал нещо повече от нея, то несъмнено беше забравил. Едно беше сигурно — никога досега не беше изпитвал такъв страх като от тази красива жена с изумрудени очи и коса като огън.

— Няма да те докосна — рече Трейс и пресуши чашата си. Ръката му трепереше. Това ѝ даде още повече увереност.

— Тогава аз ще те докосна.

Всъщност не знаеше какво точно трябва да направи. Имаше известен опит с мъжете, но беше възпитана в строг дух, а и животът ѝ бе предимно посветен на кариерата. Дори да беше спала със сто мъже, в този миг щеше да ѝ бъде трудно. Разчитайки на инстинкта си, Джилиан направи още една крачка към него.

Ръцете ѝ трепереха по-малко от неговите и тя ги плъзна по гърдите му. Без да откъсва очи от неговите, Джилиан обгърна раменете му. Повдигна се на пръсти, за да стигне устните му. Нейните устни бяха топли и изкусителни. Притисна се в него и усети силното тупкане на сърцето му.

Той бе напрегнал всичките си мускули, сякаш очакваше силен удар. Понечи да я прегърне, ала се овладя и стисна ръце в юмруци. Мислеше, че я познава достатъчно и че ако не реагира на ласките ѝ, тя ще се обиди и ще си тръгне. Само че и Джилиан вече го познаваше добре.

Устните ѝ шареха по неговите. Тя разкопча ризата му и погали голите му гърди. Нейното сърце също туптеше учестено. Въздъхна със задоволство.

— Желая те, Трейс... — устните ѝ се плъзнаха към шията му. — От мига, в който те видях. Опитвах да се овладя, но... — Джилиан

потрепери и обви кръста му с ръце. — Люби ме...

Той сложи ръце на рамене ѝ, преди устните ѝ отново до се долепят до неговите. Позволи ли ѝ да го целуне още веднъж, знаеше, че връщане няма да има.

— Джилиан, тази игра няма да я спечелиш. Остави ме, преди да е станало твърде късно.

Очите ѝ блестяха.

— Трейс, ти каза, че вярваш в съдбата. Не разбираш ли? Аз съм твоя.

Ето от това се боеше той. Тя наистина беше като съдбата — от нея не можеш да избягаш, колкото и да се стараяш.

— Тогава и аз съм твой. Господ да ти е на помощ!

С неудържима страст притисна устни в нейните устни. Искеше да спаси и нея, и себе си. Ала съдбата се намеси. Наруши всичките си обещания. Ще бъде с нея, каквото ще да става. Нощта бе пред тях.

Ръцете му я галеха. Пълзяха под тънкото бельо, обгръщаха ханша ѝ. Кожата ѝ беше хладна, нежна и гладка. Пръстите ѝ бяха впити в раменете му. Трейс я притисна още по-силно и я вдигна на ръце.

— Това е само началото — прошепна той, като я положи на леглото. — Ще ти покажа всички онези неща, за които си мечтая от мига, в който те видях — косата ѝ се беше разпиляла по възглавницата досущ огромно ветрило. Първите лунни лъчи се прокрадваха заедно с лекия бриз с дъх на море. — Ще те отведе на места, където никога досега не си била. А утре може и да съжаляваш...

Джилиан промълви възбудено:

— Заведи ме...

Изобщо не беше допускала, че някой може да целува така. До преди миг Трейс бе сдържал страстта си. Сега обаче нямаше прегради. Езикът и устните му бяха възбуждащи до болка. Тя откликваше с неподозирани плам.

Започна да я докосва.

Ръцете му бяха като ръце на музикант. Той знаеше как да докосва жена. Пръстите му галеха, притискаха, настояваха. Джилиан едва си поемаше дъх. Прегръщаше го с жар, която се разпалваше все повече и повече. Беше готова да му се отдаде, но в този миг ръцете му се плъзнаха, за да открият тайната на нещо наистина непрехитивно от нея досега. Тялото ѝ потръпна и се отпусна. Ръцете ѝ натежаха, а

главата ѝ беше съвсем лека. Устните му пълзяха от шията към гърдите ѝ. Такава я искаше — слаба и безпомощна в ръцете му, отмаляла от удоволствие, упоена от желание. Кожата ѝ беше влажна, пламтеше, а вкусът ѝ беше омайващ.

Лунната светлина огряваше телата им. Трейс я караше да стене, да тръпне и трепери, да въздиша доволно и да мълви в унес.

Тя посегна да го съблече и той не се отдръпна. Двамата лежаха голи в обятията си. В мига, в който я облада, Джилиан нададе сподавен вик. И двамата изгаряха от неудържима страст. Трейс промълви името ѝ и тя почувства тръпката, разтърсваща тялото му. Очите ѝ не се откъсваха от неговите.

Той зарови лице в косата ѝ и двамата се отдадоха на върховния миг на забрава.

ОСМА ГЛАВА

Не трябваше да остава с нея. Не трябваше да прекара цялата нощ до нея. И да се събуди до нея... Вечерта, когато я взе в обятията си, той бе разбрал, че ще плати за тази грешка. Човек винаги плаща за грешките си.

Проблемът беше, че не можеше да ѝ устои.

Дори в съня си Джилиан беше така топла и изкусителна, както и когато се любеха. Главата ѝ лежеше на рамото му, сякаш цял живот се бе гушила там. Ръката ѝ бе свита на юмрук и отпусната върху гърдите му като печат. В ранните утринни часове Трейс бе склонен да повярва, че такива мигове са истински и трайни, но опитът му в живота показваше съвсем друго...

Желанието му съвсем не бе угаснало. Искаше я толкова силно, колкото и вечерта, когато тя го докосна.

Изкушаваше се да я събуди бавно, с ласки и отново да я отведе там, където се бяха озовали през нощта, водени от неутолимата си страст. Или да я притисне в прегръдка, да погали косата ѝ и да заспи в обятията ѝ.

Не можеше да направи нито едното, нито другото. Никога не се бе смятал за особено благороден, ала ето че мислеше само за нея. Работеше много и работата му беше доста тежка. Не се обвързваше с никого. А Джилиан беше жена, за която домашното огнище и семейството стояха на първо място. Той не се съмняваше, че тя бе добра в работата си, но беше убеден, че дълбоко в себе си мечтае за градина с цветя и боядисана в бяло ограда. Един мъж, който никога не бе имал дом и който не искаше да има, само би усложнил живота на такава жена.

А беше толкова приятно да я държи в ръцете си...

Прегърна я и Джилиан се размърда в съня си. Трейс се пресегна, за да вземе дрехите си, но усети, че тя го гледа.

— Ти спи — каза той. — Аз имам малко работа.

Джалиан седна и придърпа чаршафа върху гърдите си. Още не се беше разсънила. Сънувала ли беше, че Трейс милва косата ѝ?

— И аз ще дойда с теб.

— Благовъзпитаните дами не ходят на места, на каквито ходя аз.

Тя изведнъж се почувства самотна и изоставена. Стисна края на чаршафа, ала се овладя и спокойно рече:

— Нали щяхме да работим заедно?

— Само когато е удобно, скъпа.

— Удобно на кого?

— На мен — той взе цигара и се обърна към нея. Беше по-красива от всякога — с бледа кожа, бухнала коса и красиви очи. — Ще ми пречиш.

— Май вече ти преча — Джалиан отметна чаршафа, взе дрехите си и го погледна. Нямахше да премълчи. Твърде често ѝ се беше случвало да премълчава. Не и сега. — Не знам от какво се страхуваш, освен от себе си и от собствените си чувства, но не е необходимо да се държиш по този начин.

— Държа се естествено — цигарата горчеше като мислите му. — Ако поръчваш закуска, поръчай ми кафе. Ще взема един душ, преди да изляза.

— Ако съжаляваш за случилото си — добре, ала не се налага да бъдеш жесток. Да не би да си мислил, че ще искам да ми се закълнеш във вечна любов? Че съм очаквала да паднеш на колене и да ми кажеш, че съм променила завинаги живота ти? Не съм толкова глупава, Трейс.

— Никога не съм мислил, че си глупава.

— И добре, защото съвсем не съм! — доставяше ѝ удоволствие да не се предава и продължи: — И все пак съвсем не очаквах да се отнасяш към мен като към нещо, за което си платил и от което искаш да се отървеш сутринта. А може би трябваше.

Тя отиде в стаята си, хвърли смачканите дрехи и влезе в банята. Не биваше да плаче, не и за него. Пусна горещата вода и за малко не се попари. Искаше да се стопли, да измие мириса на Трейс върху кожата и устните си, да не усеща повече присъствието му. Повтори си, че не е глупава. Само че направи грешка и сега трябваше да понесе последиците.

О, не, очевидно беше глупава. Джалиан притисна очите си под стичащата се вода. Да го вземат дяволите този Трейс! Сигурно беше

много глупава да се влюби в мъж, който не можеше да ѝ обещае нищо в замяна.

Той дръпна завесата на душа. Тя се обърна и го погледна равнодушно. Нямахте да му покаже колко я боли.

— В момента съм заета.

— Виж какво ще ти кажа. Това, че не те залях с поток от думи, не означава, че за мен си случайна жена. Ясно?

Джилиан взе сапуна и бавно го плъзна по рамото си. Значи беше ядосан. Гласът му бе гневен, очите — също. Тя беше доволна.

— Чувствам се много по-добре, когато изобщо не обръщам внимание на думите ти, О'Хърли. Ако обичаш, отмести се, защото напръсках наоколо с вода. Извиненията ти не ме интересуват — Джилиан дръпна завесата, но Трейс отново я дръпна обратно.

Очите му блестяха от яд.

— Никога не затръшвай врата под носа ми!

Тя за малко щеше да прихне.

— Това не е врата, а завеса. Е, ако беше врата, ефектът щеше да бъде по-голям — и Джилиан отново се скри зад завесата. Той обаче я дръпна обратно — този път бавно и спокойно и попита:

— Какво, по дяволите, искаш, а?

— Искам да си измия косата на спокойствие — тя застана под душа, ала в този миг Трейс се озова до нея. Водата се застича върху него.

— Джилиан, нямам време за губене. Имам много работа, но преди това трябва да се разберем.

— Няма какво да се разбираме. Било, каквото било.

— Не се чувствам виновен. Ти ме нападна.

Тя отметна назад мократа си коса.

— Да, вярно, ти се бори като лъв, ала аз те надвих. Хайде сега, изчезвай, че отново ще те изнася.

— Не знам дали тези приказки ми харесват... — той направи крачка към нея, но получи неочакван удар с юмрук в корема. Двамата се спогледаха учудено под струята на душа. Джилиан притисна устни с ръка, за да не се разсмее.

— Не виждам нищо смешно.

— Е, да — едва сподавяше смеха си тя. — Само дето и двамата изглеждаме доста глупаво. О'Хърли, тръгни си, докато не съм се

развилняла.

Трейс бе изненадан от удара, ала гневът му бе преминал и той сложи ръка на рамото ѝ.

— Докторе, да знаеш, че много те бива.

Може би си въобразяваше, но Джилиан реши, че той имаше предвид не само удара в корема.

— Благодаря.

— Водата е много гореща.

— Искях да се стопля.

— Ясно — Трейс прокара ръка по ситните лунички около носа ѝ.

— Искаш ли да ти изтрия гърба?

— Не.

— Тогава ти изтрий моя — той я прегърна.

— Трейс, това не е никакво разрешение, не разбираш ли?

— Друго разрешение не ми идва на ум. Желая те. Това искаше да чуеш, нали? — той приближи устните си до нейните.

Тя въздъхна и притисна лице в рамото му.

— Може би тази нощ не означава много за теб, ала за мен беше... несравнима. Не искам да задълбочаваме нещата, защото за мен това е твърде важно, Трейс.

Той мълчеше. Вероятно без думи щяха да се разберат по-добре.

— Джилиан, тази нощ означава много и за мен — Трейс обгради лицето ѝ с длани и я погледна право в очите. — Ужасно много.

Сърцето ѝ се сви.

— Но усложнявам живота ти...

— Ти усложняваш моя, аз пък правя невъзможен твоя. Не съм подходящ за теб, разбери.

— Не, не си — тя хвана ръцете му и го накара да я прегърне още по-силно. После каза с усмивка: — Шоколадовата торта също не е подходяща за мен, обаче никога не мога да ѝ устоя.

Не беше сигурен, че бе разумно да заведе и Джилиан в бедния квартал, но успя някак да се убеди. Нека види колко ниско трябваше да падне и с какви хора се налагаше да общува, за да върши работата си. Онова, което се случи тази сутрин между тях, не промени убеждението

му, че връзката им бе неразумна, ала едно беше сигурно — връзката беше налице. От него зависеше да ѝ покаже в какво се замесва.

Направиха една обиколка, докато се измъкнаха от опашката на Кендеса и от човека, който Адисън бе изпратил да ги следва. Не беше изненадан, че по петите му върви агент на Кендеса. Но това, че МСС или самият Адисън бяха изпратили човек означаваше, че не бяха съгласни да действа самостоятелно. Трябваше да се примири.

Трейс носеше пистолет под самото си и на прасеца на крака си и безщумен, светкавично действащ автоматичен нож. Ориентираше се бързо, както във всяко друго гето по света.

По тесните улички се мотаеха или стояха на групи безработни мъже. Ала нито един не заговори него и Джилиан. Той не вървеше като турист, който се е загубил, нито пък като любопитен фотограф, дошъл да снима бедната част на Казабланка.

Отвсякъде вонеше. Джилиан мълчеше и вървеше до Трейс. Дали и той усещаше миризмата по същия начин? Миришеше на пот, на животни, на разложение. Долавяше се и зловонния дъх на безмилостна омраза и гняв. Тя беше виждала бедни квартали в Ирландия и в Ню Йорк, но с такава мизерия и смрад се срещаше за пръв път.

Наоколо витаеха болести и смърт, която се приемаше като нещо съвсем естествено. Мъжете я гледаха с пронизателните си черни очи. Забулените жени не вдигаха поглед от земята.

Трейс се приближи към някаква барака с миниатюрно дворче. Едно дръгливо куче изръмжа, ала отстъпи, тъй като той вървеше без никакво колебание. В дворчето имаше малко зеленчуци в прави оплевени лехи.

Трейс почука, като хвърли бърз поглед към улицата. Онова, което се случваше в квартали като този, обикновено си оставаше там. Макар да ги следяха, Кендеса нямаше да научи за посещението им, ако Трейс не пожелаеше това.

Вратата отвори дребна забулена жена с тъмна рокля. Тя погледна уплашено Трейс.

— Добро утро. Искам да разговарям с мъжа ви — каза той на арабски.

Жената бързо се огледа и отвори по-широко вратата.

— Заповядайте.

За разлика от мръсотията навън, в бараката беше чисто и подредено. Подът и стените бяха излъскани и още миришеше на сапун. По малкото мебели нямаше и пращинка. Сред стаята седеше малко момченце. То се усмихна на Трейс и Джилиан и заудря по пода с дървената лъжица, която държеше.

— Сега ще извикам мъжа ми — жената взе детето на ръце и влезе в съседната стаичка.

Джилиан се наведе и вдигна дървената лъжица.

— Защо се страхува от теб? — обърна се тя към Трейс.

— Защото е по-умна от теб, докторе. Придай си отегчен вид, ако обичаш. Ще свършим бързо.

— Защо дойдохме тук?

— Защото Бакир има нещо за мен. Дойдох да си го взема — той пхна ръка под сакото си, щом вратата се отвори. Извади я, когато се увери, че мъжът е сам.

Бакир беше нисък, слаб, с тясно лице. Очите му бяха малки и черни. Усмихнеше ли се, зъбите му блестяха. Дългата му сива роба беше мръсна по ръба, а на ръкава му лъщяха две мазни петна. Колко е отвратителен, помисли си Джилиан.

— О, това бил моят стар приятел. Не те очаквах по-рано от утре.

— Понякога неочакваното е за предпочитане.

Говореха на английски и Трейс не имитираше акцент. Джилиан все така мълчеше. Защо не си беше останала в хотела! Тази барака никак не ѝ харесваше.

— Бързаш да завършиш нашата работа ли?

— Бакир, всичко налице ли е? Имам да върша още много неща.

— Знам, знам, че си много зает — той се усмихна на Джилиан и подхвърли нещо на арабски. Трейс го изгледа смразяващо и промърмори нещо в отговор. Бакир кимна и се поклони, после премести масичката, вдигна капака на пода и под него се разкри широко скривалище.

— Помогни ми.

Трейс се наведе и двамата мъже измъкнаха голям дървен сандък. Бакир отвори капака, а Джилиан стисна пръсти, когато Трейс извади първата пушка. Тя беше черна и лъщеше. Трейс я огледа вещо, очевидно не за пръв път държеше такава пушка в ръце. После я отвори с професионален жест.

— Почти като нова е — обади се Бакир.

Трейс мълчеше. Остави пушката и взе друга. Огледа всички пушки една по една.

Джилиан го гледаше и се питаше как може да изглежда толкова различен сред тази барака, заобиколен от сандъка с оръжие. Нима тези същите ръце бяха ръцете на мъжа, който само преди часове я бе прегръщал и галил?

Трейс остана доволен от оръжието и каза:

— Пратката трябва да замине за Сефру. Ето адреса — той подаде листчето на Бекир и добави: — Утре.

Извади от джоба си дебел плик с пари от МСС.

Пликът изчезна в гънките на робата на Бекир.

— Добре, утре. Може би ще ти бъде интересно да узнаеш, че от едно място предложиха голямо възнаграждение за Ил Гато.

— Бакир, ти осигури доставката и не забравяй какво очаква всеки, който се занимава с Ил Гато.

— Паметта ми е отлична.

Когато излязоха на тясната уличка, Джилиан попита:

— Откъде взе тези пари?

— От данъкоплатците — Трейс дискретно се оглеждаше. — Операцията се финансира от МСС.

— Защо даде пари за оръжието? Нали Адисън уреждаше този въпрос?

— Така е.

— Щом Адисън урежда оръжието, което ще покажеш на Хусад, тогава защо ти плати за него?

— За всеки случай. Ако нещата не потръгнат от страна на Адисън, няма да мога да измъкна брат ти с усмивка и пистолетче в ръка.

Стомахът ѝ се сви от напрежение.

— Значи това оръжие е за теб.

— Точно така, скъпа. Не спирай, а върви. В този квартал не бива да се спира и за миг.

— И всичкото това оръжие... само за теб?

— Нали за това ме нае?

— Е, да — тя прехапа устни. — Да, но...

— Да не си размислила?

Беше размислила и още как. Как да му обясни, че последните няколко дни бяха променили всичко? Как да му каже, че сега беше толкова важен за нея, колкото брат ѝ и племенницата ѝ, които толкова много искаше да спасят час по-скоро? Той сигурно би се изсмял на загрижеността ѝ или пък би се ядосал.

— Вече не знам какво да мисля. Всичко започва да ми се струва някак нереално. В началото знаех точно какво трябва да се направи. Сега съм несигурна...

— Остави на мен мисленето.

Пред тях залиташе мъж с мръсна бяла роба, който подхвърли нещо на Джилиан и Трейс тутакси щракна автоматичния нож. Острието проблесна, мъжът се усмихна извинително, вдигна ръце и се заклатушка в обратна посока.

— Не се обръщай — каза Трейс и я хвана за ръката.

— Пари ли поиска?

Как можеше да е толкова наивна! Той не я заслужаваше, наистина не я заслужаваше.

— Да речем — отвърна той кратко.

— Ужасно място!

— Има и по-ужасни.

Тя го погледна.

— Ти знаеш как да вървиш из тези улички, как да разговаряш, сякаш си един от тези хора тук.

— Професия.

След малко се озоваха в търговския център.

— Сигурно щеше да си доволен, ако беше успял да ме убедиш, че и ти си като Бекир, нали?

— Може би. Ела, ще прием кафе и ще дадем възможност опашките пак да се лепнат за нас.

— Трейс, преградите, които издигаш само за мен ли са, или постъпваш така с всеки, с когото се сближиш?

Не знаеше как да ѝ отговори. А и се боеше да се замисля над толкова сериозен въпрос.

— Снощи май беше повече от сближаване.

— Да. И все пак?

Той седна в близкото улично кафене и Джилиан го последва.

— Имам толкова грижи на главата... — рече Трейс.

— Аз също. Повече, отколкото предполагах — той поръча кафе.

Искаше ѝ се да е в хотелската стая, да легне и да затвори очи и да се изолира поне за малко от света. — Имам и друг въпрос.

— Кога ли не си имала?

— За Бекир ти не си Кабо, нали?

— Не. Използвах го преди години.

— Той агент ли е?

Трейс се засмя, изчака да сервира кафето и чак тогава отговори:

— Не, докторе, той е влечуго. Но и от такива има полза.

— Бекир знае кой си. Защо доставя оръжието, вместо да си запази парите и да каже на Хусад кой си?

— Защото знае, че ако Хусад не успее да ме убие, ще се върна и ще му прережа гърлото — той вдигна чашата с кафе и с крайчеца на окото си забеляза, че единият преследвач се навърташе наоколо. — Мръсен бизнес е това, Джилиан.

Тя гледаше кафето. Беше черно и гъсто. Ако го изпиеше, сигурно щеше да се постопли и отпусне, ала не посегна към чашата.

— Възпитана съм да уважавам живота — тихо промълви Джилиан. — Голяма част от работата ми е посветена на това, да правя живота на хората по-добър и по-лек. Вярно е, че науката се занимава и с унищожение, но основната ѝ цел винаги е била напредъкът. Никога и никого не съм обиждала преднамерено. Не че съм светица, обаче все едно пред мен не е имало такава дилема. Когато Адисън ме попита какво ще правя, ако попадна в ръцете на Хусад, аз му казах истината. Знам, че бих могла да убия. И това ме плаши.

— Няма да ти се наложи да стигнеш дотам — Трейс не можа да се въздържа и потупа ръката ѝ.

— Дано. Защото не знам как бих живяла след това. Едно искам да ти кажа — двамата не сме чак толкова различни.

Той извърна поглед. Как му се искаше да ѝ повярва!

— Не разчитай на това.

— Вече разчитам — заяви тя и отпи от кафето.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джилиан си мислеше, че сега, в Сефру, разстоянието между нея и Флин най-сетне бе скъсено. Гледаше непознатите улици и планини и сякаш чувстваше близостта му.

Не плачеше нощем. Сълзите не биха му помогнали. Понякога сънуваше ужасни кошмари. Но не споделяше за тях с Трейс, защото не искаше да смята, че е толкова слаба, та се разстройва от лоши сънища. Той трябваше да вярва, че тя е силна и решителна. Инак може би щеше да се откаже да помогне на Флин.

Вече познаваше Трейс много добре. В хотелската стая бе тихо и Джилиан опитваше да си представи как ще освободят Флин. Често не успяваше и затова прехвърляше мислите си върху Трейс — кой беше той и какви ли тайни криеше в сърцето си.

Трейс не говореше много, ала тя бе прозряла същността му. Представяше си как биха се срещнали в Ню Йорк при нормални обстоятелства и после — вечеря, театър, коктейл. Където и да се бяха срещнали, щяха да станат любовници, само че всичко щеше да се случи доста по-бавно и много по-предпазливо.

Това е то съдбата. Не беше размишлявала за нея, преди да го срещне. А сега като него вярваше, че някои неща е било писано да станат. Било им е писано да се срещнат. Джилиан се питаше докога ли той щеше да се бори с чувствата у себе си, които тя усещаше всеки път, когато я докоснеше. От такъв мъж трудно биха били изтръгнати думи на нежност. Причината сигурно беше неговото семейство.

Но Джилиан беше свикнала със сдържаните мъже. Щеше да го изчака, докато разкрие душата си. Вярваше, че той ще го направи.

Беше много влюбена. Тя се облегна на рамката на прозореца и въздъхна. Цял живот бе мечтала за това усещане, от което ти се завива свят, сърцето тупти до пръсване и всичко наоколо се възприема много по-ярко и по-осезателно. Не беше очаквала да срещне истинската любов точно когато беше най-тежкият момент в живота ѝ, ала ето че ѝ се случи точно това.

Трябваше търпеливо да изчака времето, когато щеше спокойно да разговаря за тези напрегнати дни и дори да се смее при спомена за чувствата им. Не беше чакала толкова време да се влюби, за да не може никога да изрази своите чувства.

Един ден, когато Флин и Кейтлин щяха да бъдат свободни, и когато насилието и страхът щяха да бъдат спомен, тогава вече можеше да се посвети на Трейс. За цял живот. Джилиан не се съмняваше в това. От всичко, което се случи през последните дни, тя разбра, че щастието трябва да се държи здраво с две ръце и да се пази ревностно.

А сега трябваше спокойно да изчака хода на съдбата.

Но къде се бавеше Трейс? Не ѝ се стоеше сама.

Разбираше, че той има работа. Нито Джилиан Фицпатрик, нито любовницата на Кабо имаха място на сутрешната среща между Флин и човека на МСС в източно Мароко. Агентът на МСС щеше да се погрижи Кабо да получи оръжейната доставка така, както Бакир имаше грижата Ил Гато да получи неговата доставка.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака мъжа, когото обичаше, да влезе в гнездото на осите.

Чувстваше се много напрегната и затова реши да прави нещо, за да се разсейва. Вече три пъти беше пренареждала дрехите си. Куфарът на Трейс беше отворен, но все още неразопакован и тя реши да нареди дрехите му.

Беше ѝ приятно да разглежда ризите му. Къде ли беше купил тази, или пък онази, и как ли изглеждаше в тях? От дрехите му се долавяше неговият мирис. А те бяха подбирани и от разпродажби, и от скъпи бутици, от спортни до най-елегантни облекла.

В колко ли мъже се превъплъщаваше с тези облекла? Джилиан сгъна една фланелка, която беше протрита от носене. Дали не му се налагаше понякога да спре, за да се замисли кой всъщност е...

Под една тънка копринена риза тя намери завита в мек плат флейта, която лъщеше, ала беше стара и доста употребявана. Джилиан свирна и приятният нежен звук я накара да се усмихне.

Семейството му си изкарваше прехраната с музика. Колкото и да се преструваше, че бе оставил миналото зад гърба си, той съвсем не беше приключил с него. Представи си го как свири самотен в някоя далечна страна. Така вероятно си спомняше за дома, който твърдеше, че няма и за семейството, което бе решил да не вижда години наред.

Тя изсвири няколко ноти. Обичаше музиката. Но баща ѝ реши, че физиката е по-важна от уроците по пиано, които се бе надявала, че ще се съгласи да взима. Може би Трейс щеше да я научи да свири някоя сантиментална мелодия от онази страна, която бе напуснала.

Остави флейтата на леглото и разгледа книгите му.

Йейтс, Шоу, Уайлд. Редом с оръжието този суров мъж носеше и Йейтс... Джилиан беше усетила тази противоречивост у него, макар за пръв път да се сблъскваше с доказателство. Беше се влюбила в многостранната загадка Трейс О'Хърли.

Обладана от необичайно спокойствие, тя остави книгите на нощната масичка. Затананика си и тъкмо да затвори куфара, когато видя бележник в един от джобовете му. Без да се замисля, извади и него и го остави на тоалетката. Прибра куфара в гардероба, погледна дали панталоните са сгънати по ръба и се запъти към прозореца. Без да иска, блъсна бележника и той падна на пода. Наведе се да го вдигне и видя ноти и текстове.

*„Слънцето залязва с моята мечта.
Дълга нощ ме чака по пътя към дома.“*

Тя седна и се зачете.

Трейс не беше работил с Брайнц от няколко години. Тогава бяха свършили заедно една работа в Шри Ланка, ала като всички в техния бранш, след това не бяха поддържали връзки. Брайнц се беше променил. Косата му беше оредяла, под очите му се виеха бръчки и му придаваха израз на тъжно куче. На ухото му имаше малко сапфирче-обица. Беше облечен с дълга арабска роба.

След като поговориха около час, Трейс се успокои. Въпреки промяната във външността си, Брайнц си беше същият супер агент, с когото бе работил преди.

— Беше решено пратката да не пристигне по обичайния път — Брайнц говореше английски малко насечено, но и с някаква особена мелодичност, която допадаше на Трейс. — За да не бъде проследена от друга терористична група или пък някой старателен митничар да ни

създаде проблеми. Използвах връзки и доставката ще кацне с частен самолет на пистата, която се намира на няколко километра оттук. Платено е, на когото трябва.

Трейс кимна. Той запали една от турските цигари на Брайнц в тъмното сепаре на почти празния ресторант. Долавяше се мирис на печено месо.

Щом пристигне, задвижвам нещата. Всичко трябва да приключи за седмица.

— С помощта на боговете.

— Още ли си суеверен?

— От някои неща не можеш да избягаш — присви устни Брайнц и направи три кръгчета с дима от цигарата. — Аз не вярвам в съветите, а в информацията. Разбираш ли?

— Да.

— Тогава ще я чуеш, макар, предполагам, да си вече запознат с нея. Четвърта година работя с терористите в тази част на света. Някои са фанатично вярващи, други — амбициозни в политиката, трети са заслепени от ярост. Всичко това в комбинация с незачитане на човешкия живот е твърде опасно и трудно за контролиране. И затова, стари приятелю, терористичните организации не зачитат „Чук“. Религията, политиката и гневът са недопустими дори, и за най-радикалните организации, когато се ръководят от лудост. Хусад е луд — умен е и завладяващ, ама е луд. Разкрие ли измамата ти, ще те убие по доста неприятен начин. Ако не я разкрие, пак ще те убие.

Трейс всмукна от турската цигара.

— Прав си, че всичко това вече го знам. Щом измъкна учения и дъщеря му, ще убия Хусад.

— Всички предишни опити са пропадали. За всеобщо разочарование.

— Този път опитът ще бъде успешен.

Брайнц разпери ръце.

— На твое разположение съм.

Трейс кимна и стана.

— Ще поддържахме връзка.

Той знаеше, че разполага с няколко дни преди окончателното решение. И беше доволен, че има тези няколко дни. Още когато прие първата си задача към МСС, той осъзна, че може да бъде убит при

изпълнението на всяка една акция. Въпросът не опираше до това дали ще живее или ще умре. Винаги беше предпочитал живота. Въпросът беше до преценката на риска и до осигуряването на заплащането. Но през последните няколко дни надделяваше стремежът да остане жив.

Не беше променил мнението за себе си и за Джилиан, обаче трябваше да приеме факта, че иска да прекарва повече време с нея. Да я чува да се смее, да я гледа как забравя поне миг-два за непрекъснатото напрежение, в което живееха, да се надява, че ще се вълнува за него толкова, колкото се притесняваше и за семейството си.

Глунави мисли. Ала беше безпомощен да ги прогони от главата си.

Ще освободи брат ѝ и племенницата ѝ, чието име тя понякога мълвеше на сън и тогава ще прекара една цяла нощ с нея. Цяла нощ без страхове и съмнения. Искаше да я дари със спокойствие и радост.

Джилиан не настояваше за съчувствие и затова Трейс не ѝ го предлагаше. Но пък изпитваше такъв силен болезнен копнеж да ѝ даде повече и да вземе повече от онова, което получаваше. Да обещава и да получава обещания.

Не беше способен на всичко това. Ала тази нощ щеше да бъде само тяхна. А след това трябваше да изчезне от живота ѝ. Но за да стигне дотам, първо трябваше да внимава да не бъде убит.

Човекът на Кендеса, който вървеше след него, го изостави във фоайето. Трейс се чувстваше спокоен, че Кендеса се грижи за него. Добре беше, че и срещата му с Брайнц беше забелязана. Той тръгна към стаята си, като очакваше с нетърпение най-сетне да се отърве от сакото и връзката.

Джилиан го погледна с искрящи очи и с усмивка.

— Трейс! Колко се радвам, че се върна. Песните ти са чудесни. Прочетох ги два пъти и не мога да реша коя харесвам най-много. Трябва да ми ги изспириш, за да мога да...

— Кой ти разреши да ми ровиш из нещата?

Тя го гледаше с отворена уста. Той грабна бележника от скута ѝ. Усети колко е ядосан и не помръдна.

— Не ти ли мина през ум, че макар да работя за теб и макар да спя с теб, все пак имам право на свой личен живот?

Джилиан пребледня.

— Извинявай, нямах какво да правя и реших да ти разопаковам багажа. Видях флейтата и бележника и...

— И не си помисли, че това, което пише в бележника, може да е нещо лично... — Трейс стоеше с бележника в ръка. Никога не се бе чувствал толкова смутен. Онова, което бе написал, беше много интимно и не искаше да го споделя с никой друг.

— Извинявай — повтори тя. Понечи да му каже, че бележникът беше паднал и се беше отворил, ала се отказа, защото това всъщност нямаше значение. — Прав си. Не е моя работа да разглеждам личните ти вещи.

Извинението му я смути още повече. Той отвори едно чекмедже, хвърли бележника вътре и го затръшна.

— Следващия път, когато нямаш какво да правиш, чети книга!
Джалиан стана.

— Пак ти казвам, че много съжалявам и че това няма да се повтори.

Трейс уви флейтата в мекия плат. Тя очевидно не искаше да се карат. Но в погледа ѝ се четеше дълбока обида.

— Било, каквото било — рече той и прибра флейтата в чекмеджето с бележника. — Срещата с Брайнц мина по план. Оръжието е тук. Кендеса ще се обади вероятно утре или най-късно вдругиден.

— Добре — Джалиан склучи ръце. — Значи скоро всичко ще свърши.

— Надявам се — така искаше да я прегърне и да ѝ се извини за идиотското си държане. — Да излезем да обядваме, а? Няма кой знае какво за разглеждане, ала поне да излезеш за малко от стаята.

— Предпочитам да легна и да си почина. Чувствах се изтощена от напрежение, но сега, като се върна, съм по-спокойна.

— Ще ти донеса нещо за ядене.

— Може би плодове. Когато пътувам, обикновено нямам апетит.

— Няма да се бавя.

— Не бързай, не съм гладна.

Тя легна и се сви на топка — това я успокояваше. Затвори очи и опита да не мисли за нищо и да не дава воля на чувствата си.

Трейс не яде нищо. И не изпи уискито, което си поръча. За пръв път срещаше жена, която да го изкара такъв глупак, макар виновната да бе тя. Песните беше писал само за себе си. Те изразяваха най-дълбоките му емоции и мечти, които толкова рядко го обземаха. Не беше сигурен, че ще може да се дистанцира от нея, когато вече знаеше, че се бе докоснала до най-съкровениите му мисли.

Не трябваше да е груб с нея. Само глупавите обиждат безпомощните.

Джилиан спеше. Искаше да се събуди, за да ѝ се извини. Нали беше израснал с жени, знаеше, че те прощават бързо, като че ли неразумното поведение на мъжете бе нещо съвсем естествено.

Беше се свила на кълбо, сякаш за да се предпази от удар. Трейс я зави и понечи да спусне щорите, те изтракаха и тя промълви:

— Кейтлин...

Той седна на ръба на леглото и я погали по косата.

— Всичко ще бъде наред, Джилиан. Само още няколко дни.

Тя потрепери в съня си. Студена пот изби на челото ѝ. Сънуваше страшен сън. Пребледня и тогава Трейс я хвана за раменете и я разтнесе.

— Събуди се, Джилиан! — тя отвори широко очи. — Добре ли си?

— О, да, добре съм — тя продължаваше да трепери. — Извинявай...

— Защо? Защото сънуваш кошмар ли?

— Не, защото постъпих глупаво.

— Искаш ли вода?

— Да, сега ще стана.

— Седни. Аз ще ти донеса — той наля чаша вода. Джилиан седеше на леглото и едва се сдържаше да не се заплаче, а стомахът ѝ бе свит на топка. — Пийни малко и се успокой.

Ръцете ѝ трепереха и тя разплиска водата.

— Изви...

— Ако още веднъж се извиниш, ще те натупам! — Трейс седна до нея толкова смутен, колкото никога не се беше чувствал с никоя жена, и я прегърна. — Разкажи ми съня си. Сигурно ще ти олекне.

Джилиан искаше да склони глава на рамото му. Искаше да я прегърне силно и да ѝ прошепне някаква глупост, за да забрави за

кошмара.

— Неприятен сън като всички останали неприятни сънища. Нищо особено.

— И какви са останалите неприятни сънища? Често ли сънуваш кошмари?

— Подсъзнанието... Нали знаеш...

— И защо не си ми казала?

— Няма смисъл.

Той забеляза, че тя пребледня още повече. Наведе главата ѝ между коленете и каза:

— Дишай дълбоко. Ще ти мине след минутка. Хайде, мила, дишай дълбоко!

Джилиан усети, че ще се разплаче.

— Остави ме на мира, моля те...

Трейс прокара бавно ръка по гърба ѝ и дишането ѝ постепенно се успокои. Прегърна я и двамата легнаха един до друг.

— Не очаквам да се държиш като супер жена. Ясно ми е какво преживяваш. Дори силните хора като теб имат нужда от отдушник. Нека ти помогна.

Тя го притисна в обятията си. Сълзите ѝ се стичаха, ала вече се чувстваше по-спокойна.

— Нуждая се от теб. Опитвах се да не се страхувам и си повтарях, че всичко ще бъде наред. Но тези кошмари... Те ме объркват.

— Следващия път, когато сънуваш някакъв ужас, помни, че съм до теб и че ще ти помогна.

Той я погали по косата, докосна с устни слепоочието ѝ и Джилиан си каза, че може би на този свят стават и чудеса.

— Не искам да те загубя — тя го погледна в очакване на отговор.

— Канарските острови ме зоват, ала преди това няма да те изоставя, Джилиан.

— Ще бъде ли много нахално, ако дойда при теб за няколко дни?

В този миг чашата на нощната масичка затрака и леглото се разтресе.

— Какво е това?

— Земен трясък — Трейс я прегърна по-силно и добави: — Няма страшно. В Мароко често се случва.

— Това ли беше? — въздъхна тя, когато трусът премина. — Мога да те осведомя научно за земетресенията, но никога не съм преживявала такова бедствие.

— Доста е забавно.

— По-скоро бих го пропуснала.

— Джилиан...

— Да?

— Искам да ти кажа, че не биваше да избухвам така...

— Аз пък не помислих какво правя. А това е грешка, нали?

— Невинаги. Не биваше да реагирам така за нещо, което не си заслужава.

— Песните ти обаче заслужават — той пъхна ръка под косата ѝ и я прегърна. Толкова силно я притискаше, когато земята се разлюля. Изпитваше необходимост да я закриля. Но колко ли време му трябваше, за да го осъзнае? — Въпреки всичко не съжалявам, че ги прочетох. Прекрасни са.

— Те са само... Наистина ли мислиш така?

Колко трогателно беше, че и Трейс понякога не беше напълно уверен в себе си се нуждаеше от окуражителна дума.

— От време на време, макар и в спонтанна изява, откривам твоята дълбока чувствителност. Притежаваш дарбата да виждаш и усещаш нещата. Много харесах мъжа, писал тези песни. След като ги прочетох, го чувствам по-близък.

Той се размърда неспокойно.

— Отново ме изкарваш такъв, какъвто не съм.

— Не, само твърдя, че ти съвсем не си едностранна личност — тя го целуна нежно, докосвайки и мъжа, който Трейс бе и мъжа, който трябваше да бъде.

Джалиан погали най-съкровениите струни на душата му. Той се поотдръпна и рече:

— Трябва да те разочаровам.

— Как? Искам те такъв, какъвто си.

— Нали не трябва да ти напомням, че правиш грешка?

— Не, не правя грешка — заяви тя и прилепи устните си в неговите.

За пръв път я целуваше така — спокойно и нежно, сякаш целият живот беше пред тях. Страстта и умелите ласки, които толкова я

възбуждаха, бяха някак сдържани. Ала любовта, която Трейс излъчваше и ѝ даваше, беше точно онази любов, за която си бе мечтала, но мислеше, че никога няма да получи. А в този миг отчаяно се нуждаеше именно от такава любов. Въздишката ѝ на доволство отекна в стаята.

Съблече я бавно, без да бърза, най-сетне давайки воля на силните си, трудно удържими чувства.

За него бъдещето винаги беше много близо до настоящето. Не можеше да си позволи да мисли какво ще стане след няколко месеца, камо ли пък години. Дори сега, с тръпнещата и любвеобилна Джилиан в обятията си, той не можеше да мисли за следващите дни. Само мигът беше безкраен и техен и Трейс щеше да го запомни завинаги.

Ръцете му докосваха като ръце на музикант. Умело, ала и много чувствено. Тя вече познаваше тялото му и когато той я съблече, Джилиан знаеше как да го докосне и къде да задържи ласките си. Толкова се вълнуваше, защото забеляза как мускулите му се стягат от възбуда.

Прегръщаше я някак различно, но още по-омайващо. Докосната от дълбоки чувства, страстта възприема вълшебен облик. Трейс промълви името ѝ и от неговите устни то прозвуча като песен.

Той я обичаше. Искеше ѝ се да го извика от радост, ала тя знаеше, че първо Трейс трябва да произнесе тези думи — по негов собствен начин и в подходящия миг.

Какво търпение... Джилиан не бе предполагала, че той бе способен да прояви такова търпение към жена. Към нея. Чувстваше, че разцъфтява в ръцете му. Цялата бе негова.

Каква щедрост... Трейс не познаваше друга толкова щедра жена. Никога не бе очаквал, че ще може да се радва на такава безгранична и толкова щедро дарявана любов. Всичко, което притежаваше и което можеше да даде, бе нейно. Само нейно.

Двамата се увериха, че чудесата са наистина възможни.

Стаята тънеше в мрак и дори прокрадващата се отвън светлина не можеше да прогони сенките на нощта. За пръв път в живота си Трейс се чувстваше толкова спокоен. Бяха поспали само няколко

минути, но той бе обзет от сила и бодрост. Легна до нея. Единственото, което желаше, бе отново да се любят.

— Помниш ли онзи ден, когато се беше вбесила и заедно взехме душ?

— Не се бях вбесила, а съвсем основателно ядосала!

— За мен беше вбесена. И много ми хареса — топла и мокра, и гневна.

— Да не би да си намислил пак да ме ядосаш?

Тя започна да разтрива мускулите на врата му.

— Защо не? Може ли малко по-надолу, докторе? Да, точно там — добави Трейс, когато Джилиан плъзна ръка по гръбнака му.

— Може и да се съглася да вземем душ — тя целуна рамото му, а после проследи с устни местата, където пръстите ѝ го масажираха.

— Май няма да се наложи дълго да те убеждавам.

— Така ли? Господин О'Хърли, да не би да искате да кажете, че много лесно се съгласявам?

— А, не — усмихна се той. — Искам да кажа, че мен много ме бива.

— Що за нахалство! Може би трябва да... — Джилиан изведнъж млъкна и след малко попита: — Трейс, какъв е този татуиран бръмбар на хълбока ти?

— Скорпион!

— Моля?

— Това е скорпион.

Тя се вгледа и след кратка пауза настоя:

— Не е светло, но това е бръмбар! При това смачкан бръмбар — Джилиан целуна татуировката и добави: — Повярвай ми, аз съм учен, нали знаеш.

— Това е скорпион. Символ на бързо ужилване.

Тя притисна устни, за да не прихне.

— Ясно. Много подходящо. И все пак държа да знаеш, че на задните ти части е изрисуван смачкан бръмбар!

— Не е на фокус — промълви той, напълно отпуснат в гальовните ласки на ръцете ѝ. — Онзи, който ме татуира, беше пиян.

Джилиан седна и опря ръка на бедрото му.

— Да не би да искаш да кажеш, че си се оставил на някакъв пияница да татуира тази нежна част на тялото ти?

Трейс се обърна светкавично и тя в миг се озова под него.

— Аз също бях пиян. Как мислиш, ако бях трезвен, бих ли позволил на някой с игла да ме доближи?

— Ти си луд!

— Да. Бях на дваайсет и две. Лекувах разбитото си сърце и изкълчено рамо.

— О, разбито сърце? Хубава ли беше?

— Страхотна — отвърна той, макар вече да не си я спомняше ясно. — И тялото, и въображението й бяха повече от прекрасни.

— Наистина ли?

— Ако не е наистина, то е трябвало да бъде наистина. Във всеки случай рамото ми беше изкълчено.

— Аха. Да не те сполети пак? — закани се Джилиан и го сграбчи за рамото.

— Заплашваш ме, така ли? Добре... Защо ми се струва, че ревнуваш?

— Не разбирам за какво говориш. Никога не бих ревнувала!

— Да не би пак да се ядосваш с основание?

— Може и да се ядосвам. Лежа с теб в леглото, а ти ми разказваш за друга жена.

Трейс стана и я праметна през рамо.

— Ама какво правиш? — опита тя да се възпротиви.

— Щом съм те вбесил, веднага те вкарвам под душа.

Джилиан го ощипа и се засмя.

— Ама че си мръсник!

— Обичам, когато говориш неприлични думи.

Заливайки се от смях, той я понесе към банята.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато всичко бе уредено и наближи времето Трейс да замине в планината и да се срещне с хората на Хусад, Джилиан бе обзета от силни угризения. От една страна нямаше търпение Трейс да види Флин и да се върне, за да я успокои, че брат ѝ и племенницата ѝ са живи и здрави, и че е измислил бърз и сигурен начин да ги освободи.

Но тя знаеше, че такъв начин не може да има и искаше да го спре да не замине, да не рискува да бъде заловен или убит. Ако не се беше появила в живота му, Трейс щеше да се излежава под мексиканското слънце. Ако нещо се случеше с него, виновна щеше да е тя. Опита се да му каже всичко това, ала той я прекъсна:

— Скъпа, аз съм отговорен за всичко и никой друг. По-добре не говори за това.

Джилиан престана да говори за страховете си, защото така се затормозяваше още повече, а и с нищо не му помагаше.

Любеха се отчаяно, сякаш всеки път бе последен. Толкова искаше да го помоли да ѝ даде някои обещания, но предпочете лунната светлина и страстните му милувки. Трейс реши да не иска нищо от нея, освен щедрата ѝ любов. Тя нямаше представа на каква опасност се излагаше, посещавайки бърлогата на лъва, при това въоръжен само с една лъжа. Лъжата, разбира се, можеше да бъде смъртоносна като всяко истинско оръжие и все пак той би предпочел своя пистолет.

Като Кабо не би могъл да приближи Хусад нито с нож, нито с пистолет. Като Ил Гато... Ала Ил Гато трябваше да изчака. Отиваше при Хусад в планината и се връщаше с Флин и Кейтлин Фицпатрик. Или не се връщаше изобщо.

Заслуша се в спокойното дишане на Джилиан. Вече не сънуваше кошмари, въздъхна Трейс. Още ден-два и всичко щеше да свърши. Тя щеше да се върне в Ню Йорк, в института и отново щеше да се залови с научната си работа. Кошмарите щяха да бъдат забравени и животът ѝ щеше да тече постарому.

Погали я по косата, като внимаваше да не я събуди. Никога не я беше разпитвал за работата ѝ. Защото колкото повече знаеше за нея, толкова по-близка започваше да я чувства. Представи си я как изписва сложни формули и прави още по-сложни изчисления — с бяла престилка върху елегантен костюм, с прибрана или вдигната коса.

Джилиан вярваше, че може да промени света чрез познание и наука. Пръстите му се плъзнаха по копринените ѝ кичури. Тя отказваше да признае, че в действителност нищо не се променяше. Инак би се почувствала изведнъж ограбена — той бе изпитал това чувство. И искаше да я запомни такава, каквато беше — силна и решителна, обаче и наивна, и изпълнена с надежди.

Не знаеше как да ѝ каже колко много означава за него. И какво биха представлявали един за друг — стига той да бе по-различен. Отдръпна ръката си и я остави да спи.

Но тя бе будна. Усетила бе безпокойството му и лежеше, без да се издава, че не спи, за да не го притеснява. Когато си мислеше, че не е будна, Трейс я докосваше толкова нежно, толкова трогателно...

Ако го прегърнеше, той може би щеше да се успокои, мислеше си тя. Ала Трейс стана и вдигна телефона.

— О'Хърли, номер 8372 Б. Разговор до Ню Йорк през Париж, код 3, 12.

Не можеше да не се обади, макар да знаеше, че изпълняваш ли задача, такива разговори бяха против правилата. Но ако разговорът минеше през Париж, щеше да бъде по-сигурно. Телефонът не се подслушваше. Единственото, което Кендеса би могъл да научи, бе, че Кабо е звънял в Париж. И толкова.

Дано тя беше вкъщи.

— Мадис? — гласът ѝ го накара да се усмихне. — Нямах ли представление?

— Трейс! — тя се засмя радостно, заразително, от все сърце. — Къде си? Как си? Тъкмо се чудех дали не е време за второто ти годишно обаждане! Толкова се радвам, че те чувам! Имам да ти разказвам много неща. В Ню Йорк ли си?

— Не, не съм в Щатите. Добре съм. Как е звездата на Бродуей?

— Страхотно! Не знам какво ще правят, когато си взема една година отпуска.

— Да не сте решили да пътешествате с Валънтайн?

— Не... Трейс, ще имам бебе... — вълнението, с което му го съобщи, едва не подпали жицата. — След шест месеца и половина. Правят ми изследвания, защото май ще бъде повече от едно!

Бебе! Трейс си представи малкото кльощаво червенокосо момиченце, което винаги преливаше от енергия. Когато я видя за последен път, беше още тийнейджър. А сега очакваше дете. Все още не беше видял децата на Аби, своите племенничета.

— Добре ли си? — как искаше да е до нея и да хване ръцете ѝ, за да се увери сам, че всичко е наред.

— Никога не съм била по-добре. Трейс, толкова искам да си дойдеш, поне за малко и да се запознаеш с Рийд. Страхотен е, казвам ти, солиден и... търпелив. Не знам как ме понася. Аби ще ражда само след няколко месеца. Трябва да я видиш. Откакто се омъжи за Дилън е толкова спокойна и още по-хубава. Момченцата растат като гъби. Получи ли снимките, които Аби ти прати?

— Да — дълго беше съзерцавал личицата на синовете на сестра си, после унищожи снимките. Ако нещо се случеше с него, по никакъв начин не трябваше да оставя следи, свързани със семейството му. — Много хубави деца. Малкият е красавец.

— На теб прилича.

Развълнуван, той притвори очи за миг и си представи малкото момченце на снимката. Мади беше права. Колкото и невидими да са семейните връзки, те винаги остават силни.

— С Шантел чувате ли се?

— Следва голямата новина... — за да подсили любопитството му, Мади помълча миг-два и рече: — Голямата ни сестра ще се омъжва!

— Какво? — Трейс едва не се задави от цигарата. Рядко му се случваше да се изненадва така. — Би ли повторила?

— Казах, че Шантел, фаталната жена, суперзвездата на екрана и на сцената, срещна мъжа на своето сърце. Сватбата е след няколко седмици. Искахме да ти съобщим, ала не знаехме как да те намерим.

— Ами... — той погледна към леглото и Джилиан, — бях зает.

— Сватбата ще бъде истинско събитие. По-разкошна и от сватбите в Бъкингамския дворец!

— Бих искал да се запозная с избраника.

— Идеален е, Трейс. Мъж и половина, тъкмо за нашата Шантел, да я държи в напрежение, че нали знаеш каква е. Много е влюбена. Някакъв смахнат писател беше откачил по нея и я преследваше навсякъде. За да се спаси от досадника, тя нае Куин като бодигард и много скоро дочухме сватбения звън.

— Значи Шантел е добре?

— Повече от добре. Няма ли да можеш да дойдеш за сватбата? Откога не сме се виждали.

— И аз искам да ви видя, но нали съм блудният син...

— Не се налага да си такъв, Трейс — Мади знаеше, че не бива да го съветва, ала нещо ѝ подсказваше, че моментът беше подходящ и затова продължи: — Нещата се промениха. Всички се променихме. На мама ѝ е мъчно за теб. Пази си музикалната кутийка, която ѝ изпрати от Австрия, а татко... — тя помълча, но продължи: — А татко толкова ще се зарадва да те види! Е, няма да го каже, нали го знаеш, ама то се усеща всеки път, когато говорим за теб. Липсваш ужасно на всички ни. Ела си.

— Мама и татко още ли дават представления? — той знаеше отговора, ала искаше да смени темата.

— Да... — Мади въздъхна. И синът беше упорит като бащата. — Даваха ги по телевизията. Малко фолк песни, малко танци. Татко беше ужасно щастлив.

— Сигурно. Той... добре ли е?

— Знаеш ли колко младее! Музиката е като еликсир за възрастта, Трейс. А как танцува! По-добре от тийнейджър. Ела и се увери.

— Ще видя, зависи от много неща. Кажи на Шантел и на Аби, че съм се обаждал. И на мама.

— Добре. Трейс, обичам те. Всички те обичаме.

— Знаем. Мади?

— Да?

— Желая ти успех!

Той затвори телефона и дълго време не можа да заспи.

На сутринта облече костюма на Кабо. Джилиан го гледаше с изопнати до крайност нерви. Трейс пъкна малкия пистолет на Кабо в джоба на сакото си. Какво ли щеше да му помогне този пистолет?

Взимаше го само защото Кабо не ходеше никъде без него. И воден да беше, все тая.

Той се обърна. Мъжът, който я беше любил с такова отчаяние и жар предишната нощ, бе вече Андре Кабо. Елегантен, изискан, сдържан. Само да можеше, тя би отлагала колкото може по-дълго този миг. Но ето че той бе настъпил.

— Няма ли... някакъв друг начин? — промълви Джилиан.

— Няма — тонът му не търпеше възражения.

— А не може ли да дойда с теб?

— Знаеш, че не може.

— А как да се свържа с другия агент, ако нещата... Какво да му кажа?

— Няма да се наложи да се свързваш с него.

Тя знаеше и това.

— Значи не ми остава нищо друго, освен да седя и да чакам.

— Точно така. Чакането е най-трудната част, знам.

— Вярвам, че поне ми е разрешено да се моля.

— Няма да навреди... — Трейс не можа да се въздържа и хвана двете ѝ ръце. За пръв път от много години раздялата му причиняваше болезнена мъка. — Джилиан, ще ги спася, повярвай ми.

— Спаси и себе си — тя стисна ръцете му. — Обещай ми.

— Обещавам — той знаеше, че понякога лъжите помагат. — Знаеш ли какво, веднъж да приключа с всичко това и ще отидем някъде на почивка. Няколко седмици, месец... Избери мястото.

— Където и да е, така ли?

— Да, където искаш — Трейс се наведе и докосна челото ѝ с устни. Ако я целунеше по устата, нямаше да може да се обърне, за да тръгне. Дълго я гледа, защото искаше да запомни лицето ѝ — млечнобялата кожа с лунички, дълбоките зелени очи, томителните устни. — Докато ме няма, измисли къде да отидем — той взе куфарчето и добави: — Пазят те двама от МСС, ала не излизай. Ще се върна след ден-два.

— Ще те чакам.

Трейс тръгна към вратата. Джилиан опитваше с всички сили да се пребори със себе си и да не казва онова, което бе решила да не казва, но само след миг той щеше да излезе и тогава...

— Трейс!

Той спря и се обърна.

— Обичам те...

Очите му изведнъж станаха по-тъмни. За част от секундата тя усети, че Трейс ще пристъпи към нея. Ала изражението му тутакси се промени и стана непроницаемо. Той отвори вратата и излезе, без да каже дума.

Идеше ѝ да се хвърли на леглото и да плаче до забрава. Да изпочупи всичко, което ѝ попаднеше под ръка. Но Джилиан остана на мястото си и търпеливо зачака да се успокои.

Не че бе очаквала да ѝ отговори. А ето че вече бе изчезнал и връщане назад нямаше. Само можеше да се моли. Ала трябваше да направи и още нещо.

Вдигна телефона и пожела да я свържат с номера, с който Трейс бе разговарял снощи. След като я свързаха, тя издекламира цифрите, които той бе казал и с разтуптяно сърце зачака някой да вдигне телефона. Чу изнервен мъжки глас и попита:

— Може ли да говоря с Мади О'Хърли?

Последва мърморене, дочу се и тих женски глас.

— Знаете ли колко е часът?

— Не — Джилиан за малко да се разсмее. Съвсем беше забравила, че не е в страната. Кой знае колко беше часът в Ню Йорк!

— Два без петнайсет през нощта — простена Рийд. — С жена ми се опитваме да спим.

— Извинявайте много. Аз съм приятелка на брат ѝ. Не знам дали ще мога да се обадя пак — а Трейс сигурно щеше да я убие, ако разбере, че изобщо се бе обаждала. — Много бих искала да поговоря с нея.

Последва шепот и след малко тя чу гласа на Мади:

— Ало? Трейс добре ли е? Да не се е случило нещо?

— Не. Трейс е добре — как се надяваше да е наистина така... — Казвам се Джилиан Фицпатрик. Негова приятелка.

— Той в Ирландия ли е?

— Не — усмихна се Джилиан. — Ще бъда напълно откровена. Влюбена съм в брат ви и мисля, че за него ще бъде добре да се прибере у дома. Помогнете ми да го накарам да го направи.

Мади се засмя, прегърна полузаспалия си съпруг и си каза, че тази Джилиан беше сякаш изпратена от Бога.

— С какво мога да ви помогна?

Трейс пътуваше на изток. Беше дал указания на шофьора да кара към склада, където Брайнц бе уредил да се приберат оръжията на МСС. Да ги измъкне беше от лесно по-лесно. Колата навлезе в планината. От време на време подрусваше и както се очакваше от Кабо, Трейс мърмореше недоволно, но не разговаряше с шофьора. Зад тъмните очила очите му следяха и внимателно запомняха пътя.

Защото щеше да се върне.

Той погледна часовника си. Устройството в него щеше да уведоми Брайнц за местонахождението му. Ако късметът и техниката на МСС се справеха с изпитанието, охраната на Хусад нямаше да го забележи. Обаче ако откриеха устройството... щеше да вземе решение на място.

Колата заслиза по хълма и Трейс зърна щаба на Хусад. Не си бе представял, че бе толкова огромен и вдълбан в скалния масив. Простираше се на около петнайсетина километра и лесно можеше да бъде забелязан и от земята, и от самолет. Мястото беше изолирано и се сливаше с дивата природа. Почвата наоколо не бе подходяща за фермерство, нямаше река, нямаше и никакъв град наблизо.

Това бе място за преследвани от закона, за ренегати — и за хора без бъдеще.

Охраната не биеше на очи, но острият му поглед забеляза въоръжените патрули. Щабът беше без прозорци и без ограда. Умно, тъй като отражението на стъклото или високоволтовите кабели биха привлекли вниманието отдалеч. Шофьорът подаде сигнал, като избра кода на малката, прикрепена до таблото на колата, кутийка. След няколко секунди в скалата се отвори огромна врата. Колата влезе в каменния масив.

Трейс беше вътре. Незабелязано докосна часовника си, за да изключи устройството. Ако Брайнц не беше установил местонахождението му, беше съвсем сам.

Той слезе от колата и се огледа. Подът и стените бяха от камък. Тунелът беше безкраен, студен и мрачен. Вратата зад тях се беше затворила и зад нея останаха слънцето и горещината. Дочуваше се тих

механичен звук от климатична инсталация. След малко се разнесоха стъпки и Кендеса застана пред него.

— Както винаги — точен. Надявам се, че си пътувал добре.

Трейс кимна.

— Бизнесът има и някои неприятни страни. Пътищата не са така гладки като в Европа.

— Съжалявам. Ще пийнеш ли нещо? Имам чудесно шардоне.

— Мострите?

— Няма проблем — Кендеса махна с ръка и двама мъже изникнаха като че ли от скалата. — Ще бъдат занесени направо на генерала — той вдигна вежди, защото забеляза колебанието, изписано на лицето на Трейс. — Нямах нищо против, нали? И вярвам, не искаш разписка. Ние не си присвояваме вещите на гостите си.

И двамата знаеха, че във „вещите“ има TS-35. Нарезданията обаче бяха да започне веднага директни преговори.

— Ще пийна от шардонето, преди да се срещна с генерала.

— Чудесно! — Кендеса отново махна с ръка и сандъкът в багажника бе свален. — Нашите сурови условия може би няма да допаднат на такъв изискан човек като теб. Но, надявам се, разбираш, че в една военна организация няма място за комфорт.

— Разбирам. И въпреки това аз лично предпочитам комфорта.

Влязоха в малка стая, облицована в светло дърво. На пода имаше килим, а малкото мебели бяха подбрани с вкус.

— Рядко се случва да се забавляваме — Кендеса отвори бутилката. — Ала когато генералът стане по-популярен, тогава всичко ще бъде друго. Признавам, че изпитвам слабост към красивите неща и удоволствието, което ни доставят.

Трейс вдигна чашата и каза:

— За печалбата! Защото парите носят най-голямо удоволствие.

— Кабо, ти си много интересен човек — рече Кендеса и отпи от виното. През последните няколко дни той бе наел най-добрите агенти, за да проучат точно що за птица бе този Кабо. Остана доволен от сведенията, които получи. В период на преход такъв човек, при това с такива връзки, би бил от голяма полза.

— Стигнал си доста високо ниво на влияние, богат си и въпреки това искаш още.

— И ще имам още.

— Надявам се. Разбираш, че преди да се заловим за тази сделка, аз използвах някои източници, за да се сдобия със сведения за теб.

Трейс отпи глътка.

— Стандартна процедура.

— Така е. Учуден съм, че си стигнал до това ниво на влияние, без да си известен.

— Предпочитам неизвестността пред славата.

— Мъдро. Спокойно набираната сила е много мощна. Проявяваш интерес към „Хоризонт“, нали?

— Да.

— Да го обсъдим тогава. Теб те интересува печалбата от „Хоризонт“, а мен — сферата на влияние.

— А генералът?

Кендеса отново вдигна чаша. Почти бе готов да свали картите.

— Той се интересува от революцията.

— Вероятно ще можем някак да съчетаем и трите.

— Вероятно да.

На вратата се почука.

— Влез.

— Генералът е готов.

Кендеса остави чашата и стана.

— Ще те заведе. Генералът не говори френски, но напредва с английския. Ще трябва да говорите на английски.

— Добре.

Трейс последва Кендеса, готов за следващата стъпка.

Бяха изминали само няколко часа, но Джилиан имаше чувството, че са минали дни. Опита да се зачете в книгите на Трейс, ала нищо не излезе. Мислеше и се тревожеше за него.

Разходи се из стаята. Замисли се за разговора с Мади. Беше й обещала да го заведе в Щатите, за да е най-сетне при семейството си.

А после?

После Канарските острови. За малко да се засмее на глас. Как ли щеше да реагира, когато му кажеше, че ако смята да се крие от света през следващите петдесет години, тя щеше да се крие до него!

Нямаше никакво намерение да го загуби. Никой не можеше да ѝ го отнеме. Нито Хусад, нито МСС, нито собствената му упоритост. Щом искаше да прекара живота си в хамак, то хамакът щеше да бъде за двама.

През изминалите няколко седмици Джилиан научи доста за себе си. Правеше това, което трябваше да направи. Понасяше всичко, което трябваше да понесе. Беше готова и на промени, стига да запази щастието, което толкова дълго ѝ беше убягвало.

Ами ако Трейс не се върнеше? Как щеше да живее тогава? Знаеше, че се случва да загубиш любим човек, но животът ти след това, макар и да продължава, вече не същият. Не можеше да си представи, че ще загуби Трейс. Той събуди в нея неподозирани чувства, а тя откликна така, че на свой ред разкри неговите чувства по небивал начин. Обеща си, че няма да позволи да го загуби.

Седна и се загледа в часовника.

Поръча си ядене само за да прави нещо. Ала веднага си даде сметка, че не би могла да преглътне и хапка. Тъкмо реши да откаже поръчката, когато на вратата се почука.

Предпазливо погледна през шпионката и видя униформения келнер. Отвори вратата и погледна с безразличие към количката с ястия.

— Оставете ги ето там — каза Джилиан и посочи масата с ръка, защото не беше сигурна дали келнерът знае английски. Наведе се да подпише чека и усети боцване в ръката.

Веднага се дръпна, но упойващото вещество действаше бързо. Не можа дори да вземе ножа на масата. Всичко наоколо потъна в мрак.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Генерал Хусад също обичаше красивите неща. Обичаше да ги гледа, докосва и носи. Въпреки това спартанската обстановка в щаба му допаднаше. Тя бе наложителна за една военна организация. Животът на война не бива да е живот с удобства, иначе няма дисциплина. Той вярваше в това дори когато се обличаше в коприна и се възхищаваше на изумрудите на жена си.

Генералът беше дребен и слаб, в разцвета на силите си, говореше сдържано и очите му блестяха според някои от гениалност, а според други — от лудост. Сам си беше дал звание генерал и макар да се беше бил в не една война, повечето от медалите на гърдите му бяха собственоръчно окачени. В зависимост от настроението си той се отнасяше към подчинените си като благосклонен баща или пък като жесток диктатор. Не го обичаха, но се бояха толкова много от него, че безпрекословно изпълняваха заповедите му.

Хусад посрещна Кабо в златисто наметало, под което се виждаше окичената с медали куртка и двата пистолета на кръста. Имаше лице на ястреб, а косата му лъщеше, пригладена назад. Говореше като евангелист.

Неговият кабинет беше доста по-разточително обзаведен в сравнение с кабинета на Кендеса. Бюрото от полиран дъб беше сред стаята и заемаше доста място. Около него бяха подредени фотьойли с пухкави възглавници. До стените имаше лавици с книги и шкафове със стъклени витрини. Трейс ги разгледа със сдържан интерес.

Никакви прозорци. И само една врата. Всякакво бягство беше изключено.

На стената над огромния аквариум с шарени тропически рибки бяха кръстосани две големи саби.

— Добре дошли, мосю Кабо — генералът протегна ръка и се усмихна дружелюбно като продавач на коли.

— Благодаря, генерале — Трейс пое ръката му и погледна лицето на мъжа, когото бе решил да убие. Черни очи със странни пламъчета.

Чиста лудост. Всеки би й я почувствал при такава близост.

— Уморително ли беше пътуването дотук?

— Не, съвсем не.

— Седнете, моля.

Трейс седна, а генералът остана прав с кръстосани на гърба ръце. Кендеса стоеше до вратата и мълчеше. Хусад закрочи из стаята с лъснатите си ботуши, а дебелият килим поглъщаше шума от стъпките му.

— Революцията се нуждае както от съюзници, така и от оръжие — започна той. — Ние водим свещена война за хората, в която трябва да унищожим недостойните и неверниците. Неведнъж сме побеждавали противниците си в Европа и в Близкия Изток — погледна Трейс с високо вирната глава и с блеснали очи. — Обаче това не е достатъчно. Ние изпълняваме дълга си, свещения си дълг, за да свалим потисническите правителства в света. Много ще бъдат жертвите, които ще загинат за справедливата кауза. Ала ни чака успех.

Трейс седеше спокойно. Както му бяха казали, Хусад беше внушителна личност и говореше убедително. Макар да не казваше нищо съществено. Щом приключи, той погледна Кендеса. За одобрение ли? Или за ориентир?

— Генерале, ако ми позволите, искам да подчертая, че вашата мисия ме интересува дотолкова, доколкото засяга мен и моите хора. Аз не съм патриот, нито войник, аз съм бизнесмен. Искате оръжие — доставям ви го според уговорената цена.

— Да, но тя е висока.

— Цената включва рисковия фактор на осигуряване, съхраняване и доставка на стоката. Същата цена би привлякла други клиенти.

Хусад се наведе и взе TS-35. Трейс бе обзет от напрежение. Кендеса направи крачка зад гърба му и каза:

— Намирам го за особено сполучливо.

TS-35 беше леко и удобно за носене оръжие. Хусад се прицели в челото на Трейс.

Ако беше заредено, а Трейс беше сигурен, че беше и лудият гръмнеше, щеше да го убие на място, после щеше да пръсне главата и на Кендеса, и на всеки, който му се изпречи на пътя.

— Американците само говорят за мир, а непрекъснато се усъвършенстват в производството на оръжие — забеляза генералът със

замечтан тон. — Смятат ни за луди, защото говорим за война. Това оръжие е направено именно за водене на война. А войната е свещена и справедлива!

Трейс усети, че по гърба му пълзи студена пот. Колко жалко, колко глупаво, ако умреше тук!

— Генерал Хусад, позволете ми да отбележа, че докато не платите за оръжието, то не е ваше.

Пръстът на генерала се спря на спусъка, задържа се там и той свали пушката с усмивка.

— Разбира се. Ние сме честни воини. Вземаме доставката ви, мосю Кабо, ала ви молим в името на приятелството да намалите цената с половин милион франка.

Ръцете на Трейс бяха влажни, когато запали цигара. Искаше му се веднага да се съгласи и всичко най-сетне да свърши. Но Кабо не би постъпил така. И никой не очакваше от него бързо съгласие.

— В името на експедитивността, генерале, ще намалим цената с четвърт милион. Плащане при доставяне.

Хусад погали пушката, която бе оставил на бюрото си, сякаш беше кученце или малко дете. Отново погледна Кендеса.

— Ще ви върнат в Сефру. След два дни искаме доставката лично от вас.

— С удоволствие! — Трейс стана.

— Разбрах, че нашият гост ви интересува — Хусад се усмихна и очите и зъбите му заблестяха. — Някакъв личен интерес?

— Генерале, за мен бизнесът е винаги личен.

— Кендеса ще ви уреди среща с доктора.

Кендеса отвори вратата и Трейс забеляза погледа, който хвърли към Хусад и оръжието, преди да излязат в коридора.

— Генералът се забавлява по странен начин — каза Трейс.

— Да не се уплаши?

— Ти не знаеш, но аз знам каква е силата на това оръжие. Вие можете да умирате за каузата си, ала аз нямам подобни намерения. Съдружниците ми едва ли биха желали да осъществяват сделки с нестабилни личности.

— Генералът е малко изнервен.

Трейс загаси цигарата си на каменния под и реши да рискува.

— Кендеса, мога ли да знам с кого всъщност правя бизнес?

Кендеса мълчеше. Както обикновено, той бе с елегантен костюм и риза и не носеше никакви бижута.

— Както често се случва, човекът с най-голямо звание е само проформа. Психическото състояние на генерала напоследък се влоши. И стана така, че аз поех повечето отговорности. Това ще промени ли мнението ти?

Значи не генералът, а Кендеса решаваше всичко. Той бе наредил да убият Чарли и да отвлекат Фицпатрик. Значи трябваше да се справи с него, а не с онзи луд.

— Съвсем не.

— Чудесно! — Кендеса се канеше скоро да поеме цялата власт. А какво по-хубаво от това да има зад гърба си Кабо и неговата организация с цялото им богатство?

Спряха пред една врата. Кендеса извади ключа от джоба си и даде знак на охраната да се отдалечи. Двамата влязоха.

Трейс не можеше да си представи, че на света може да съществува по-добре оборудвана лаборатория. Светлината беше ярка, всичко блестеше. Две камери следяха всяка стъпка. Веднага видя брата на Джилиан. Само че мъжът от снимката беше отслабнал и с тъмни сенки под очите. Беше гладко избръснат, ала косата му, по-тъмна от косата на Джилиан, беше разрошена. Бялата престилка висеше на отпуснатите му рамене.

Флин стана. Омразата в очите му успокои Трейс — значи не се беше предал. А щом имаше достатъчно сила да мрази, значи имаше и достатъчно сила да избяга оттук.

— Как върви работата, доктор Фицпатрик?

— Не съм виждал дъщеря си от два дни.

— Нали се разбрахме по този въпрос.

Флин стисна ръцете си в юмрук. Какво можеше да направи, след като го принуждаваха да прави изследванията си под заплахата, че ще затворят Кейтлин в тъмна стая!

— Нали съм тук, нали работя! Обещахте ми, че сътруднича ли ви, ще ми позволявате да я виждам всеки ден и няма да ѝ направите нищо лошо!

— Генералът смята, че работите бавно. Забележим ли някакъв напредък, ще доведем дъщеря ви. А сега, запознайте се с мосю Кабо. Той се интересува от вашата работа.

Флин изгледа гневно Трейс.

— Вървете по дяволите!

Трейс искаше да го прегърне, но само кимна.

— Доктор Фицпатрик, вашите изследвания ще ви осигурят място в историята — Трейс се огледа, уж заинтригуван от лабораторията, а всъщност търсеше друг изход. — Моята организация смята, че печалбата от вашия серум ще бъде огромна.

— Не знам за какво ще ви послужат парите, след като един луд унищожи света.

Трейс се усмихна и добави с все така любезен тон:

— Серумът ви ще осигури власт и печалба за онези, които ги заслужават. Напредва ли? — обърна се той към Кендеса.

— Бавно. Липсващата брънка във веригата е сестра му. В нея има някои бележки, които ще помогнат за по-бързото приключване на проекта. Ще ви осигурим присъствието ѝ, докторе.

Трейс усети как дъхът му секва. Флин пристъпи към Кендеса и разтревожено попита:

— Джилиан! Къде е тя?

Кендеса веднага извади пистолета си.

— Спокойно, докторе. В безопасност е — той се обърна към Трейс и попита с усмивка: — Ти знаеше ли, че твоята компаньонка е сестрата на добрия доктор?

— Моля? — вариантите на реакция бяха два. Ала ако действаше по инстинкт и избереше нападението, Флин Фицпатрик щеше да бъде мъртъв. — Май грешиш.

— Жената, с която пристигна в Казабланка, е доктор Джилиан Фицпатрик.

— Жената, с която дойдох, е една американска проститутка, която намерих в Париж. Привлекателна, забавна и глупава.

— Много по-умна, отколкото си представяш, мосю Кабо. Тя те е надхитрила.

Трейс си отдъхна и за пръв път благослови МСС за безгрешното прикритие, което му бяха осигурили.

— Грешиш — тихо рече той с нескрит гняв.

— За съжаление ти грешиш. Жената те е намерила и те е използвала, за да я доведеш близо до брат ѝ. Добре е изиграла ролята си.

— Много добре. Ако си прав.

— Напълно прав. Преди известно време е била в Мексико, където е намерила един агент на МСС и е прибягнала до помощта му. Вероятно той я е посъветвал как да действа. Известно ли ти е името Ил Гато?

Трейс взе цигара, като нарочно се постара Кендеса да забележи, че ръката му леко трепери.

— Чувал съм го.

— Неговата цел е генерала. Той използва теб и жената, за да постигне тази цел.

— Кой е той?

— За съжаление още нямам информация. Генералът прибърза и екзекутира трима души, които биха могли да го идентифицират. Но жената знае кой е той и ще ни каже.

— Тя къде е? Никак не ми е приятно да бъда пионка на жена.

— Скоро ще бъде тук. А може и вече да е тук. Ще я видиш, когато се върнеш. Ще вземем бележките ѝ, ще установим самоличността на Ил Гато с нейна помощ и като жест на добра воля след това тя ще бъде твоя.

— Мръсник! — Флин вдигна юмрук, а Трейс хвана ръката му и я изви. — Сестрата ти, пачаврата, ми е длъжница. И тя, и ти ще ми платите прескъпо!

Трейс го пусна и се запъти към вратата.

— Това ми е достатъчно.

— Нека видя Кейтлин. Нека видя дъщеря си, мръсник такъв! — извика Флин.

— Може би утре, докторе — спокойно рече Кендеса. — Ще се съберете цялото семейство, а?

Двамата с Трейс излязоха от лабораторията. Кендеса заключи. Беше му приятно да гледа смутения, инак толкова невъзмутим, Андре Кабо.

— Не се ядосвай, приятелю. Жената е била напътствана от Ил Гато и действията ѝ са били изпипани.

Трейс се обърна рязко, сграбчи Кендеса за яката и го залепи за стената. Охраната се хвана за оръжието, ала той вече бе успял незабелязано да вземе ключа от лабораторията.

— Не обичам да ме правят на глупак. Няма да пипате жената, ще я оставите само на мен.

Трейс пусна Кендеса и той махна на охраната да се отдалечи.

— Нали ти казах, твоя е.

— Добре — на лицето му трепна мускулче. — Много добре. Когато се върна след три дни да бъде на мое разположение! Информацията е за вас, а после давате жената на мен. Между нас цената на доставката може да бъде намалена с още четвърт милион.

— Гордостта ти е много скъпа — учуди се Кендеса.

— Тя ще съжалява, че вие не сте я убили — Трейс оправи сакото си и си даде вид, че се е взел в ръце. — А детето нали е живо?

— На втория етаж е. Даваме й слаби хапчета за успокояване и е кротка. Тези ирландци са доста темпераментни.

— Такива са — Трейс зърна, че колата и шофьорът вече го чакаха пред вратата. — Ще проверя дали документите са готови, за да свършим по-бързо бизнеса.

— Кабо, Ил Гато притеснява ли те? — попита Кендеса и се облегна на вратата на колата.

Трейс го погледна право в очите.

— Не смятам, че представлявам голям интерес за него. Виж, вие... Трябва да пазя гърба си, приятелю. Котките нападат неочаквано.

Седна в колата и за пръв път от години започна да се моли.

Щеше да загуби ценно време, пътувайки до Сефру, за да се свърже с Брайнц и да вземе оръжието. Но какво ли изобщо можеше да направи сам, с това пистолетче калибър 45?

Безпомощността го измъчваше. Погледна часовника си. Включи устройството в часовника, ала този път повече го интересуваеше времето. Можеше да се върне въоръжен привечер.

Джилиан беше силна. И по-смела, отколкото очакваше от нея. Щеше да се справи. А той щеше да я спаси, каквито и жертви да изискваше това.

Студената пот обаче му напомни, че излагаше на риск не само своя живот.

Една от гумите на колата гръмна и Трейс залитна към предната седалка. Изруга и инстинктивно посегна към пистолета. Излезе от колата. Шофьорът се наведе към гумата и изведнъж рухна на земята.

Трейс извади пистолета и светкавично се огледа за нападателите. Зад близката скала се показва Брайнц.

— Приятелю, разсейваш се. Ако исках да те убия, щях да го сторя досега.

Трейс прибра пистолета.

— Хванали са Джилиан.

— Знам. Един от бодигардовете й успя някак да се свърже с мен. Имаш дванайсет часа да измъкнеш семейство Фицпатрик. Ако не успееш, щабът на „Чук“ ще хвъркне във въздуха.

— Дай ми оръжието си.

— Една пушка? Много скромно.

— Нямам време, какво са дванайсет часа!

Брайнц се издокара със сърмената наметка за глава, която взе от проснатия до колата шофьор и рече:

— Идеална маскировка.

Трейс пое дълбоко въздух и опита да се съсредоточи.

— Ти ще караш. Ще вземем оръжието на охраната на вратата. Вътре разположението не е сложно. Първо намираме Фицпатрик, после търся Джилиан и детето.

— Добре — Брайнц се закатери по скалите и Трейс го последва. Стигнаха до сандъка с оръжие, който бе купил от Бакир. Брайнц се усмихна. — С теб сме работили и преди. Това тук е моя страна. И скромно заявявам, че връзките ми са повече от перфектни.

Трейс захвърли елегантното сако на Кабо на земята. Преметна кобура през рамо и посегна за следващото оръжие.

— Знам, че те бива.

— Сега ме бива още повече, приятелю.

Трейс закопча токата на специалния колан за амуниции.

— Ще трябва да изчакаме да се стъмни.

Брайнц седна с кръстосани крака.

— Скоро ще падне мрак.

— Нямах нареждания да дойдеш с мен, нали?

— Не — Брайнц притвори очи и каза замислено: — Чарлс Фористър беше добър човек.

— Благодаря ти.

Трейс седна до Брайнц. Как искаше и той да е като него спокоен и мъдър...

Джалиан се събуди бавно, главата ѝ туптеше, виеше ѝ се свят. На два пъти идва в съзнание, после отново потъна в мрак. Чу тих сърцераздирателен плач — тя ли плачеше или някой друг?

Усети топлина. Нещо топло я погали по ръката. Инстинктивно протегна ръка.

— Лельо Джилиан, събуди се, моля ти се. Толкова ме е страх, лельо.

Това беше истински кошмар. Тя се бореше да излезе от състоянието на унес, а плачът и думите на Кейтлин ставаха все по-ясни. Отвори очи и видя племенницата си.

— Мислех, че си умряла... — очите на момиченцето бяха подути и зачервени от плач. — Хвърлиха те на леглото и ти изобщо не мърдаше.

— Мъничката ми! — Джилиан се надигна и за малко да загуби отново свят. Инжекцията беше много силна и главата ѝ се въртеше. Протегна ръка и докосна лицето на Кейтлин. — О, мъничката ми! Това си наистина ти! Хайде, поплачи си. Кой знае колко те е било страх. Ето, вече съм при теб.

— Ще ни заведеш ли къщи?

Къде беше къщи? И къде бяха те? Джилиан си спомни келнера и убождането на иглата. Затвори очи, ядосана на собствената си глупост. Божичко, та те сигурна бяха хванали и Трейс!

— Може ли да си отидем къщи? Искам къщи.

— Ще си отидем. Избърши си очите и хайде да си поговорим, а? Кейтлин подсмръкна, кимна и се сгуши в нея.

— Нали няма да си отидеш?

— Не. Няма да те оставя. Къде е татко ти?

— Държат го долу, в лабораторията.

— Добре ли е? Каж ми.

— Последния път, когато ме заведоха при него, не изглеждаше много добре. Веднъж дори се разплака.

— Няма страшно. Има... — Джилиан замълча. Трябваше да е предпазлива като Трейс, който винаги оглеждаше стаите за микрофони. Не биваше да споменава името му. — Има сигурно някакъв изход. Но трябва да сме търпеливи. Добре, че сме вече заедно

— тя сложи пръст на устните си, за да накара племенницата си да мълчи и внимателно огледа стаята.

Само късметът ѝ помогна да го намери. Щом видя микрофона, реши тукакси да го направи на парчета. Ала помисли и отново седна на леглото до Кейтлин.

— В Мексико се запознах с един човек — Ил Гато — който и да подслушваше, това вече бе известно. — Обеща да ни помогне. Знаеш ли какво означава това име? Котка!

— На котка ли приличаше?

— Не — Джилиан се усмихна. — Но мисли като котка. Ако до утре не му се обадя, той ще ни намери тук.

— И ще ни заведе ли вкъщи?

— Да, миличко. Знаеш ли къде сме?

— В една голяма пещера с много тунели.

— Пещера, значи — Джилиан повдигна внимателно клепачите на Кейтлин. Бяха ѝ давали опиати. Гневът я сграбчи за гърлото. — А навън излизаш ли?

— Не. Тук няма прозорци.

Детето се сви на леглото, тъй като вратата изскърца и се отвори. Влезе мъж с пушка през рамо и с поднос с храна. Остави подноса на леглото и излезе.

— Веднъж го ухапах.

— Браво на теб!

— И той ме удари.

— Повече няма да те удря.

На подноса имаше чинии с ориз и месо и две чаши с мляко.

— Добре ли се храниш?

— Не е вкусно, ама нали огладнявам. А като се наям, не знам защо веднага заспивам.

— Трябва да ядеш, миличкото ми. За да имаш сили — Джилиан сложи отново пръст на устните си и изсипа храната под леглото. После изля млякото върху мръсните чаршафи в ъгъла на стаята. Кейтлин мълчеше и я следеше с очи. — Хайде, хапни още малко.

Кейтлин притисна уста с ръка, защото всеки миг щеше да прихне.

— Браво на теб! Изпий си и млякото... — Джилиан също се усмихна и седна на леглото.

— Не обичам мляко.

— Да, но млякото прави костите силни и здрави — лелята гушна племенницата и пошепна в ухото ѝ: — Слагат приспивателно в храната. Ще се преструваш, че спиш, за да не разберат, че не ядем храната. Ако пак влезе някой, лежи и се прави на заспала, за да не разберат, че ги мамим.

Кейтлин кимна.

— Лельо, стой при мен.

— Разбира се, че ще стоя при теб.

Тя прегърна детето. Гледаше в тавана и обмисляше как биха могли да се измъкнат от пещерата.

Залезът озари в червено хребета на планината, а пясъкът заблестя в златисто. След като залепи гумата, Брайнц облече дрехите на шофьора. Трейс натовари оръжието в колата.

Работеха и мълчаха. Бяха си казали вече всичко.

Скоро слънцето се скри, Трейс легна отзад в колата, а Брайнц седна на шофьорското място. За последен път двамата се отправиха на изток.

Когато приближиха, Брайнц започна тихичко да си подсвирква. Беше забелязал дежурните по скалите над сградата. По указания на Трейс той подаде кодовия сигнал и вратата се отвори.

Колата влезе в двора. Брайнц бе навел глава, за да не се вижда лицето му. Един от пазачите приближи и каза:

— Бързо действаш.

В този миг Брайнц го удари с лакът под брадата. Трейс беше вече слязъл и вървеше в посока към лабораторията. Още двама пазачи бяха разоръжени в пълна тишина. В лабораторията трябваше да бъдат още по-бързи. Камерите щяха веднага да ги издадат. Трейс сочеше пътя и Брайнц го следваше с криволичеща походка.

— Работиш все така безшумно — забеляза Брайнц, когато Трейс отключи лабораторията.

— А ти си станал още по-бърз — поемайки дълбоко въздух, Трейс отвори вратата. — Продължавайте да работите — тихо каза той на Флин. — Гледайте да сте с гръб към камерите.

Флин обаче остави епруветката и го погледна учудено.

— Вие? — погледът му беше на напълно отчаян човек.

— Ако искате да спасим дъщеря ви, продължавайте да работите! Не трябва да ни забележат, не разбирате ли!

— Хайде, продължавайте да си работите — подкани го Брайнц, докато се оглеждаше.

— Взимайте епруветката, ви казвам. Аз съм от МСС.

Флин стисна гневно епруветката.

— Вие сте един мръсник!

— Може и да съм, но съм тук, за да спася вас, детето ви и шантавата ви сестра. Продължавайте да работите. Искате ли да ви покажа значката си? — Трейс погледна към едната камера. — Хайде, продължавайте с изследванията! Дръжте се спокойно и естествено.

Флин сякаш малко се успокои.

— Мислех, че сте французин.

— Само че и аз съм ирландец, Фицпатрик! — Трейс се усмихна. — Пригответе се да се измъкнем оттук и да вдигнем във въздуха това гадно място.

Може би и от отчаяние, ала Флин най-сетне се предаде.

— Щом излезем, първата бутилка е от мен.

— Дадено. Отидете в ъгъла, за да сте по-далеч от обсега на камерата. Разгръщайте книгата.

Флин изпълни всичко, както му беше наредено.

— Как ни намерихте? — попита той с гръб към камерите.

— Сестра ви ми помогна. Ако сте наполовина толкова смел, колкото е тя, ще успеем. Вземете молива, все едно се каните да записвате нещо. Ще стрелям в камерата. В същия миг — хуквате навън. Брайнц ще дойде с вас. Аз отивам да търся Джилиан и дъщеря ви. Готови!

Трейс разби камерата с един изстрел. Двамата с Брайнц бяха на прага, когато Трейс каза:

— Идвам след двацет минути.

— Не тръгвам без Кейтлин — заяви Флин.

— Ще я доведе. Изчезвайте! Хванат ли ви, никой от нас няма да може да се спаси.

— Няма да оставя детето си тук — упорстваше Флин.

Времето течеше.

— Можете ли да си служите с такова нещо? — Трейс пъкна една пушка в ръцете на Флин.

— С удоволствие! — усмихна се той.

— Помоли се на Боговете, дете помагат най-много — обърна се Трейс към Брайнц.

— Вече съм се помолил.

Джилиан чу, че вратата се отваря, но и тя като Кейтлин не помръдна. Детето беше заспало от изтощение. През последния час на размисъл тя изпадна в отчаяние, защото беше сигурна, че са разкрили плана, хванали са Трейс и са го убили.

Нямаше сили да страда. Първо трябваше да отмъсти и да спаси близките си.

С притворени очи забеляза, че някой се навежда над нея. Затаи дъх и замахна с все сили. Ръбът на чинията, която стискаше в ръка, го удари по носа. Чу се изпукването на костта, шурна кръв. Джилиан повтори удара, този път с другата чиния. Той се олюля, но успя да я сграбчи за ръката. Тя си спомни съвета на съседката си в Ню Йорк.

Цели се в очите!

Този път непознатият извика. Пушката, която се беше смъкнала от рамото му, блъсна Джилиан, докато той се опитваше да я намести. Тя обаче не се предаваше.

Кейтлин проплака. Плачът ѝ въоръжи Джилиан с нови сили. Тя сграбчи пушката. Той обаче не я пускаше. И Джилиан гръмна оглушително.

Мъжът, когото виждаше за пръв път, падна в краката ѝ.

— Лельо Джилиан, уби ли го?

— Не знам — тя се олюля и извика: — Бързо да бягаме!

Чуха се изстрели. Все по-близо и по-близо. Джилиан застана пред Кейтлин и стисна пушката с влажни от ужас ръце.

Трейс не предполагаше, че ще намерят толкова бързо първия пазач. Веднага пуснаха алармените сирени. Ала те вече бяха успели да стигнат до втория етаж.

— Ще ги задържа — каза Брайнц и се скри зад една колона. — Намерете жената и детето.

Трейс хвърли три гранати от площадката на стълбите.

— Пази се — нареди той на Флин и хукна напред. Отвори петшест врати и чак тогава видя отворената врата. С опрян в стената гръб, сграбчи пушката с две ръце, пое си дъх и се втурна в стаята. Джилиан стреля и куршумът се плъзна по лявото му рамо. Трейс бе толкова шокиран, че дори не усети болка.

— Боже мой, Джилиан!

— Трейс! О, Трейс, толкова се страхувах да не са те убили!

— Почти — промърмори той и притисна рамото си с ръка. Пръстите му веднага се обагриха с кръв.

— Флин! — Джилиан се разплака и прегърна брат си.

— Тати! — Кейтлин се затича и се сгуши в обятията на баща си.

— Семейните сцени — по-късно! Тръгвайте след мен! Брайнци! — Трейс хвърли още няколко гранати към първия етаж. — Измъкни ги, аз ще се погрижа за останалото! Петнайсет минути! — добави той със стиснати зъби. — Взривяваш след петнайсет минути.

— Бих искал отново да те видя.

— Ще ме видиш — Трейс избърса потта под очите си. И се спусна към стълбите, без да спира да стреля.

— Стой! Къде отиваш?! — панически закрепця тя, но след миг разбра, че и той трябваше да срещне съдбата очи в очи.

— Флин, извинявай, ала трябва да бъда с него. Бягайте! — извика Джилиан, целуна брат си и хукна след Трейс.

От експлозиите стълбите бяха целите в дим и пушек. Трейс чу стъпки и се обърна.

— За Бога...!

— Ако се разделим, ще ги улесним. Нали и без това се бяхме разбрали, че ще бъда с теб?

Беше твърде късно да я върне обратно. Секунда да имаше на разположение, щеше да закрепци от яд. Но времето беше скъпо. Тичешком, той я сграбчи за лакътя и двамата се втурнаха напред.

Трейс беше доволен, защото бяха успели да създадат голяма паника. Генералът беше излязъл от кабинета и стреляше с TS-35. Така само създаваше още по-голяма суматоха и дори стреляше по собствените си хора, крещейки заповеди за атака срещу нападателите. Трейс се прицели в генерала. Ала генералът падна още преди да натисне спусъка.

Към тялото му се приближи Кендеса.

— Глупак, времето ти отдавна мина — процеди той и взе американското оръжие от ръцете на генерала. После се обърна към тичащите войници и закрещя: — Към изхода, идиоти с идиоти! Преградете изхода!

Твърде късно, помисли си Трейс и застана пред Кендеса.

— Кендеса, ти загуби играта. Глупавият съм не аз, уж измаменият от жена, а ти, тъй като те надхитрих.

— Кабо!

— Понякога и Кабо.

Кендеса ококори очи.

— Най-сетне Ил Гато!

— Наистина най-сетне.

Трейс сигурно щеше да го убие, беше подготвен за това. Но в този миг генералът се надигна с пистолет в ръка.

— Предател — успя да промълви той и стреля. Кендеса залитна, ала не падна. Трейс вдигна пушката си.

Но този път като че ли съдбата се намеси.

Земята се разтресе. В първия миг Трейс си помисли, че Брайнц е подранил с взрива. Хвана Джилиан за ръката и се затича. Последва втори трус.

— Земетресение — задъхано рече Трейс. — Щабът ще се превърне в развалини.

— Те са вече навън, нали?

— Да, имаха достатъчно време — какво друго можеше да й каже?

Хукнаха по коридора, ала след миг стените рухнаха. Дочуха се викове и вопли. Трейс я поведе по съседния коридор.

— Трябва да намерим начин да излезем оттук.

Осланяйки се на инстинкта си, той успя да налучка пътя до кабинета на генерала.

— В кабинета му сигурно има спасителен изход.

Двамата влязоха вътре.

— Джилиан, търси някакъв бутон или механизъм — извика Трейс, докато претърсваше библиотеката.

Отвсякъде долиташе грохот на падащи камъни. Нещо гореше и пушекът се приближаваше. Трейс сваляше книгите с две ръце. Най-после го намери! Натисна бутона и стената се плъзна встрани.

Коридорът зад нея беше тесен и се тресеше от трусовете. Нямаше никаква охрана. Само след няколко секунди двамата се озоваха навън.

Наоколо тичаха мъже и крещяха. Щабът се рушеше пред очите им. Огромните скални отломъци падаха с тътен. Последва първият взрив. Трейс и Джилиан продължаваха да тичат. Никой не ги преследваше.

На нея ѝ се стори, че са тичали няколко километра. Неочаквано зад една скала изникна Брайнц.

— Значи пак се видяхме!

— Така излиза — отвърна Трейс и с Джилиан се заизкачваха по скалите.

— Боговете все пак ми помогнаха, нали? — с обичайното си спокойствие Брайнц подаде на Трейс нощния телескоп. Той се загледа към мястото, където беше щабът.

— Не е останало почти нищо.

— А какво стана с Кендеса?

— Генералът му видя сметката. Край на „Чук“. Май ще получиш заслужено повишение.

— Ти също.

— Аз повече не играя.

Приближи се Флин с Кейтлин на ръце и Джилиан до него.

— Задължен съм ви за цял живот — подзе той.

— Работа.

— И все пак, задължен съм ви, докато съм жив. Как се казвате?

Трейс взе бутилката, която му подаде Брайнц. Отпи доста солидна глътка и алкохолът вля сила в кръвта му.

— О'Хърли.

— Благодаря ви за дъщеря ми, О'Хърли.

Кейтлин пошушна нещо на баща си. Баща ѝ отвърна нещо също шепнешком и тя промълви:

— Тати каза, че ти си ни спасил.

— Нещо такова — момиченцето беше слабичко и с огромни очи на бледото лице.

Трейс не можа да се въздържи и дръпна едно от оплетените кичурчета на рижата ѝ коса.

— Може ли да те прегърна?

Той вдигна рамене.

— Разбира се.

Тя се сгуши и се засмя.

— Миришеш ми. Сигурно и аз ти мириша.

— Малко.

Кейтлин го целуна по бузата и Трейс погледна Джилиан.

Тя усети, че всеки миг ще се разплаче и затова се обърна и тръгна към храстите. Чу стъпките му след себе си.

— Знам, че искаш да знаеш как се озовах тук и всичко останало, но сега не ми се говори за това.

— Добре — той понечи да я погали, ала се отказа. — Трябва да тръгваме. Чака ни самолет, който ще ни закара до Мадрид. МСС ще се погрижи за вас.

— Мислех, че са те убили! — Джилиан го погледна, а в очите ѝ имаше повече гняв, отколкото мъка. — Мислех, че си мъртъв, а ти ми говориш за самолети и МСС!

Трейс обърса стичащата се от рамото си кръв.

— Само ти успя да ме раниш.

— О, Боже! Забравих! Можех да те убия!

— Не и с тази „точна“ стрелба.

— Не бъди сигурен... — тя обърса устни с опакоето на дланта си и прошепна: — Убих човек. Не видях лицето му, но го убих с тези ръце.

— И мислиш, че тази мисъл няма да ти дава покой? Човек свиква с много неща, Джилиан. Повярвай ми, знам го от опит.

— Би ли направил само още едно нещо за мен?

— Може би.

Тя за малко не се засмя на предпазливостта му.

— Би ли ме прегърнал?

— Ела тук — промълви Трейс и обви раменете ѝ. Всичко свърши, отдъхна си той. А Джилиан беше жива и здрава и в прегръдките му. — Поплачи си, ако не помага, поне не вреди.

Тя се отпусна в топлата му прегръдка. Наоколо цареше тишина.

— Не ми се плаче, Трейс.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— След всичко, което преживяхме, не мога да разбера защо сега си толкова нервен?

— Не съм нервен — Трейс отново подръпна възела на вратовръзката си. Кабо беше мъртъв, вратовръзките подхождаха само на него. — Чудя се защо ли се оставих да ме убедиш за всичко това?

Доволна от себе си, Джилиан седеше в колата, която взеха под наем от летището в Лос Анджелис.

— Нали ми обеща, че като свърши всичко, ще отидем, където пожелаеш? Там, където наистина искам да отидем, е сватбата на сестра ти.

— Голям номер ми скрой. Като благодарност, че ти спасих живота.

Но тя също бе решила да спаси неговия живот — поне доколкото можеше.

— Спазената дума прави от мъжа истински мъж — засмя се Джилиан, а той промърмори недоволно. — Хайде, усмихни се, виж какъв прекрасен ден. Никога не съм била толкова щастлива. Флин и Кейтлин вече се чувстват чудесно, забеляза ли? Не мога да повярвам, че всичко свърши.

— Да, свърши. Могат да се върнат в Ирландия и да забравят за цялата история. Няма за какво да се тревожат — вече няма нито Хусад, нито Кендеса, не остана и следа от щаба на „Чук“.

— Адисън никак не се зарадва, че проектът „Хоризонт“ също бе унищожен, а Флин отказа да опита да възстанови научните изследвания.

Трейс се засмя. Може би грешеше в преценката си за учените. Или поне за някои от тях. Фицпатрик категорично не се поддаде на никакви увещания, заплахи и предложения за заплащане. Джилиан го подкрепи, без да споменава нищо за запаметените от нея данни и така за добро или за лошо и за разочарование на Адисън и МСС, това бе краят на „Хоризонт“.

— Адисън го преживя тежко. Повече от час бесня за загубения сандък с оръжие, в който имаше и TS-35.

— Май най-ядосан беше от това, че загуби един несравним агент.

— Не е казал такова нещо.

— На мен обаче ми го спомена — тя прокара ръка по полата на копринената си зелена рокля. Моделът беше малко по-екстравагантен от обичайния ѝ стил на обличане, но нали отиваха на сватбата на Шантел! — Надяваше се, че ще те убедя да останеш „на борда“.

— И ти какво му каза? — странно, ала Трейс изпита известно задоволство от желанието на Адисън да не се оттегля.

— Че не е наред. Виж какви огромни палми! Кой знае какъв е студ в Ню Йорк.

— Липсва ли ти?

— Кое? Ню Йорк ли? Не съм се и сетила. В института сигурно ме смятат за безследно изчезнала — Джилиан въздъхна и добави: — И в известен смисъл са прави.

— Какво ли мисли Артър Стюард?

— О, да, Артър — усмихна се тя. — Сигурно се чуди къде ли съм... — Джилиан нито се изненада, нито ядоса, че Трейс знаеше за Артър. В края на краищата тя пък знаеше за смачканото му бръмбарче. — Ще му изпратя картичка.

— След няколко дни се връщаш, нали?

— Не съм решила още — всъщност Джилиан не възнамеряваше да ходи нито в Ню Йорк, нито където и да е било другаде без него. Само че той още не го знаеше. — А ти? Отиваш ли на мечтаните си острови?

Трейс се чувстваше някак смутен, когато забележеше на устните ѝ онази многозначителна усмивка — тя сякаш четеше мислите му и нищо не можеше да скрие от нея.

— Първо имам да свърша една работа в Чикаго. Чарли ми е завещал къщата си.

— Значи най-сетне ще си имаш дом! — радостно възкликна Джилиан.

— Не разбирам нищо от недвижими имоти — промърмори той.

Навлязоха в Бевърли Хилс. От двете страни на улицата се издигаха внушителни богаташки къщи с огромни градини. Баща му винаги беше мечтал за такъв дом. Ако не всички, то поне някои от

семейството успяха да пробият в този свят. Трейс отново подръпна възела на връзката си.

— Джилиан, защо не се върнем на летището и не вземем самолета за Нова Зеландия? Знаеш ли колко е красиво там?

— А, не, обещанието си е обещание — каза тя.

— Не бих искал да разваля празника на Шантел.

— Какво говориш? Отиваш тъкмо, за да не го развалиш!

— Не разбираш за какво става дума. Баща ми още не ми е простил, че напуснах дома. Той имаше нужда от мен, за да бъда поне част от неговата мечта. Семейство О'Хърли — на голямата бляскава сцена! Бродуей, Вегас, Карнеги Хол.

Тя мълчеше. След малко заговори тихо:

— Моят баща също никога не ме разбра и не ми прости. Все искаше да съм друга, а не това, което съм. Твоят баща обичаше ли те?

— Да, разбира се, но...

— А моят не ме обичаше.

— Джилиан...

— Да, така беше. Има разлика между обич и задължение, между истинската обич и очакванията. Той не ме обичаше и аз го приемам някак. Ала онова, което не мога да си простя, е, че не намерих начин да склуча примирие с него. А сега вече е твърде късно. Не повтаряй грешката ми. Ще съжаляваш, уверявам те.

Трейс не знаеше какво да отговори. Наистина трябваше да изясни отношенията с баща си. Беше дошъл тук, защото бе обещал, но и защото искаше да дойде. Зави по алеята към къщата на Шантел и спря пред високата порта. Пазачът застана до прозореца на колата.

— Господине, подранили сте. Мога ли да видя поканата ви?

Трейс му показва служебна карта и отвърна:

— Макалистър, специални служби.

Пазачът погледна снимката и кимна.

— Заповядайте, сър — за малко дори да козирува.

— Макалистър, значи? — учуди се Джилиан.

— Навици, какво да правя — усмихна се той. — Боже мой, каква къща!

Къщата беше огромна с просторни преддверия. Трейс си спомни евтините хотели, в които живееше, докато пътуваха, задушните гримьорни, шумната публика, смеха, музиката...

— Какъв разкош. Като на филм — промълви тя.

— Сестра ми беше сигурна, че ще успее — каза с гордост Трейс.
— Да му се не надяваш на това момиченце.

— Говориш като истински брат! — засмя се Джилиан.

Колата спря. Тя изпита същото притеснение, което чувстваше и Трейс, когато униформеният портиер ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе. Май не беше подготвена за тази среща с холивудски величия, при това сред такъв необичаен разкош. Пък и дали щяха да я харесат...

Вратата се отвори с трясък. По стълбите се затича красива жена с разкошна сапфирено синя рокля и развени червени къдри, която се хвърли в прегръдките на Трейс.

— Дойде! Дойде!

Трейс вдъхна уханието ѝ.

— Мади! — тя плачеше от радост и се усмихваше щастливо. — Здравсти!

— И ти здрасти! — Мади избърса сълзите си. — Шантел ще ме убие, като види, че съм си зачервила носа от плач. Как изглеждам?

— Страхотно. Но носът ти е червен! — двамата прихнаха както едно време, когато бяха деца. — Мади, обичам те.

— Знам — сподавено промълви сестра му. — Този път оставаш, нали?

— Да. Този път, да — отвърна Трейс и погледна Джилиан.

— Нямам търпение да те покажа на всички — Мади се обърна към Джилиан и я поздрави с усмивка: — Здравей!

— Мади, това е Джилиан Фицпатрик.

Джилиан се озова в прегръдката на Мади.

— Колко се радвам, Джилиан! Колко се радвам! И двамата изглеждате прекрасно! Елате да ви запозная с Рийд.

По коридора се зададе висок слаб мъж, сякаш роден да бъде облечен във фрак. Рийд Валънтайн, шефът на компанията „Валънтайн Рекърдс“. Богат, изискан, уравновесен. Чудесен съпруг за темпераментната и свободомислеща Мади, помисли си Трейс.

— Рийд, това е Трейс — радостно заяви сестра му, целуна брат си още веднъж и се затича към мъжа си.

— Нали ти казах, че ще дойде!

— И ето че дойде... — Рийд прегърна Мади и огледа брат ѝ така, както и брат ѝ го бе огледал и преценил миг преди това. — Мади

нямаше търпение да те види.

Трейс стисна ръката му. Рийд се усмихна и рече:

— Смятам да пийнем нещо, какво ще кажеш, Трейс? — после се обърна към Джилиан и каза с чаровна усмивка: — Здравейте.

— О, не ви запознах! — извини се Мади. — Това е Джилиан! Предлагам да влезем. Ох, днес всичко е толкова объркано...

Сякаш като потвърждение на думите ѝ по коридора се втурнаха две момченца.

— Ще кажа на мама! — крещеше едното.

— И аз ще ѝ кажа! — отвърна другото.

Мади сграбчи ръката на първото и ги спря.

— Хайде, стига! Нали ще си изцапате фраковете преди сватбата!

— Каза, че приличам на пингвин! — оплака се по-малкото момче.

— Ама ти ме ритна преди това — не се предаваше баткото.

— Опитвах да те ритна, ама за съжаление не можах!

— Ритането е забранено. Освен това, Крис, ти изобщо не приличаш на пингвин. Напротив, изглеждаш чудесно. Дръжте се прилично, защото пред вас стои чичо ви.

— Какъв чичо?

По-голямото момче, Бен, подозрително погледна Трейс.

— Чичото, когото не сте виждали. Трейс, това са Крис и Бен, синовете на Аби.

Трейс не знаеше дали да клекне до момченцата, дали да се здрависа с тях, или да им махне с ръка. Преди да реши, Крис застана до него и го огледа.

— Значи ти си този, който е заминал. Мама каза, че си в Япония.

Трейс клекна и го погледна.

— Да, бях в Япония.

— В училище учихме за японците. Те ядат сурова риба.

— Да, понякога — Трейс беше слисан от приликата, която забеляза между себе си като дете и Крис. Бен пък имаше огромните очи на Аби.

— А ти ял ли си сурова риба?

— Разбира се.

Крис го погледна учудено.

— Татко... той се казва Дилън, ни води на риба, но аз не мога да чистя рибите.

— Аз ги чистя — похвали се Бен и избута Крис, за да застане пред чичо си. — Много ми хареса самолетния модел, дето ми го изпрати.

— Радвам се — Трейс се изкушаваше да разроши косата на Бен, ала прецени, че е още рано.

— Не ми дава да играя с него. Само когато много го помоля — обади се Крис.

— Самолет и пингвин! — присмя му се Бен.

— Не съм пингвин!

В този миг се появи Дилън и усмихнато попита:

— Пак ли се карате?

— Татко, виж чичо! — Крис хвана ръката на Трейс и го затегли. — Чичо Трейс! А това е татко.

Значи това беше братът, за когото никой нищо не знаеше. Писателският дух на Дилън се оживи.

— Радвам се, че можа да дойдеш. Аби все обяснява по глобуса на тези двама малчугани къде се намираш.

— Той яде сурова риба — побърза да заяви Крис и добави: — Мамо, познай кой е тук?

Аби стоеше на вратата и въпреки бременността, изглеждаше красива и стройна с дългите си, източени крака на балерина. Роклята ѝ беше тъмнорозова, а русите ѝ къдри падаха по раменете.

— Трейс! О, Трейс!

Тя прегърна брат си и сълзи се застичаха по страните ѝ. Трейс ги обърса с ръка.

— Мади вече ми взе кърпата — усмихна се той.

— Откъде пристигаш? Кога дойде? Не знам за кое да те питам по-напред. Чакай пак да те прегърна!

— Аби, това е Джилиан — обади се Мади. — Тя го доведе — Трейс хвърли поглед на сестра си и тя добави усмихнато: — Добре, добре, той я доведе.

— Както и да е, толкова се радвам, че и двамата сте тук! — Аби разцелува Джилиан. — Нямам търпение да съобщим на Шантел.

— Ами какво чакаме тогава? — възкликна Мади и хвана Трейс за ръката. — Тя е горе, прави се на още по-красива.

— Всичко си е постарому — забеляза Трейс.
— Ами да. Хайде, Джилиан, ела с нас. Шантел ще иска да се запознае с теб.
— Може би...
— Тръгвай — грабна я Аби за ръката.
Мади почука на вратата на Шантел и надникна.
— С Аби сме ти донесли сватбен подарък!
— В момента предпочитам чаша шампанско. Вече не ми останаха нерви.
— Сега ще те разсеем! — Мади отвори широко вратата.
Шантел седеше пред тоалетката с дълга булчинска рокля, с вдигната на кок тъмно руса коса. Тя видя Трейс в огледалото и се надигна.
— Виж ти! Не мога да повярвам.
Шантел беше още по-красива, отколкото я помнеше.
— Изглеждаш прекрасно!
— Ти също. Може би само мъничко уморен, а?
Трейс пхна ръце в джобовете си.
— По-хубава къща от тази не съм виждал.
— Ах, Трейс, отиде ми гримът — сподавено каза Шантел и го притисна в прегръдката си с насълзени очи. — Толкова ти се радвам! Виж какво направи, ще подпухна и ще приличам на плашило на сватбата си!
— Ти — плашило! Никога!
— Ама че момент избра, знаеш ли какъв си! — тя подсмърчаше и го гледаше радостно. — Дай ми кърпата си.
— Мади я взе.
— Естествено!
— А ето и Джилиан — представи я Мади.
— О! — вярна на себе си, Шантел сдържано протегна ръка: — Приятно ми е.
— Тя е с Трейс — обади се Аби.
Останалото се подразбираше.
— Много се радвам. Трейс, във възторг съм от твоя вкус — усмихна се Шантел и стисна ръцете на Джилиан.
— Ще донеса шампанско — радостно рече Мади.

— Ще го донесе някой от прислужниците, Мади. В това състояние не бива непрекъснато да тичаш по стълбите. Ще слезем всички в хола. На Куин и без това му е забранено да припарва в тази част на къщата, така че няма страшно да ме види преди църквата и ще спазим обичая. Идвам след малко, трябва да си оправя грима — Шантел хвана Трейс под ръка и му пошепна: — Ти остани при мен.

— Добре.

— Много ни липсваше. Всичко наред ли е? — подзе тя, когато останаха насаме.

— Да. Защо?

— Очаквах да се върнеш един ден или напълно разорен, или преуспял.

— Нито едното, нито другото — засмя се той.

— И какво ще правиш оттук нататък?

— Не знам. Иска ми се да знам, но... — Трейс се замисли за Джилиан.

— Е, важното е, че сега си тук. Нямах представа колко се радвам!

— Още малко сълзи и наистина ще заприличаш на плашило.

— Ти си виновен!

— Шантел, Рийд ми каза, че ти трябва. Опитвам се да попреча на баща ти да не се скара с... — Моли изведнъж млъкна и спря на сред стаята.

Трейс гледаше майка си и не помръдваше. Беше остаряла. Ала не беше стара. Беше се променила, но пак си беше тя. Изведнъж се почувства като онова малко момченце, на което Моли се беше карала, когато беше утешавала и успокоявала толкова пъти.

— Мамо...

Тя едва се сдържа да не избухне в сълзи. Пое дълбоко дъх и каза:

— Ела да те видя — беше слаб. Както винаги. Приличаше на баща си. Ужасно много. — Толкова се радвам, че си тук. Толкова се радвам, Трейси — прегърна го. Трейс долови уханието на косите ѝ. Познатото ухание, винаги едно и също.

— Мамо, липсваше ми. Извинявай...

— Няма за какво. Недей... Освен това няма да задавам никакви въпроси. Поне не сега — тя му се усмихна и добави: — Ето на, че ще танцувам със сина си на сватбата на Шантел.

— Моли, къде за Бога изчезна! Тия загубени музиканти не знаят нито една ирландска песен...

Моли усети мигновената промяна в изражението на Трейс.

— Не повтаряй стари грешки — тихо, ала категорично прошепна тя.

— Това момиче има ли ум — да наеме такъв оркестър! Моли, къде си?

Бащата се втурна в стаята с типичната си напориста, почти танцова стъпка. Рядко му се случваше да спре несигурен и смутен, но този път дори замръзна на място.

— Отивам да взема бутилка шампанско — побърза да каже Шантел. — Мамо, ела да те запозная с една приятелка.

Моли спря на прага и погледна съпруга си в очите.

— Цял живот съм те обичала, Франк — тихо рече тя. — И винаги ще те обичам, каквато и глупост да направиш. Не ме разочаровай.

Франк се покашля, когато Моли и Шантел излязоха от стаята и го оставиха насаме с Трейс.

— Не знаехме, че ще дойдеш.

— И аз не знаех.

— Още ли се вееш по света, Трейс?

Той се стегна, ала отговори сдържано:

— Да.

— Нали така искаше... — Франк не смяташе да каже точно това, но думите сякаш сами се изплъзнаха от устните му.

— Ти никога не си знаел какво искам аз — ето че пак подхващаха старата песен... — А и не си се интересува. Искаше да бъда като теб, а то е невъзможно.

— Не е истина. Винаги съм искал да бъдеш верен на себе си.

— Да, дотолкова, доколкото се вместиам в твоите представи — Трейс понечи да излезе от стаята, ала си спомни думите на Джилиан. Трябваше да намери начин да се сдобрят. Спря и подзе: — Не мога да се извинявам и няма да се извинявам за това, което съм и за всичко, което съм правил. Но съжалявам, че те разочаровах.

— Чакай малко! Кой ти е казал, че си ме разочаровал? Никога не съм твърдял подобно нещо. Може да съм бил ядосан и обиден, обаче

никога не съм се чувствал разочарован от теб. Как може да говориш такива неща?

— А какво да кажа?

— Преди дванайсет години ти каза, каквото мислеше. Сега аз имам думата!

— Добре, но имай предвид, че не съм дошъл да развалям сватбата на Шантел. Ако не друго, нека поне за един ден сключим примирие.

Спокойствието и решителността на Трейс изненадаха Франк. Синът му беше пораснал. Бащата изпитваше същевременно и гордост, и угризения.

— Аз не воювам с теб, Трейси. И никога не съм воювал. Аз... се нуждаех от теб — Франк се покашля и продължи: — Ти си ми първото дете и много исках да се гордееш с мен и да разчиташ за всичко на мен. Но постепенно осъзнах, че не отговарям на твоите очаквания и...

— Не е така — Трейс направи крачка към баща си. — Това изобщо не е вярно.

— Изпращаше пари на майка си...

— Бях далеч и не можех да помогна с нищо друго.

— Не можах да ви дам... На нито един от вас... не можах да дам нещата, които ви бях обещал.

— Татко, ние никога не сме искали никакви неща.

Старата рана не беше заздравяла и Франк поклати горчиво глава.

— Мъжът е длъжен да се грижи за семейството си, да осигури наследство за сина си. Майка ти не получи от мен и половината, което заслужава. Само големи обещания. Ти замина и аз трябваше да бъда много суров, защото отпуснех ли се за миг, нямаше да мога да понеса мисълта, че не съм бащата, който си искал да имаш или факта, че те няма.

— Винаги съм искал да имам именно теб за баща. Ала смятах... Смятах, че не искаш... да се върна.

— Не е имало ден, в който да не съм искал да се върнеш, ала не знаех как да ти го кажа. Пък и не знаех точно къде си. Аз те пропъдих, Трейси, така е... А сега си вече мъж и през всичките тия години беше далеч от мен.

— Но пред нас има още толкова много години.

Франк сложи ръце на широките рамене на сина си.

— Не искам да си тръгнеш с лошо чувство оттук. И държа да знаеш, че се гордея с това, което си постигнал.

— Обичам те, татко — за пръв път след цели дванайсет години раздяла Трейс прегърна баща си. — И искам да остана — той притвори очи, защото сякаш изведнъж планина се смъкна от гърба му. — Имам нужда от теб. Имам нужда от всички вас. Трябваше ми време, за да го проумея. Искам си бащата!

— О, Трейси, колко ми липсваше — подсмръкна Франк и обърса нос с кърпата си. — Това момиче дали няма нещо за пиене в стаята си?

— Не може да няма! — Трейс погледна просълзените сини очи на баща си. — Да знаеш, че винаги съм се гордял с теб. Дал си ми толкова много! Искях да видя как ще мога сам да го оползотворя.

— А сега — да празнуваме и да се веселим, моето момче — бащата прегърна сина. — И да му пийнем! А след сватбата може и да ядосам майка ти, обаче ще се почерпя на воля! Синът ми се върна, заслужава си да се напия.

— На моя сметка.

Франк се засмя.

— Браво, моето момче! Радвам се, че разполагаш с парите си! Видя ли всички онези места, които мечтаеше да видиш?

— Дори повече. Няколко пъти ми се наложи да пея, за да спечеля пари за вечерята си.

— Защо не? Все пак ти си О'Хърли. Винаги си бил по-добър в пеенето, отколкото в танцуването. Кой знае колко интересни неща имаш да разказваш — Франк весело намигна. — Можеш да започнеш с жените.

Франк си беше същият. Трейс се усмихна.

— Е, нека мине малко време.

— Така е. Няма защо да бързаме, нали?

Двамата заслизаха по стълбите. На площадката, с гръб към тях, някакъв мъж говореше по телефона.

— Куин, здравей, моето момче! Ела да те запозная със сина ми Трейс.

Куин се обърна. Двамата с Трейс задържаха погледите си един върху друг, познаха се, но с нищо не го показаха.

— Радвам се, че дойдохте. Шантел е сигурно много щастлива.

— Трябва да пийнем нещо — настояваше Франк. — Гостите ще започнат да идват.

— Налей ми едно голямо — усмихна се Трейс и потупа баща си по гърба. — Ей сега ще дойда.

— Ще гаврътнем питиетата на екс, че трябва да се оправям със загубените музиканти.

— Светът е малък, нали? — подзе Куин, когато останаха насаме. Трейс огледа колегата си от началото на своята дейност в МСС.

— Мина доста време.

— Афганистан. Преди осем ли бяха, или повече години?

— Времето си тече. Значи ще се жениш за Шантел?

— Да, каквото ще да става!

— Тя знае ли с какво се занимаваш?

— Вече работя друго. Имам охранителна фирма. А ти какво правиш?

— И аз приключих.

— Чудя се как не се досетих, че си й брат.

— В онази операция не използвахме истинските си имена. И аз не бях О'Хърли.

— Да, ала двамата си приличате толкова много...

Трейс запали цигара и се засмя.

— Ако не искаш да спиш на дивана в хола, по-добре не й го казвай!

Джилиан бе очарована от семейство О'Хърли — за пръв път срещаше такива хора. Сватбата, на която присъстваха петстотин гости, беше като приказка — шампанско, цветя, сълзи... По едно време тя се почувства уморена и реши да се оттегли в една от стаите, свързани с хола. Влезе и седна.

— Къде изчезваш?

Джилиан се стресна.

— Как ме уплаши!

Трейс се приближи и седна до нея.

— Не е хубаво да следваш хората безшумно и незабелязано.

— Правил съм го години.

Той протегна крака и като видя, че се е събула, попита:

— Умори ли се?

— Капнах от танци. Баща ти не знае умора.

— Такъв си е. Колко ми е хубаво тук!

Тя се облегна на възглавниците.

— Май ме хареса.

— Естествено! Нали си ирландка. А и горе-долу умееш да танцуваш джига.

— Как така горе-долу? За твое сведение, баща ти каза, че ако искам, мога дори да участвам в представленията, които изнасят с майка ти.

— Какво чакаш, стягай си багажа!

Джалиан въздъхна.

— Къде ще се меря с тях! Те са чудесни. Благодаря ти, че ме взе със себе си.

— Кой кого взе, не знам, но както и да е — Трейс взе ръката ѝ и целуна дланта. — Аз ти благодаря, Джалиан.

— Обичам те. Исках да си щастлив.

Той стана и отиде до прозореца.

— И друг път си ми го казвала.

— Кое? Че искам да си щастлив?

— Че ме обичаш.

— Така ли? — тя разглеждаше ноктите си, сякаш водеха най-обикновен разговор. — Интересно... Ала доколкото си спомням, тогава също не реагира.

— Имах да мисля за много други неща.

— Е, да. За брат ми и за Кейтлин. Всъщност трябва да свършим още нещо — Джалиан отвори чантата си и извади един лист. Стана и му го подаде. — Стоте хиляди долара. Ето чекът — Трейс не помръдваше и тя се приближи и пъкна чека в ръката му. — Всичко е уредено с адвокатите ми.

Идеше му да захвърли проклетия лист, обаче само каза:

— Чудесно.

— Край на сделката. Имаш сумата, за да се оттеглиш от работата си с достатъчно пари, имаш семейството си, имаш и къща. Островите те чакат.

— Да. И все пак ще си помисля.

— О, това е интересно...

— Стига, Джилиан! Млъкни! — той я сграбчи за раменете и неочаквано и напористо притисна устните си в нейните. Откога не я беше целувал така, изненада се тя.

Вратата се отвори. Аби се спря на крачка от прага.

— Извинявайте! — рече тя и бързо излезе.

Трейс промърмори недоволно.

— Може и да ме обичаш. Но това може и да е глупаво.

— Може — ядосано каза Джилиан. — А може и да искам да знам как се чувстваш ти.

— Само че няма да обсъждаме как се чувствам аз.

— Ясно!

Джилиан се обърна и понечи да си тръгне, ала той отново я придърпа към себе си.

— Не ми обръщай гръб.

— Не аз ти обръщам гръб, Трейс.

Дланите му бяха влажни.

— Не знам доколко си привързана към Ню Йорк, към института. Мога да продам къщата в Чикаго, ако...

— Ако какво?

— Ако... По дяволите, Джилиан! Бих искал...

В този миг Мади се втурна в стаята.

— О, привет! — възкликна тя, но улови погледа на Трейс и бързо добави: — Все едно, че ме няма! Не сте ме видели, изчезвам!

— Всичко си е постарому — забеляза Трейс. — Едно време тези трите не ме оставяха нито миг на спокойствие и ето, че и сега е същото.

— Трейс — Джилиан протегна ръка и погали лицето му, — искаш да ме попиташ дали бих се омъжила за теб, нали?

— Ако нямаш нищо против, нека го направя по мой начин.

— Добре, слушам те.

Той можеше да опише чувствата си, да ги изрази в мелодия, но да ги изрече...

— Джилиан, мисля, че правиш голяма грешка, ала да видим какво можем да направим. Сега, когато вече не работя за МСС, аз имам някои планове. Например бих могъл да отделя повече време на песните си... Обаче въпросът е дали ти ще можеш да се справиш... Дали би искала... да се забъркваш изобщо с мен...

— Сега ти млъкни!

— Не, чуй още нещо...

— Млъкни и ела тук! — Трейс се приближи. — Седни... — Джилиан хвана ръцете му. — Въпросът не се свежда до това, Трейс. Аз те обичам с цялото си сърце и искам да прекарам живота си с теб. Няма значение къде. Къщата в Чикаго ти е скъпа, знам, а в Средния запад има доста научни лаборатории. Искам ти да бъдеш доволен. Не бих започнала живота си с теб, поставяйки ти условия.

Тя бе наистина несравнима. Никога нямаше да намери жена като нея. Той искаше да подбере най-хубавите думи на света за нея, да ѝ каже нещо нежно, нещо мило. Може би един ден...

— Когато се запознахме, ти казах, че съм уморен. Това е истина. Не ми се покоряват вече никакви върхове. Защото знам какво има на върха. Сигурно ще се окажа отвратителен съпруг, но ще се постарая да бъда добър.

— Знам... — Джилиан обгърна лицето му с длани и лекичко го целуна. — Защо искаш да се ожениш за мен?

— Защото те обичам... — не беше предполагал, че ще го каже толкова лесно. — Обичам те, Джилиан. А и доста дълго чаках да си имам мой дом.

Тя склони глава на рамото му.

— Ще го направим заедно. Аз и ти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.